

CONCETTA LA MAZZA

ເໝືອນທ້ອງຟ້າ

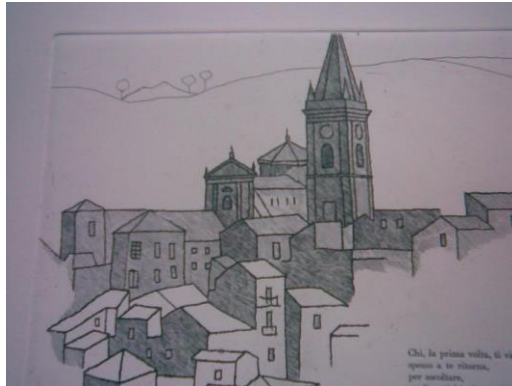

ຊີວະປະຫວັດ

Concetta La Mazza ເກີດໃນ Novara di Sicilia ໃນປີ 1936, ລູກສາວກົກຂອງ Domenico La Mazza ແລະ Teresa Correnti. ໃນປີ 1950, ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາທີ່ເຈັບປວດຂອງ "ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ" ກັບແມ່ບໍ່ຂອງນາງ, ນາງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພໍ່ແມ່ຂອງນາງໃນ Domodossola, ບ່ອນທີ່ນາງຍັງອາໄສຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຜົວຂອງນາງ Giuseppe. ລາວມີລູກສາມຄົນ: Armando, Luciano ແລະ Daniela. ບໍ່ດົນມານີ້, ຄວາມບາຖະໜາອັນລົ້ນເຫຼືອທີ່ຈະຈື່ຈໍາໄວເດັກຂອງລາວໃນ Novara ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໃຈຂອງລາວແລະນີ້ແມ່ນການເກີດຂອງບັນທຶກສ່ວນຕົວທີ່ໃກ້ຊິດ, ແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍເລື່ອງຫຍໍ້ແລະເອກະສານອ້າງອີງເຖິງສະພາບແວດລ້ອມຂອງຍຸກນັ້ນ: ເມືອງ, ຊົນນະບົດ, ຄົນ, ນິໄສ, ປະເພນີຂອງອານາເຂດນັ້ນໃນປີທີ່ມີດຸກຂອງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ.

ພະລັງງານເບື້ອງຕົ້ນຂອງການຂຽນ

ນ້ອຍ Concetta ຖືກມອບໃຫ້ລູກຂອງນາງແລະຖືກບັງຄັບໃຫ້ນາງອາໄສຢູ່ໃນ Castrangia ໃນບ່ອນນອນທີ່ໄກຈາກຕົວເມືອງແລະເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວເດີນທາງສ່ວນຕົວຂອງລາວ Via Crucis ໃນຄວາມໂດດດ່ຽວໃນປີທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງຄວາມອຶດຫິວ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ໄວວາ, ໂຊກຊະຕາແລະການຂົ່ມເຫັງ. ຫຼັງຈາກສົງຄາມການອົບພະຍົບທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ແລະການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຍາກຕາມທຳມະຊາດໄປທາງພາກເໜືອ.

ທັງໝົດນີ້ຖືກບອກຜ່ານສາຍຕາຂອງສາວນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເບິ່ງຄືນໃນຄວາມຊົງຈໍາຂອງລາວເຖິງໄລຍະການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຕົນເອງ ແລະຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົດຊື່ນທີ່ແປກປະຫຼາດ ແລະມີຄວາມເສີຍເມີຍເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສຸກໃນການອ່ານ - ສຸດທ້າຍ - ເລື່ອງທີ່ເປັນສັນຍາລັກຂອງຊຸມຊົນຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ, ມີຄວາມສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍພວກເຮົາຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລະເປັນຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ໃນນະວະນິຍາຍສັ້ນນີ້ໂດຍ Concetta La Mazza, ການຂຽນຫຍໍ້ມາຈາກທຸກໆກົດລະບຽບແລະກັບຄືນສູ່ຕົ້ນກຳເນີດ, ບາດສະຈາກ schematism ທີ່ເປັນທາງການ, ຂັບເຄື່ອນໂດຍຄວາມແຂງແຮງພາຍໃນຂອງ arcane, ມັນກາຍເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ຮຸກຮານທີ່ overwhelms ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ມັນແມ່ນຝົນຕົກຫນັກຂອງຈິດວິນຍານ.

ຕົວເລກຂອງລູກ, Antonia ແລະ Michele, ແມ່ນຫນ້າຈົດຈຳ, ຄືກັນກັບຮູບພາບຂອງ Novara ຍັງຄົງບໍ່ສາມາດລົມໄດ້, ເປັນຄວາມເອື້ອເຜື້ອເຜື້ອແຜ່, enveloping ແລະຫວານເປັນ harsh ແລະ harsh.

ສຸດທ້າຍ, ການຫັນປ່ຽນທີ່ຍາກລຳບາກໄປສູ່ໄວຫນຸ່ມໃນເວລາທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ແຕ່ Concetta ພຽງເລັກນ້ອຍບໍ່ຍອມແພ້ກັບໂຊກຊະຕາທີ່ຫນ້າເສົ້າໃຈ,

ຍ້ອນຄວາມກ້າຫານຂອງນາງແລະຄວາມຫວັງທີ່ບໍ່ສັບສະເທືອນໃນອະນາຄົດ,
ຂອບໃຈຕາຂອງນາງທີ່ສາມາດແນມເບິ່ງ ... ເກີນກວ່າ. ທ້ອງຟ້າ!

NINO BELVEDERE

“ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ມັນອາດຈະເປັນມື້ທີ່ຮ້ອນ, ລະດູຮ້ອນຂອງປີ
1938 ເລີ່ມຕົ້ນ, ຂ້ອຍອາຍຸສອງປີແລະບ້າຂອງຂ້ອຍມາຮັບຂ້ອຍ.
ໃນຖິງຜ້ານາງໃສ່ເສື້ອເຊີດແລະໂສງສອງຄູ່,
ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ອຍອອກຈາກເຮືອນ. ຂ້ອຍຍັງນ້ອຍຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າ Via
Crucis ຂອງຂ້ອຍຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນມື້ນັ້ນ.”

ເໜືອທ້ອງຟ້າ

ບົດທີຫນຶ່ງ - ເຮືອນຂອງພໍ່

ດຽວນີ້ມັນເປັນບ່ອນເກົ່າແກ່ທີ່ບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ອາໄສ, ຖືກແມງກະເບື້ອ ແລະຖືກແມງສາບກັດ, ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ, ໃນເມືອງ Novara, ເມືອງທີ່ນອນຢູ່ໃຕ້ບໍ່ອ່ອນອາມອັນສະຫງ່າງາມໃນພູເຂົາ Messina, ໃນຊອຍໃນເມືອງ Engia ມີເຮືອນຢູ່ໃກ້ໆ. ນ້ຳພຸ.

ປະຕູທາງຫນ້າໄດ້ເປີດຂຶ້ນສູ່ຂັ້ນໄດພາຍໃນທີ່ນຳໄປສູ່ຊັ້ນຫນຶ່ງທີ່ມີຫ້ອງນ້ອຍໆທີ່ມີແຜ່ນໄມ້: ມັນແມ່ນຫ້ອງນອນ. ເຈົ້າຂຶ້ນໄປຊັ້ນເທິງແລະມີເຮືອນຄົວ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເອີ້ນມັນໄດ້. ຢູ່ແຈ ຫນຶ່ງມີແຜ່ນຫີນທີ່ຈູດໄພ ແລະຂາຕັ້ງເຫຼັກທີ່ໃຊ້ເພື່ອວາງຫມໍ້ປາສະຕາ. ຢູ່ທາງຫນ້າ, ແຂວນໃສ່ຟາ, ສີດຳເປັນຊຸມ, ຊ້ວນໄມ້, ສອງ sieves, ຫນຶ່ງຂະຫນາດນ້ອຍແລະຂະຫນາດໃຫຍ່ຫນຶ່ງ, ເຕົາອົບສຳລັບ baking ເຂົ້າຈີ່, ຂ້າງຫນ້າເອົາເສື້ອມເປັນເຄິ່ງຫນຶ່ງ, ໂຕະ, ສອງ "furrizzi" ແລະບາງ rickety. ເກົ້າອີ້.

ໃນທີ່ສຸດກໍມີຫ້ອງໜຶ່ງ, ມີລະບຽງນ້ອຍໆ ຫລວງເບິ່ງຊອຍ, ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສໍາລັບຕຽງດຽວ. ຊຸມນັ້ນແມ່ນອານາຈັກທີ່ພໍ່ຕູ້ຜູ້ເປັນແມ່ໝ້າຍຢູ່ໃນປີ 1934, ມີຫ້ອງນໍ້າຫິນທີ່ມີຜາໄມ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ໃຕ້ຂັ້ນໄດ. ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີທໍ່ລະບາຍນໍ້າ, ສຸດທ້າຍຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນກິ່ນເໝັນທີ່ຖືກປ່ອຍອອກມາ. ຕາມທໍາມະຊາດ, ເຮືອນບໍ່ມີນໍ້າແລະໄຟຟ້າ, ຄວາມສະດວກສະບາຍທີ່ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ barons ໃນສະໄຫມນັ້ນ. ຖັດຈາກນັ້ນມີປະຕູໄມ້ທີ່ນໍາໄປສູ່ຟາມທີ່ລ້ຽງໄກ່ຢູ່ເທິງໄມ້.

ໃນມຸມນີ້, ອອກຈາກໂລກ, ແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ເປັນຊ່າງຕັດຫຍິບ, ໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງສອງຄົນ, ອາຍຸຫຼາຍກວ່ານາງ, ໄດ້ແຕ່ງງານແລະຍັງອາໄສຢູ່ Novara. ແມ່ຂອງຂ້ອຍເປັນຜົວເມື່ອສີຂາວ, ບາງ, ອ່ອນເພຍຫຼາຍ, ມີລັກສະນະທີ່ອ່ອນໄຍນຫຼາຍ, ແລະສິ່ງທີ່ສັງເກດເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບໃບຫນ້າຂອງນາງ, ສີຂາວຄົນົມ, ແມ່ນຕາສີຟ້າຂະຫນາດໃຫຍ່, ເກືອບສະເຫມີຢ້ານແລະໂສກເສົ້າ. ບາງທີການເສຍຊີວິດກະທັນຫັນຂອງແມ່ຂອງນາງ, ເມື່ອນາງມີອາຍຸໄດ້ຊາວສີ່, ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມອ່ອນແອທາງຮ່າງກາຍ ແລະສິນທໍາຂອງນາງ.

ສອງ ສາມ ປີ ຫຼັງ ຈາກ ການ ເສຍ ຊີ ວິດ ຂອງ ແມ່ຕູ້ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແມ່ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ຂໍ ຂອບ ໃຈ ກັບ ການ ແຊກ ແຊງ ຂອງ ພັນ ລະ ຍາ ຂອງ ນາງ, ໄດ້ ພົບ ກັບ Prince Charming ຂອງ ນາງ. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຂອງຄອບຄົວທີ່ສູງສົ່ງຈາກ Badiavecchia, ຜູ້ທີ່ດໍາເນີນການ tavern ທີ່ມີຜູ້ສູບຢາແລະເຄື່ອງແຫ້ງ. ມັນແມ່ນຄອບຄົວທີ່ເຮັດວຽກຫນັກ, ແລະພໍ່ຂອງຂ້ອຍ, ໂດຍທຸກບັນຊີ, ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ງາມຫຼາຍ, ສູງ, ຊໍ້າ, ຫມັ້ນໃຈຕົນເອງແລະມີຄວາມກ້າຫານ. ລາວອາໄສຢູ່ໜູ່ບ້ານທີ່ຫ່າງໄກຈາກຕົວເມືອງ: ລາວສາມາດໄປເຖິງທີ່ນັ້ນດ້ວຍການຍ່າງດ້ວຍຄວາມໄວ, ໃນເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ. ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຂົນຖ່ານ. ແມ່ເປັນຜູ້ຍິງທີ່ຫ້າວຫັນ, ໃນຕອນເຊົ້ານາງໄດ້ໄປ Novara ດ້ວຍລົ້ເພື່ອຊື້ສິນຄ້າທີ່ສະຫນອງໃນຮ້ານ: ຢາສູບ, ເກືອແລະອາຫານ. ນາງສະເຫມີນຸ່ງເສື້ອທີ່ສະຫງ່າງາມດ້ວຍຜ້າຂົນຫນູສີດໍາຂະຫນາດໃຫຍ່ຢູ່ຮອບຄໍຂອງນາງ, ແລະແມ້ກະທັ້ງຊື້ຫນັງສືພິມເພື່ອໃຫ້ລູກຄ້າຂອງນາງແຈ້ງໃຫ້ຊາບ. ເປັນຮ້ານດຽວໃນໜູ່ບ້ານ ແລະບໍ່ຂາດຄວາມຜາສຸກໃນບ້ານນັ້ນ, ເຖິງວ່າມີ 8 ປາກຫາກົນ.

ໃນຕອນແລງ, ລາວໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອລູກຄ້າທີ່ມີຄ່າແນະນຳຢ່າງຈິງຈັງ - ແລະກະເປົາເງິນຂອງລາວ
- ໂດຍເຈືອຈາງເຫຼົ້າແວງດ້ວຍໂຊດາສີ.

ເນື່ອງຈາກເດັກນ້ອຍບໍ່ເຄີຍສືບທອດວຽກງານຂອງພໍ່ແມ່,
ພໍ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ການຄ້າຂາຍຂອງ cobbler. ຫຼັງຈາກການພົວພັນເປັນເວລາສອງສາມ
ເດືອນ, ພໍ່ແລະແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເມື່ອແຕ່ງງານ, ໄດ້ໄປເຮັດຮັກຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນເຮືອນ
ໃກ້ກັບ fountain ໃນເມືອງ Engia. ເກົ້າເດືອນຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາຮອດໂລກນີ້ແລະ,
ຕາມປະເພນີພາກໃຕ້ທີ່ສັກສິດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊື່ຂອງພໍ່ຕູ້ແມ່ຕູ້ Concetta. ເຖິງວ່າຈະມີ
ອາຍຸອ່ອນໂຍນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຜົວຫນັງສືດຳແລະ wrinkled, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ສະເຫມີ.
ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາບໍ່ມີບ່ອນນອນ, ພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ອຸ້ມຂ້ອຍຕະຫຼອດມື້,
ແລະໃນຕອນກາງຄືນຂ້ອຍໄດ້ນອນຢູ່ເທິງຕຽງໃຫຍ່ກັບພໍ່ ແລະ ແມ່.
ໂດຍບັນຊີທັງຫມົດຂ້າພະເຈົ້າຂີ້ຮ້າຍຫຼາຍແລະບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ສອງສາມເດືອນຕໍ່ມາ, ໂດຍ
ເຫັນວ່າວຽກງານນັ້ນຂາດແຄນຢູ່ໃນປະເທດ, ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປເຮັດວຽກຢູ່
Sardinia. ເມື່ອລາວອອກໄປເກາະອີກແຫ່ງໜຶ່ງ ລາວໄດ້ປະແມ່ງຂອງລາວໄວ້ກັບລູກທີ່ຮ້ອງໃຫ້
ແລະມີສັດອີກໂຕໜຶ່ງຕະຢູ່ໃນທ້ອງ.

ເມື່ອຂ້ອຍອາຍຸໄດ້ຊາວເດືອນ, ເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍ Rosa ເກີດ. ຊື່ແມ່ນແມ່ຕູ້ແມ່ຂອງລາວ.
ບໍ່ເຫມືອນກັບ Concetta, Rosa - ອີກເທື່ອໜຶ່ງຕາມແມ່ຂອງຂ້ອຍ - ແມ່ນງາມ,
ສີຂາວແລະສີບົວໃນຜົວຫນັງ, ຜົມສີນ້ຳຕານກອບເປັນໃບຫນ້າປະສົມກົມກຽວ embellished
ມີສອງຕາສີຟ້າທີ່ສວຍງາມ: ດອກ, ຄືຊື່ຂອງນາງ!
ຫຼາຍດັ່ງນັ້ນເມື່ອແມ່ຂອງຂ້ອຍໄປນ້ຳພຸດເພື່ອເອົານ້ຳກັບ Rosa ໃນແຂນຂອງນາງ,
ຫມູ່ເພື່ອນຂອງນາງໄດ້ຖາມນາງວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ຈະເກີດລູກສາວສອງຄົນທີ່ແຕກຕ່າ
ງກັນຫມົດ. - ອັນນີ້, ຮູຊີນາ, ແມ່ນແລ້ວ, ເຈົ້າເຄີຍເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ, ແຕ່ອີກຄົນໜຶ່ງ... - ອັນນີ້,
ໂຮຊີນາ, ແມ່ນງາມ, ແຕ່ອີກອັນໜຶ່ງ... ໜູ່ເພື່ອນເວົ້າດ້ວຍຮອຍຍິ້ມຂອງສິບ. ໃນຂະນະດຽວ
ກັນ, ໃນສະຖານະການນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ບໍ່ສະຫງົບ, ເປັນຖ້າຫາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ
premonition ຂອງອຸປະກອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທີ່, ຂອບໃຈພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ອິດທິນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ
ຈະບໍ່ມີການລາອອກ.

ເພື່ອບອກເລື່ອງສ່ວນທີ່ເຫຼືອ, ກ່ອນອື່ນ ໝົດ, ຂ້ອຍຕ້ອງແນະ ນຳ ເຈົ້າກັບບ້າ Antonia, ໂດຍຫຍໍ້, zì 'Ntuoia. ນາງເປັນເອື້ອຍຂອງແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນສືບເຈັດປີລະຫວ່າງສອງຄົນ. ນາງເປັນຜູ້ຍິງທີ່ສັ້ນ, ຕຸ້ຍ, ມີຜົມເປື້ອນຕົກຢູ່ໃນຕາຂອງນາງ.

ໃບຫນ້າທີ່ຖືກລະເລີຍຂອງລາວເບິ່ງເກົ່າກວ່າລາວແລະຢູ່ໃນສາຍຕາທີ່ຫວ່າງເປົ້າຂອງລາວມີພຽງ ແຕ່ຄວາມອັບອາຍຫຼາຍ. ໃນເວລາລາວປີ, ໃນເວລາແຕ່ງງານ, ນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບລູກພີ່ນ້ອງທຳອິດຂອງນາງ, ຜູ້ທີ່ຫາກໍກັບຄືນຈາກການເຮັດວຽກໃນອຸໂມງ Sempione, ຜູ້ທີ່ເປັນແມ່ຫມ້າຍແລະມີລູກຊາຍສາມປີ. ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້, ລຸງ Michele ຂອງຂ້ອຍ, ລຸງ Micheri, ເປັນຜູ້ຊາຍສັ້ນແລະມີລັກສະນະຄ້າຍຄືສຳເນົາຂອງກະສັດ Vittorio Emanuele III, ລາວອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ລາວເປັນເຈົ້າຂອງໃນຖະຫນົນທີ່ມີລັກສະນະຂອງຕົວເມືອງທີ່ມີຄວາມກວ້າງເກືອບສອງແມັດ. ມັນເປັນເຮືອນທີ່ສວຍງາມ. ຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມມີຮ້ານຊ່າງໄມ້ທີ່ມີເຄົາເຕີກາງໃຫຍ່ທີ່ມີຕົວຮອງ, ຕູ້ຜາສອງຕູ້ທີ່ລາວເກັບໄມ້ຄ້ອນເທົ້າ, ຊິບ, ເຄື່ອງມື, ເຄື່ອງຈູດ ແລະເຄື່ອງຫຼໍ່, ເຄື່ອງກັ່ນຮອບຕົນໂຕະທີ່ລາວສ້າງ, ລໍ່ຂັດທີ່ລາວສ້າງ. ເຮັດໃຫ້ແຫຼມຍິນແລະແຜ່ນໃບແຫຼມ, ເຕົາໄຟທີ່ເປັນໄມ້ມີໝໍ້ໄຟເພື່ອເຮັດໃຫ້ກາວເຫຼື້ອມ, ກະດານວາງຊ້ອນຢູ່ທ້ວທຸກແຫ່ງ, ມີເລື້ອຍບາງອັນຕິດຢູ່ກັບກຳແພງ, ເຄື່ອງປະດັບທີ່ມີໂຊກບາງຢ່າງເຊັ່ນ: ມ້າ, ເຂົາແບ້ແລະຫັງເຕົ້າ, ໂດຍຫຍໍ້, ແມ່ນໜຶ່ງໃນນັ້ນ. ສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນໃນບັດຈຸບັນພວກເຂົາເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ຂອງໂລກຂອງຄວາມຊົງຈຳ.

ຂັ້ນໄດໄມ້ພາໄປເຖິງຊັ້ນໜຶ່ງ, ບ່ອນທີ່ມີສອງຫ້ອງທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ດ້ວຍກະເບື້ອງເລລາມິກ, ຫຼຸຫຼາໃນສະໄໝນັ້ນ, ໂຕະຂ້າງໜຶ່ງເຮັດໂດຍລຸງຂອງຂ້ອຍ, ໂຊພາ, ໂຕະແລະຕັ້ງນັ່ງບາງອັນທີ່ເຮັດດ້ວຍ raffia, ເຊືອກຜັກຊະນິດໜຶ່ງ. ຈາກລະບຽງຂະຫນາດນ້ອຍທີ່ເບິ່ງເຫັນຖະຫນົນໃນກາງເດືອນສິງຫາ, ໃນເວລາທີ່ຂະບວນການຂອງສົມມຸດຕິຖານໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ Abbey, ຄົນໜຶ່ງສາມາດແຕະຫົວມົງກຸດຂອງ Madonna ດ້ວຍມືຂອງຄົນໜຶ່ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈາກຊັ້ນທີສອງ, ທ່ານສາມາດເບິ່ງ Rocca Salvatesta ແລະຢູ່ທາງຫນ້າ, ໂດຍຜ່ານຮອຍແຕກລະຫວ່າງເຮືອນ, ທ່ານສາມາດຊົມເຊີຍພູມສັນຖານທີ່ສວຍງາມຂອງພູເຂົາທີ່ຂ້ອນຂ້າງຍາວໄກ,

ເກີນກວ່າທ້ອງຟ້າສີຟ້າ, ຈົນກວ່າທ່ານຈະໄປຮອດທະເລ, ໂດຍສະເພາະ.
ໃນລະດູໃບໄມ້ບໍ່ຢັ້ງທີ່ເຢັນສະບາຍເມື່ອບໍ່ມີໝອກ, ທ່ານສາມາດເບິ່ງ Vulcano
ຢູ່ເທິງຂອບຂອບຟ້າ ແລະຈາກນັ້ນ Lipari, Stromboli ແລະເກາະອື່ນໆທັງໝົດ:
ຊົມພາບທຳມະຊາດ, ແຜ່ນປ້າຍໄພຊະນາການທີ່ມີສີສັນສົດໃສ.

ຂຶ້ນໄດອີກຂຶ້ນໜຶ່ງຂຶ້ນໄປຫາຊັ້ນໜຶ່ງ, ບ່ອນທີ່ມີເຮືອນຄົວ ແລະຫ້ອງນອນ,
ຊັ້ນໜຶ່ງກ້ວາງຂວາງຫຼາຍ ມີເຕົາອົບໄມ້ສຳລັບເຮັດເຂົ້າຈີ່
ແລະເຕົາຖ່ານເຫຼັກສຳລັບເຮັດອາຫານ. ມັນແນ່ນອນວ່າມັນເປັນເຮືອນທີ່ສວຍງາມ,
ນອກເໜືອຈາກຄວາມບໍ່ສະດວກຂອງເຮືອນຄົວທີ່ບໍ່ມີບ່ອນຫລັ້ມຈົມກັບທໍ່ລະບາຍນ້ຳເພື່ອປະ
ຕິບັດວຽກງານຄົວເຮືອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ໃນເວລານັ້ນຄວາມສະດວກບາງຢ່າງແມ່ນຍັງຄົດບໍ່ໄດ້.
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ນ້ຳໄດ້ຖືກເອົາມາຈາກນ້ຳພຸສາທາລະນະໃນ hopper ສັງກະສີ,
ແລ້ວເອົາໄປຊັ້ນສອງທີ່ມັນຖືກຖອກລົງໃນອ່າງ terracotta
ຂະໜາດໃຫຍ່ສຳລັບການລ້າງຖ້ວຍ. ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີທໍ່ລະບາຍນ້ຳໃນອ່າງລ້າງນ້ຳ,
ນ້ຳຈາກອ່າງໄດ້ຖືກນຳກັບຄືນໄປບ່ອນຊັ້ນລຸ່ມແລະຖິ້ມເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນ້ຳ. ສຳລັບແມ່ຍິງ,
ມັນເປັນວຽກທີ່ເມື່ອຍຫຼາຍ. ສະພາບທີ່ເສີຍເມີຍແລະຄວາມອັບອາຍ,
ຈົນເຖິງຂີດຈຳກັດຂອງຄວາມອົດທົນຂອງມະນຸດ, ໄດ້ເຖິງຈຸດສູງສຸດໃນເວລາຄ່ຳ, ເມື່ອບ້າ
Antonia, ຈາກການເຄົາລົບຜົວຂອງນາງ, ໄດ້ກິນຈາກຈານດຽວກັນທີ່ລາວເຄີຍກິນກ່ອນ,
ແລະ, ບາງທີ, ພະເຈົ້າ. ເຮັດຊ້ຳສິ່ງດຽວກັນ,
ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຊົງຈຳທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

ລູງ Michele ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມັດມົວແລະຂີ້ຮ້າຍ, ເຮັດວຽກຫນັກຄືກັບວ່າລາວເປັນຄົນໂງ່,
ລາວມີແກນ sandstone ແທນທີ່ຈະເປັນຫົວໃຈ.
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມອ່ອນໄຍນຫຼືຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ອື່ນໃນສາຍຕາຂອງລາວ.
ນາງໄດ້ຮັກສາບ້າຂອງນາງຢູ່ເຮືອນເພື່ອເບິ່ງແຍງລູກຊາຍຂອງນາງ,
ນາງຕ້ອງໄດ້ກະກຽມອາຫານໃຫ້ລາວ,
ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວແລະສະເຫມີເວົ້າວ່າແມ່ນ, ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ນແລ້ວ.
ລາວບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກໄປນອກລະບຽງໄດ້ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະມີບັນຫາ,

ໃນຂະນະທີ່ເກືອບທຸກໆຕອນແລງຫຼັງຈາກວຽກລາວໄປ
ກັບຫມູ່ເພື່ອນຂອງລາວເພື່ອດື່ມ.

tavern

ລາວກັບຄືນເມືອບ້ານຢ່າງງົດງໍ, ເຫື່ອອອກແລະມີລົມຫາຍໃຈທີ່ມີກິ່ນເໝັນຈົນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່
ຈະຢູ່ໃກ້ລາວ. ແທນທີ່ຈະ, ບ້າຂອງຂ້ອຍ, ໂດຍໄພນ້ຳມັນ,
ໄດ້ລໍຖ້າລາວຈົນເຖິງຕອນກາງຄືນໂດຍບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ. ເມື່ອກະສັດນ້ອຍກັບຄືນມາ—ຫຼາຍ
ເທື່ອລາວຍັງບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະປີນຂັ້ນໄດ—ໝົດແຮງ ລາວຈະປະຖິ້ມຕົວເອງໄວ້ເທິງບ່ອນເຮັດວຽກ
ທີ່ມີຜຸ່ນ ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄືນເພື່ອບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ບ້າ Antonia, ເຖິງວ່າຈະມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,
ກວມເອົາລາວດ້ວຍເສື້ອຄຸມແລະນັ່ງຢູ່ຂ້າງລາວຢ່າງຮັກແພງເພື່ອເບິ່ງແຍງລາວຈົນເຖິງຕອນ
ຊົ່າ. ສະນັ້ນ ຫລາຍປີຜ່ານໄປ ແລະ ແລກບ່ຽນກັບຄວາມອຸທິດຕົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ,
ນາງບໍ່ສາມາດໄປຢາມຍາດພີ່ນ້ອງເພື່ອຫຼີກລ່ຽງສະຖານທີ່ຕ່າງໆ. ລາວ, ອິດສາ, ຂີ້ຄ້ານ ແລະ
ຄອບງໍາ, ໄດ້ໄປຊື້ເສັ້ນດ້າຍ, ຫວີ, ຜົມ ແລະສິ່ງອື່ນໆ, ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ນາງອອກຈາກເຮືອນ.
ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຖືກເຊີນໄປຮ່ວມພິທີແຕ່ງງານ, ລຸງ Michele ບໍ່ໄດ້ກັບຄືນເມືອບ້ານຈົນຮອດ
ເວລາສຸດທ້າຍ, ບ້າ Antonia ບໍ່ສາມາດໄປຄືນດຽວໄດ້ ຈົນວ່າຍາດພີ່ນ້ອງຕິດຕາມຜົວ.
ແຕ່ລະເທື່ອເຂົາເຈົ້າສາມາດຊັກຈາງລາວ, ບາງຄັ້ງລາວມາຮອດຕາມເວລາ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ,
ໃນກາງພັກ, ລາວຫາຍໄປແລະບ້າ Antonia, ຜິດຫວັງແລະເສຍໃຈ,
ກັບຄືນບ້ານດ້ວຍຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ,
ນາງໄດ້ສະສົມຄວາມຂົມຂື່ນແລະຄວາມໂສກເສົ້າ,
ບໍ່ສາມາດລະບາຍກັບໃຜໄດ້ເພາະວ່ານາງຢູ່ໂດດດ່ຽວ,
ແລະຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກອາການເຈັບຫົວແລະເຈັບແຂ້ວທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ທໍລະມານນາງເປັນເວລາຫ
ລາຍອາທິດ.

ມື້ຫນຶ່ງເພື່ອນບ້ານ, ທີ່ດີແລະ pious ຫຼາຍ, ໄດ້ໂທຫາລຸງ Michele
ແລະຕໍາຫນີລາວສໍາລັບການຂົ່ມເຫັງທັງຫມົດທີ່ລາວເຮັດໃຫ້ແມ່ຍຂອງລາວທົນທຸກ: -
ເຈົ້າຄວນຈະມີຄວາມລະອາຍ - ນາງໄດ້ຮ້ອງໃສ່ລາວ - ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງທົນທຸກເຊັ່ນນັ້ນ ...
Antonia ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້. ໄດ້ຮັບອາກາດບາງຢ່າງ, ທ່ານບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງແຍກນາງຢູ່ເຮືອນ,
ນາງຄວນຈະອອກໄປ, ໄປມະຫາຊົນ, ໄປກັບຍາດພີ່ນ້ອງ, ຄືກັບຊາວຄຣິດສະຕຽນທຸກຄົນ.
ເໝືອໄປກວ່ານັ້ນ, ນາງຕ້ອງໄປຢ່າງຫຼິ້ນ,

ນັ້ນແມ່ນວິທີດຽວທີ່ອາການເຈັບຫົວຂອງນາງຈະຫາຍໄປ ... ມີດິນບາງບ່ອນ
ແລະເຮືອນຫຼັງໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຸພາບຫຼາຍ ມີເຮືອນຄົວພາຍໃຕ້ຫຼັງຄາ
ແລະອີກຫ້ອງທີ່ບຽກເລັກນ້ອຍ ເຊິ່ງສາມາດໃຊ້ເປັນຫ້ອງນອນໃນລະດູຮ້ອນ.
ໃນດິນແດນນີ້ມີຕົ້ນໝາກເຜັດ, ໝາກເດື່ອ, ໝາກເດືອຍ, ໝາກເຜັດ, ໝາກອະງຸ່ນ,
zizzole, ໝາກແອັບເປີນ, ໝາກເດືອຍ, ໝາກໂອກ, ໃນສິ້ນ, ທຸກໆສິ່ງດຶງຈາກພະເຈົ້າ.

ດັ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້, ຫລັງຈາກອ້າຍຂອງຂ້ອຍເສຍຊີວິດ,
ຂ້ອຍຕ້ອງເບິ່ງແຍງບ້າຂອງຂ້ອຍແລະຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເບິ່ງແຍງຊົນນະບົດໄດ້,
ເປັນເຫດຜົນທີ່ຂ້ອຍຄິດທີ່ຈະຂາຍມັນ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ຊື້ມັນ? ດ້ວຍວິທີນີ້
ເມຍຂອງເຈົ້າຄົງຈະມີໂອກາດໄດ້ຫາຍໃຈເອົາອາກາດດຶງ... ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ລຸງ Michele
ຮູ້ສຶກລັງເວ ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ໄປຢາມມັນ ແລະກໍໝັ້ນໃຈວ່າຈະຊື້ມັນ. ໃນເວລາສັ້ນໆ,
ສັນຍາໄດ້ຖືກເຊັນແລະຊັບສິນໄດ້ກາຍເປັນຂອງລາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຮູບລັກສະນະຂອງ Vittorio
Emanuele III, shrewd ແລະ treacherous, ສະເຫນີໃຫ້ບ້າ Antonia: -
ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເລືອກເອົາ figs ແລະໃຫ້ພວກເຂົາແຫ້ງ. ເມື່ອເຈົ້າຕ້ອງຊັກເຄື່ອງນຸ່ງ
ເຈົ້າຈະລົງໄປແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະເອົານ້ຳມາດື່ມ
ແລະເຮັດອາຫານດ້ວຍການຊຸດຊຸມໃນດິນຊາຍເພື່ອທຳຄວາມສະອາດ.
ຄອບຄົວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານໃກ້ຄຽງຂອງ San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia
ແລະ Piano Vigna. ມັນຈະບໍ່ສະດວກໃນລະດູຫນາວໃນເວລາທີ່ນ້ຳ swells ກັບນ້ຳ,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາຊະນະອຸປະສັກນີ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ເຈົ້າຈະສາມາດເພີດເພີນກັບຊົນນະບົດ. ດ້ວຍການແນມເບິ່ງຂອງນາງຫຼຸດລົງ, ບ້າ Antonia,
ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ນາງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງ: - Cuomu tu voi, eu fazzu.

ບົດທີສອງ - ອອກຈາກໂລກນີ້

ໃນຕົ້ນລະດູໃບໄມ້ປັ່ງຂອງປີ 1936, ເດັກຍິງຜູ້ທຸກຍາກແລະລູງ Micheri ຂອງນາງໄດ້ຍ້າຍໄປ
 Castrangia, ໃນຊົນນະບົດ, ໃກ້ກັບຕຽງນອນຂອງສາຍນ້ຳ. ຢູ່ໃນບ້ານຕ່າງໆຂອງ
 Badiavecchia, San Basilio ແລະ Vallancazza
 ຄຳເວົ້າທີ່ແຜ່ລາມວ່າລາວຍັງມີຢູ່ແລະປະຊາຊົນເອີ້ນວ່າລາວສຳລັບວຽກເຮັດງານທຳ. ໃນສະໄໝ
 ນັ້ນມີປະເພນີ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເບິ່ງຄືວ່າແບກປະຫຼາດໃນທຸກວັນນີ້,
 ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ອງການໂຕະ, ປ່ອງຢ້ຽມ, ປະຕູຫຼືຕູ້ເສື້ອຜ້າ,
 ເຂົາເຈົ້າເອີ້ນຊ່າງໄມ້ແລະຈັດໃຫ້ລາວຢູ່ໃນເຮືອນ:

ພວກເຂົາໄດ້ປັບບຸງບ່ອນນັ່ງເຮັດວຽກສຳລັບລາວແລະ.
 ພວກເຂົາເຈົ້າເຮັດໃຫ້ໄມ້ທີ່ຈຳເປັນທີ່ມີຢູ່. ລູງ Michele
 ໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງມືມາແລະຢູ່ສະຖານທີ່ຈົນກ່ວາວຽກງານສຳເລັດ.

ເຂົາເຈົ້າເອີ້ນລາວໃຫ້ຕັດຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໜຶ່ງຖິ້ມໄວ້ໃຫ້ແຫ້ງສອງສາມປີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ,
 ວ່າຕົ້ນຂອງຕົ້ນໄມ້ຖືກຕິດຢູ່ເທິງກຳແພງ. ຊ່າງໄມ້ຖືເລື້ອຍຈາກທາງເທິງແລະຜູ້ຊ່ວຍຂ້າງລຸ່ມນີ້:
 "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia" (Saw saw or great
 master let's make the chest tomorrow).

ວ່າຕົ້ນຖືກຕິດຢູ່ເທິງກຳແພງ. ດ້ວຍການເຫັນອັນໃຫຍ່ໂຕທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບກະດານ ແລະດ້ວຍ
 ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສ້າງປ່ອງຢ້ຽມ, ຕຽງແລະຕູ້ເສື້ອຜ້າ. ເພື່ອເຮັດວຽກນີ້, ລາວໄດ້ລຸກຂົນຢູ່ທີ່ 4
 ແລະກຳນົດອອກດ້ວຍຖົງຢາງແລະເຂັມຂອງຕົນ. ເມື່ອມາຮອດເຮືອນ,
 ລູກຄ້າໄດ້ເອົານົມສົດໃສ່ຫົວຜັກບົວ ແລະ ເຂົ້າຈີ່. ໃນຕອນທ່ຽງຂອງ pasta

ແຜ່ນແລະສິ້ນຂອງເນີຍແຂງ. ຕອນຄໍາລາວເຊົາເຮັດວຽກ ແລະເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ເຮັດເອງ ໃຫ້ລາວເປັນເງິນຝາກຄັ້ງທໍາອິດ ກ່ອນຈະຈ່າຍເງິນໃນວັນອາທິດທີ່ Novara.

ສອງສາມປີຜ່ານໄປແລະລູກຊາຍ, Turillu, ໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະເຂົ້າໃຈໂດຍກົງວ່າຕົນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ສໍາລັບສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນໂລກ, ທີ່ຈະໃຊ້ເວລາທີ່ເຫຼືອຂອງຊີວິດຂອງຕົນຢູ່ໂດດດ່ຽວຢູ່ໃນຊົນນະບົດ. ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ການຄ້າຂອງພໍ່ຂອງລາວແຕ່ຢາກມີຄວາມຊໍານານແລະກາຍເປັນຊ່າງຕູ້.

ລາວສາມາດຊັກຊວນພໍ່ຂອງລາວໃຫ້ສິ່ງລາວໄປເມືອງບ່ອນທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການຮຽນຮູ້ ສິລະປະນັ້ນ. ລາວໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ Catania

ແລະຫຼັງຈາກສອງປີຂອງການຝຶກອົບຮົມລາວກໍ່ຕົຫຼາຍ, ລາວຮູ້ສຶກວ່າພ້ອມທີ່ຈະເຮັດວຽກນັ້ນ, ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ຕອນນີ້ລາວມີອາຍຸສິບເກົ້າ,

ລາວຄິດວ່າເຖິງເວລາສໍາລັບລາວທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ.

ເປັນເວລາຫລາຍປີທີ່ລາວໄດ້ຮູ້ຈັກກັບລູກສາວຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຕັດສິນໃຈແຕ່ງງານແຕ່ມັນ ຂັດກັບຄວາມບາດຖະຫນາຂອງລູງ Micheri

ຂອງລາວທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ລູກຊາຍຂອງລາວແຕ່ງງານກັບແມ່ຍິງລາວ. ໃນມື້ນັ້ນ,

ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ຫນ້າເຊື່ອ, ແຕ່ມັນເປັນແບບນີ້:

ສໍາລັບຊ່າງຫັດຖະກໍາທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະແມ່ນເປັນແຫຼ່ງຂອງຄວາມບໍ່ຊື່ ສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມຂັດແຍ້ງອັນໃຫຍ່ຫຼວງເກີດຂຶ້ນຢ່າງກະທັນຫັນລະຫວ່າງພໍ່ ແລະລູກຊາຍ

ເຊິ່ງໄດ້ຊຸກດັນໃຫ້ Turillu ແຍກຕົວອອກຈາກພໍ່ ແລະແມ່ລ້ຽງຂອງລາວຢ່າງແນ່ນອນ. ກັບຄອບຄົວໃຫມ່ຂອງລາວ, ລາວອອກຈາກປະເທດແລະຍ້າຍໄປ Como

ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ຮັບໂຊກຈາກການເຮັດວຽກຂອງລາວ.

ລູງບໍ່ມີລູກ, ດັ່ງນັ້ນ, ກັບການຈາກໄປຂອງ Turillu, ພວກເຂົາຖືກປະໄວ້ຢ່າງດຽວ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຫຼາຍທີ່ສຸດຈາກການໂດດດ່ຽວນີ້ແມ່ນບ້າ Antonia

ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາຕະຫຼອດມື້ເພື່ອສືບທະນາກັບນົກ, ແມງວັນແລະຍຸງທີ່ດັງຢູ່ອ້ອມຮອບນາງ. ຢູ່ໃນ ຖ້ຳໃນເຂດຊົນນະບົດ ລາວບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດເວົ້າລົມກັບໃຜ.

ພຽງແຕ່ໃນໂອກາດວັນພັກທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນ: ວັນຄຣິດສະມາດ, Easter ຫຼື feast ຂອງ Assunta ໃນກາງເດືອນສິງຫາ,

ລາວສາມາດໄປເມືອງເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງການຢ້ຽມຢາມເຫຼົ່ານີ້,

ຫຼັງຈາກໄດ້ຈົ່ມເປັນເວລາດົນນານກ່ຽວກັບສະພາບຂອງນາງ, ນາງໄດ້ສະເໜີໃຫ້ເອື້ອຍຂອງນາງ:
- ທີ່ຮັກ Teresa,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າເຈົ້າມີຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຈັດການກັບເດັກຍິງນ້ອຍສອງຄົນ, ມອບ
Concetta ກັບຂ້ອຍເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະເປັນ. ມີອິດສະຫຼະຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະອຸທິດຕົນໃຫ້ລູກນ້ອຍ.
ຂ້ອຍຈະພາລາວໄປຊົນນະບົດບ່ອນທີ່ອາກາດດີຂຶ້ນ ແລະຈະເຮັດຄວາມດີ -
ແມ່ຂອງຂ້ອຍໃນເບື້ອງຕົ້ນບໍ່ແນ່ໃຈ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຕາມສະເໜີ,
ໃຫ້ນາງມີເງື່ອນໄຂທີ່ສະດວກສະບາຍ, ຫຼັງຈາກເອື້ອຍຂອງນາງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນາງຕົກລົງ.

ສຳລັບຂ້ອຍ, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ມັນອາດຈະເປັນມື້ທີ່ຮ້ອນ, ລະດູຮ້ອນຂອງປີ
1938 ເລີ່ມຕົ້ນ, ຂ້ອຍອາຍຸສອງປີແລະບ້າຂອງຂ້ອຍມາຮັບຂ້ອຍ. ໃນຖົງຜ້າຂ້ອຍໃສ່ເສື້ອເຊິດ,
ສອງຄູ່ຂອງ panties ແລະບໍ່ຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ອຍອອກຈາກເຮືອນຂອງຂ້ອຍ.
ຂ້ອຍຍັງນ້ອຍຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າ Via Crucis ຂອງຂ້ອຍຈະເລີ່ມໃນມື້ນັ້ນ.
ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕາມການລ້ວງຈົນກ່ວາຫຼັງຈາກເຄິ່ງຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງຫຼືບາງທີພວກເຮົາມາຮອດສະ
ຖານທີ່ໂດດດ່ຽວທີ່ມີຊື່ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫມັ້ນໃຈຫຼາຍຂອງ Castrangia (Cassandra!)
ເກືອບຄືກັບການຄາດເດົາຄວາມໂຊກຮ້າຍ, ໃນສິ້ນ, ຊື່ແມ່ນແຜນການທັງຫມົດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ.
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ມັນໃນເວລານັ້ນ. ທຳອິດຜົວຕ້ອນຮັບຂ້ອຍຢ່າງດີ,
ບ້າທຸກເທື່ອກໍ່ຊື່ເຂົ້າໜົມຫວານໃຫ້ຂ້ອຍເພື່ອເອົາໃຈຂ້ອຍ ແລະເມື່ອນາງກັບຂ້ອຍໄປ Novara
ເພື່ອໄປຢາມແມ່ ລາວບອກຂ້ອຍສະເໝີວ່າຂ້ອຍບໍ່ຄວນກັບບ້ານ ແຕ່ກໍ່ດີກວ່າ.
ເຕີບໂຕຂຶ້ນກັບນາງຜູ້ດຽວແລະວ່ານາງຈະເປັນແມ່ຂອງຂ້ອຍ.
ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກເຊື່ອຝັງ.

ໃນຂະນະນັ້ນ, ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນມາຈາກ Sardinia, ຢູ່ພຽງແຕ່ອາທິດ, ພຽງພໍທີ່ຈະ
ເຮັດໃຫ້ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືພາ, ແລະຈາກໄປອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ມັນແມ່ນ 1939 ແລະໃນປີຕໍ່ມາ
Antonietta ເກີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຈຳໄດ້ຢ່າງບໍ່ແນ່ນອນວ່າບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ Antonia ໄດ້ພາ
ຂ້າພະເຈົ້າ Novara ເພື່ອເບິ່ງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເອື້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ຂ້ອຍຢາກຢູ່ເຮືອນເພື່ອລ້ຽງແອນນ້ອຍ Antonietta ແຕ່ບ້າຂອງຂ້ອຍ,
ຫຼາຍກວ່າແລະຫຼາຍໃນການຄວບຄຸມຊີວິດຂອງຂ້ອຍ, ເຄິ່ງຄັດໃນຖານະເປັນທະຫານ,

ບອກຂ້ອຍວ່າ: - Turnemmu ຢູ່ເຮືອນ, ຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີເຫດຜົນທີ່ສວຍງາມ -
(ກັບບ້ານ, ຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນ doll ງາມ).

ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາມາຮອດ shack ລາວເອົາ "causitta" stuffed ມີສີແດງ,
ຕາທີ່ຫນ້າຢ້ານຢູ່ໃນແຂນຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຢ້ານ. ມັນເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ຂ້ອຍຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ສະເໝີ
ເພາະຂ້ອຍຍາກກັບໄປ Novara ກັບພໍ່ຕູ້ ແລະແມ່ຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຊັກຊວນລູງ
Antonia ໄດ້: ຫົວໃຈຂອງລາວເປັນຕາຢ້ານ ແລະຫຼຸໜວກຕໍ່ທຸກຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງຂ້ອຍ.
ໃນສາມປີທໍາອິດທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາຫຼາຍຢູ່ໃນເຮືອນປະເທດໃນ Castrangia,
ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຈິດວິນຍານມີຊີວິດຢູ່,
ພຽງແຕ່ບໍ່ຄ່ອຍມີຄົນພັກຜ່ອນໃນເຮືອນທີ່ກະແຈກກະຈາຍໄປທົ່ວ.

ໃນວັນອາທິດພວກເຮົາໄດ້ໄປບ້ານແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢັ້ງມຍາມແມ່, ເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະ
ເຈົ້າແລະພໍ່ຕູ້ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພໍ່ຕູ້ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຫນ້າຮັກມີໜວດ. ລາວໄດ້ເອົາ snuffbox
ກັບລາວເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ໃນລະດູຫນາວ,
ລາວຈະເອົາຂ້ອຍໃສ່ເສື້ອຄຸມຂອງລາວແລະພາຂ້ອຍໄປທີ່ສີ່ຫລ່ຽມເພື່ອຊື້ເຂົ້າຫນົມຫວານແລະລົ
ດຊາດເຫລົ້າທີ່ເຮັດຈາກ "Sciancaditta" tavern ຂ້າງເທິງໂຮງຫມໍ.
ໃນຕອນແລງພວກເຮົາກັບຄືນໄປ Castrangia.

ຕອນແລງບາງມື້ລຸງໄດ້ໄປຊ້ອມກັບວົງດົນຕີ, ເຊິ່ງລາວໄດ້ຫຼິ້ນ trombone,
ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ຍຸດດີ້ມຢູ່ທີ່ tavern ແລະກັບຄືນສູ່ຊົນນະບົດຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ. 500
ແມັດຈາກ Castrangia ລາວເລີ່ມໂທຫາ "Concettina, 'ntoia ... ". ໃນຂະນະນັ້ນ, ຢູ່ເຮືອນ,
ບໍາໄດ້ກະກຽມໝໍ້ດິນເຜົາເພື່ອໃຫ້ນ້ຳຮ້ອນຢູ່ເທິງຂາຕັ້ງຂາ.
ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງການແຕ່ງຢູ່ຄົວກິນລາວມີນ້ຳຕົ້ມທີ່ຖອກໃສ່, ບາງທີອາດຈະເອົາເຫຼົ້າແວງຖິ້ມ. ໃນ
ໝໍ້ ທາດເຫຼັກ ບໍາຂອງຂ້ອຍໄດ້ກະກຽມຜັກບົ່ວກັບ ໝາກ ເລັ່ນເພື່ອບຸງລົດຊາດ pasta.
ຜັກບົ່ວບໍ່ສຸກແລ້ວເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮາກ. "ກິນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,
ຂ້ອຍຈະເອົາສາຍແອວແລະເອົາລີບຂອງເຈົ້າ...".

ໃນສະໄຫມນັ້ນແມ່ຍິງຂອງຕົ້ນກຳເນີດ Venetian ເປັນຫມໍ່ຕຳແຍຂອງ San Basilio. ໃນເວລາທີ່ນ້ຳຢູ່ໃນນ້ຳຖ້ວມໃນລະດູຫນາວ, ລູງ Michele ໄດ້ເອົານາງໃສ່ບ່າຂອງລາວ (cincalea) ເພື່ອຊື່ຢູ່ຮ້ານຂາຍຢາໃນ Novara. ລາວຢຸດຢູ່ເຮືອນແລະເວົ້າວ່າ "Antonia, ເອົາຜ້າເຊັດຕົວໃຫ້ນາງ, ມັນເຢັນ". ບ້າທີ່ທຸກຍາກ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່ານາງເຂົ້າໃຈວ່ານາງແມ່ນຄົນຮັກຂອງ Michele.

ຕອນນີ້ຂ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ, ຢູ່ໂດດດ່ຽວໃນຊົນນະບົດ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບໃຜຂ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນ ຄືກັບສັດປ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມລະອາຍຂອງທຸກຄົນ. ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄປ Novara ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອເພາະວ່າຂ້ອຍຢ້ານຄົນ. ປະເທດເພື່ອນບ້ານຮັບຮູ້ການຫັນປ່ຽນນີ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ລູງຂອງຂ້ອຍສິ່ງຂ້ອຍໄປໂຮງຮຽນອະນຸບານ. ໃຈກດີທີ່ລູງໄດ້ໃຈ. ສະນັ້ນ ເຊົ້າມື້ໜຶ່ງ ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ສິ່ງລູງ Michele ຂອງຂ້ອຍໄປຊື້ເຂົ້າໜົມບັງໃຫ້ຂ້ອຍ ແລະເອົາໃສ່ໃນກະຕ່າເຜືອງສີຂາວທີ່ແມ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍໄດ້ມອບໃຫ້ຂ້ອຍ. ຄຽງຄູ່ກັບ biscuit ລາວວາງໄຂ່ສົດ. ລາວພາຂ້ອຍໄປສວນກຳທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບວັດບ້ານ. ເມື່ອແມ່ຊື້ເປີດປະຕູຕ້ອນຮັບ ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້. ດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖິ້ມກະຕ່າລົງພື້ນ, ໄຂ່ ໄດ້ແຕກຫັກ ແລະປະຖິ້ມສິ່ງເສດເຫຼືອໄປທົ່ວພື້ນ. ບ້າຂອງຂ້ອຍລົງໂທດຂ້ອຍໂດຍການຕີຂ້ອຍຢ່າງສຸພາບ ແລະພາຂ້ອຍກັບບ້ານ. ສະນັ້ນມື້ທຳອິດຂອງການເຂົ້າໂຮງຮຽນອະນຸບານກໍ່ກາຍເປັນມື້ສຸດທ້າຍຂອງຂ້ອຍ.

ມັນເກີດຂຶ້ນ, ຕັ້ງແຕ່ຂ້ອຍອາຍຸໄດ້ສີ່ປີ, ທີ່ລູງຂອງຂ້ອຍຈະເວົ້າວ່າ: - Concettina, ໄປ Novara ແລະເອົາ carmieri (tranquilizers) ໃຫ້ຂ້ອຍສຳລັບອາການເຈັບຫົວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແລ່ນໄປຕາມເສັ້ນທາງລໍຄືກັບ ferret, ຜ່ານເມືອງ Greco, ບາງຄັ້ງກໍ່ຢຸດຢູ່ທີ່ນ້ຳພຸດເພື່ອດັບຄວາມກະຫາຍ, ແລະມາຮອດຮ້ານຂາຍຢາ "du Surcittu". ລາວ, ແພດການຢາ, ປະຫລາດໃຈແລະບອກເພື່ອນຂອງລາວວ່າໃນເວລາສິ້ນງູ່ຂ້ອຍຈະໄປແລະຈາກ Novara ຄືກັບຜ້າຜ່າ. ເມື່ອອາຍຸຫ້າປີຂ້ອຍຖືກນຳໄປບາເຊໂລນາໂດຍພີ່ນ້ອງຫ່າງໄກ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເຫັນແລະພັງດ້ວຍຄວາມແບກໃຈເປັນຄັ້ງທຳອິດ ... ວິທະຍຸ! ພວກເຮົາຍັງໄດ້ໄປຮ້ານເພື່ອຊື້ ສິນຂອງຜ້າສີຖົ່ວ. ຜູ້ຊ່ວຍຝ່າຍຂາຍສະເໜີວ່າ: - ຊື້ໝວກ ແລະ ຜ້າພັນຄໍສີຂາວນຳອີກ. ໃນທີ່ ສຸດເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການໃຈວ່າແລະຜູ້ຊ່ວຍຂອງຮ້ານຄ້າໄດ້ໃຫ້ສອງຟຣີ scraps ຂອງ satin ສີ

ຟ້າເຫຼື້ອມແລະສີຟ້າອ່ອນ.

ມີຕໍ່ມາພວກເຮົາເອົາຜ້າໃຫ້ແມ່ຂອງຂ້ອຍຜູ້ທີ່ເຮັດເຄື່ອງນຸ່ງໃນສອງສາມມື້. ໃນວັນອາທິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບລູກສາວຂອງ marquises ແລະ barons ຂອງ Novara.

ໃນລະດູຫນາວຂອງປີ 1941, ໃນທ່າມກາງສົງຄາມ, ພໍ່ຂອງຂ້ອຍ, ຈົບການເຮັດວຽກຂອງລາວຢູ່ໃນເມືອງ Sardinia, ໄດ້ຕັດສິນໃຈກັບເພື່ອນຂອງລາວທີ່ຈະໄປຊອກຫາຊັບສິນຂອງລາວໃນເມືອງທາງເຫນືອແລະດຳລົງຊີວິດໂດຍການເຮັດວຽກເກົ່າຂອງລາວເປັນຊ່າງຕັດໄມ້.

ມີຄວາມຮູ້ສຶກຢູ່ໃນອາກາດທີ່ແມ່ຍາກຈະຮ່ວມກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍຖືກລົບກວນຈາກເລື່ອງນີ້ຫຼາຍ, ຈົນມື້ໜຶ່ງຂ້ອຍໄດ້ກວາດເຂົ້າໃຕ້ຕຽງຂອງລາວ, ນຸ່ງເຄື່ອງ ແລະ ສັງເກດເຫັນເມັດເຂົ້າສອງເມັດ, ຫົວນົມໃນອະນາຄົດມີບາດແຜຈາກບາດແຜເພາະບ້ຳຂອງຂ້ອຍ. ບໍ່ເຄີຍລ້າງຂ້ອຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເອົາພວກເຂົາໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຮຸນແຮງ.

ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າເຫັນເລືອດເພາະຂ້ອຍໄດ້ຮັບບາດເຈັບ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ເອົາ ຄືນ ໃສ່ ເສື້ອ canvas ທີ່ຕ້ອງ ການ ທັງ ມື້ ແລະ ໃນ ຕອນ ກາງ ຄືນ, ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ dress, ແລະ ບໍ່ ມີ ໃຜ ສັງ ເກດ ເຫັນ.

ກ່ອນອອກໄປ, ແມ່ໄດ້ພະຍາຍາມອອກຈາກເຮືອນຂອງພໍ່ຕໍ່ເປັນລະບຽບ, ຍ້ອນວ່າຄົນທຸກຍາກຖືກປະໄວ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ພຣະອົງໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບການຕິດຕັ້ງໄຟໄຟຟ້າ, ໃນເວລານັ້ນ prerogative ຂອງ lords ໄດ້. ກ່ອນຫນ້ານີ້, "u lusu" ຖືກນຳໃຊ້ກັບນ້ຳມັນ. ລຸງ Michele ຖືກລົບກວນຈາກເລື່ອງນີ້:

ສອງສາມມື້ຕໍ່ມາລາວໄດ້ໄທຫາຊ່າງໄຟຟ້າແລະໃຫ້ລາວຕິດຕັ້ງໄຟຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຂ້ອຍໄປບ້ານຂ້ອຍກໍ່ມັກແສງສະຫວ່າງເລັກນ້ອຍຢູ່ເທິງຂັ້ນໄດໄມ້ທີ່ສູງຊັນ. ເມື່ອຂ້ອຍຕ້ອງເຂົ້າຫ້ອງນ້ຳ (ຫ້ອງນ້ຳ), ໂດຍເພິ່ນຖານແລ້ວເປັນຊຸມທີ່ລຽບຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມຫຼັງຫ້ອງທົດລອງຂອງລາວ, ມີໂລງສີບວງໄວ້ຢູ່ຂ້າງມັນສະເໝີ, ເຊິ່ງລຸງຂອງຂ້ອຍໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອກຽມພ້ອມໃນກໍລະນີຕ້ອງການ.

ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ 1 ມີນາ 1942, ນຸ່ງເສື້ອ satin ສີຟ້າອ່ອນ, ພ້ອມກັບລຸງແລະພໍ່ຕໍ່ Tore, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບແມ່ແລະເອື້ອຍນ້ອງຂອງນາງໄປຫ້ອງການໄປສະນີໃນ Piazza di San

Sebastiano, ນັ້ນແມ່ນ, ແມ່ນແລ້ວ. ລົດເມ, ເຊິ່ງຈະນຳພວກເຂົາໄປສະຖານີລົດໄຟ
Vigliatore. ເອື້ອຍ Rosa ອາຍຸ 4 ປີຂອງນາງບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຂຶ້ນແລະລຸງຂອງນາງ,
ເພື່ອຊັກຊວນນາງ, ບອກນາງວ່າ: - ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຂຶ້ນເຈົ້າຈະເຈັບ - (ຂ້ອຍຈະ fart ເຈົ້າສອງຄັ້ງ).

ຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ອິດທິພົນຈາກບ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ອອກແລະຍັງຄົງຢູ່ໃນ
Novara. ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຢຸດຮ້ອງໄຫ້ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າສະແຫວງຫາການບອບໂຍນໃນອັອມແຂນ
ຂອງພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວກໍຖືກປະຖິ້ມຢູ່ຄົນດຽວ ແລະໃນມື້ນັ້ນຂ້ອຍກໍຢູ່ກັບລາວເພື່ອໃຫ້
ລາວຢູ່ນຳ. ຫຼັງຈາກປະມານຊາວມື້,

ຈົດຫມາຍສະບັບທຳອິດຈາກແມ່ໄດ້ມາຮອດບອກເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງການເດີນທາງ.

ພໍ່ໄດ້ພົບເຫັນອາພາດເມັນທີ່ສະດວກສະບາຍທີ່ມີນ້ຳຢູ່ໃນເຮືອນແລະເຕົາແກ້ດ,
ສິ່ງໃຫມ່ສຳລັບນາງ. ສືບຕໍ່ເລື່ອງ, ມື້ຫຼັງຈາກມາຮອດ,
ນາງໄດ້ໂທຫາຊ່າງຕັດຜົມກັບເຮືອນເພື່ອໃຫ້ນາງຕັດຜົມຄົນອັບເດດ:. ຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານເກືອບທັງ
ຫົວຜູ້ຍິງນຸ່ງຜົມຍາວດ້ວຍຜ້າມັດ. ໃນສິ້ນ,

ແມ່ຂອງຂ້ອຍມີຄວາມສຸກແລະພໍໃຈເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຊີວິດຂອງນາງ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງເລື່ອງລາວແນະນຳໃຫ້ຂ້ອຍກັບບ້ານຂອງລາວ. ແນ່ນອນ,
ລາວບໍ່ໄດ້ຈົນຕະນາການຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້ອຍໃນ Castrangia.

ມື້ຕໍ່ມາ, ບ້ານ Antonia
ໄດ້ພາຂ້ອຍກັບຄືນໄປຊົນນະບົດແລະບອກຜິວຂອງນາງໃຫ້ຊື້ປຶ້ມຊື້ນຮຽນທີ 1

ໃຫ້ຂ້ອຍເພື່ອສອນວິທີການຂຽນເພື່ອໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າຮຽນຊັ້ນທີສອງໃນເດືອນຕຸລາແທນທີ່ຈະເ
ປັນຊັ້ນຮຽນທຳອິດ. ຂ້ອຍທຸກຍາກ: ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຫຼິ້ນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ,

ແຕ່ຂ້ອຍຕ້ອງໃຊ້ເວລາຂອງຂ້ອຍໃນການຂຽນການປະມູນແລະຕົວເລກ. ທຸກໆເທື່ອ

ອາຈານໄດ້ຜ່ານເມືອງ Castrangia ໃນການເດີນທາງກັບຄືນຈາກ San Basilio
ບ່ອນທີ່ນາງໄດ້ສອນ. ຊື່ຂອງນາງແມ່ນ Maria, ນາງເປັນລູກສາວຂອງ captain

ທີ່ບ້ານຂອງນາງຮູ້ຈັກ. ພຣະອົງໄດ້ສະເຫນີໃຫ້ນາງຈອກນ້ຳ. ໃນຂະນະດຽວກັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງ
ໃຫ້ນາງປຶ້ມບັນທຶກແລະນາງໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ caress ເປັນ.

ນາງໄດ້ເອົາສໍສີແດງອອກຈາກຖົງຂອງນາງແລະຂຽນວ່າ "ເຮັດໄດ້ດີ". ຄວາມສຸກອັນໃດ, ຄວາມ
ສຸກອັນໃດທີ່ໄດ້ເຫັນຕົນເອງໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ, ຊຶ່ງເປັນພິເສດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີ

ຄວາມໂສກເສົ້າຫລາຍຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາ
ພໍ່ແມ່ລຸງແລະພໍ່ຕູ້, ແຕ່ບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າມັນບໍ່ຈໍາເປັນ.

ລາວຢ້ານວ່າຂ້ອຍອາດຈະບອກເຂົາເຈົ້າວ່າຂ້ອຍໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ແລະລ້ຽງລູກແນວໃດ.
ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ອາຫານບໍ່ພຽງພໍສໍາລັບສາວນ້ອຍທີ່ຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ແລະພັດທະນາ:
ໃນຕອນເຊົ້າພວກເຂົາເອົາເຂົ້າຈີ່ແຂງກັບເນີຍແຂງໃຫ້ຂ້ອຍ,
ໃນຕອນທ່ຽງຂອງສະຫຼັດຫມາກເລັ່ນແລະສອງຫມາກກອກ. ໃນຕອນແລງ,
ເມື່ອຜົວຂອງນາງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ບ້າ Antonia ໄດ້ແຕ່ງກິນ pasta ບາງຢ່າງດ້ວຍນ້ຳຊອດ
improvised ໂດຍອີງໃສ່ຜັກບົວດິບ. ແລະຖ້າຂ້ອຍບໍ່ກິນມັນຂ້ອຍມີຄວາມສ່ຽງຖືກຕີຫຼາຍ.
ສໍາລັບແນວພັນ, ບາງຕອນແລງລາວແຕ່ງກິນ pasta ແລະຫມາກຖົ່ວຫຼືປະເພດຂອງ
polenta ອ່ອນ, ອ່ອນ. ພຽງແຕ່ໃນວັນຄຣິດສະມາດ, ປີໃຫມ່, Carnival ແລະ Easter
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂ້າໄກ່ຫຼື rabbit ເປັນ. ໃນເດືອນມັງກອນພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂ້າຫມູທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ
salami ແລະນ້ຳມັນເຜັດ,
ແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການບໍລິໂພກຫຼຸດລົງໂດຍການຫຼຸດລົງຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກມັນຈະບໍ່ພຽງ
ພໍສໍາລັບຕະຫຼອດປີ. ທຸກໆວັນໃນວັນອາທິດ, ລຸງຂອງຂ້ອຍຈະຊື້ຜ້າບູທີ່ເປື້ອນ,
ເຖິງແມ່ນໃນປັດຈຸບັນ, ພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍກຽດຊັງ,
ຫຼືລໍາໄສ້ບາງໆມ້ວນໃສ່ກິ່ງງ່າ parsley, scallops, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນນໍາມາຂົ້ວ.
ພວກມັນລ້ວນແຕ່ເປັນອາຫານລາຄາຖືກ ເພາະວ່າຕາມພວກເຂົາແລ້ວ,
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເສຍເງິນຄືກັບພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະເຂົາເຈົ້າເວົ້າຊໍ້າກັບຂ້ອຍວ່າ:
- ເຈົ້າເຫັນແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າມີຖ້ວຍໃສ່ໄສ້ກອກ ແລະ ປາສະຫຼັດຢູ່ສະເໝີ, ເຂົາເຈົ້າກິນ ແລະ ຕື່ມ.
ພວກເຮົາຕ້ອງຢູ່ຫ່າງຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ - ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ -. ລຸງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານວ່າພີ່ນ້ອງ
ຄົນອື່ນຈະຊັກຊວນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມແມ່ແລະພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນທະ
ວີບ. ເຂົາເຈົ້າພະຍາຍາມຢ່າງໜັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍກຽດຊັງເຂົາເຈົ້າ
ຈົນບາງຄັ້ງເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ພົບເຂົາເຈົ້າ ຂ້ອຍເອົາມືກອດຕາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຫັນເຂົາເຈົ້າ.

ເດືອນກັນຍາໄດ້ມາເຖິງແລະຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບການສອບເສັງເຂົ້າສໍາລັບຫ້ອງຮຽນທີສອງ.
ລຸງຂອງຂ້ອຍໄດ້ພາຂ້ອຍໄປບ້ານ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຶກສາກັບນັກອະນາໄມເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງຂ້ອຍ,
ຄູທີ່ຂ້ອຍມີຢູ່ຊັ້ນ 2 ແລະຄູສອນຂອງຄະນະສອບເສັງ.

ພວກເຂົາທັງຫມົດໄດ້ນຳເອົາໄຂ່ເປັນຂອງຂວັນເພື່ອຮັບປະກັນການສົ່ງເສີມຂອງຂ້ອຍ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ, ຫ້ອງຮຽນມິໂຕະໄມ້ສອງບ່ອນນຶ່ງຫຼາຍທີ່ມີ
inkwells. ກັບຂ້ອຍມີເດັກຍິງຄົນອື່ນໆເຂົ້າກວດແກ້.

ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍແກ້ໄຂບັນຫາການບວກແລະການລົບຢູ່ໃນກະດານດຳ. ທັງ inkwells
ແລະ blackboard ແມ່ນໃຫມ່ຫມົດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນຄືກັບໃບໄມ້ທີ່ມີຄວາມ
ຍ້ານກົວແລະອາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວິທີແກ້ໄຂການດຳເນີນງານ, ເພາະວ່າບ້າ Antonia ພຽງແຕ່
ສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຕົວເລກຈາກຫນຶ່ງຫາສິບ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຂຽນປະໂຫຍກ, ຄວາມຄິດເລັກນ້ອຍໃນປຶ້ມບັນທຶກ,
ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃສ. ເມື່ອຄວາມວຸ້ນວາຍເຫຼົ່ານັ້ນຈົບລົງ, ຜູ້ເຜົ່າຍາມກຳພາຂ້າພະ
ເຈົ້າກັບບ້ານ. ບ້າໄດ້ຖາມນາງວ່າ ການສອບເສັງຜ່ານໄປແນວໃດ ແລະນັກອະນາໄມຕອບວ່າ
ບໍ່ດີບານໃດ, ແຕ່ການຕັດສິນຂັ້ນສຸດທ້າຍແມ່ນຂຶ້ນກັບຄູສອນ.

ເປັນເລື່ອງແບກທີ່,
ຜົນໄດ້ຮັບໃນທາງບວກແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນຫ້ອງຮຽນທີສອງ:
ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະໄປໂຮງຮຽນ, ແຕ່ບັນຫາຂອງບ່ອນຈອດຍົນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ລຸງ Michele
ໄດ້ໄປຮ້ານໃນມື້ກ່ອນ ແລະຊື້ຜ້າສີດຳທີ່ເຫຼືອຢູ່. ບ້າ Antonia
ເຮັດເຄື່ອງແບບຂອງຂ້ອຍໃຫ້ຂ້ອຍພາຍໃນຫນຶ່ງມື້. ຕ້ອງການເງິນເພີ່ມເຕີມເພື່ອຊື້ໂຟນເດີ.
ລຸງຂອງຂ້ອຍມີເງິນແຕ່ເຂົາເຈົ້າເມົາມົວກັບການປະຢັດ ດັ່ງນັ້ນລາວ, ຄົນຂີ້ຄ້ານ,
ຈຶ່ງເຮັດສຸດຄວາມສາມາດແລະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນແຜ່ນໄມ້ອັດດ້ວຍຄລິບປ່ອງຢ້ຽມ.
ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື້ບາກກາໃຫ້ຂ້ອຍ.

ລຸງຂອງຂ້ອຍໄດ້ສ້າງຫນຶ່ງດ້ວຍໄມ້ບາງໆທີ່ມີເສັ້ນໄຍຕິດກັບບາຍ.
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນປຶ້ມບັນທຶກສອງຫົວ ແລະສໍ່ໄດ້ ແລະຕ້ອງຊື້ມັນ. ໃນວັນທີ 1 ຕຸລາ ປີ
1942 ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ໄປໂຮງຮຽນ.
ທ່ານອິດນາງໄດ້ໄປຫາpodestàເພື່ອຂໍໃບຢັ້ງຢືນການເກີດທີ່ໂຮງຮຽນຕ້ອງການເພາະວ່າຂ້ອຍຢູ່ນ
ອກຫ້ອງຮຽນ. ອາຈານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງອົບອຸ່ນ,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຍ້ານນາງ, ບາງທີ ແທນທີ່ຈະເປັນແຂນຂວາຂອງນາງ,
ນາງໄດ້ຂາທຽມຢາງພາລາ ເນື່ອງຈາກອຸປະຕິເຫດທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງງານ

pasta ຂອງພໍ່ຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການມອບຫມາຍທີ່ນັ່ງໃນແຖວຫນ້າ. ຄູ່ຮັກໃໝ່ຂອງຂ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນຂ້ອຍໃນປີທີ່ຜ່ານມາ, intrigued ໂດຍການປະກົດຕົວຂອງຂ້ອຍ, ຈົ່ມວ່າ: - ເປັນຫຍັງນີ້ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດ sicca-sicca? - (ສາວນ້ອຍຜົວເນື້ອສີຂານີ້ແມ່ນໃຜ?). ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຂົ່ມຂູ່ແລະມີຄວາມລະອາຍຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປີດບາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕອບຄໍາຖາມທີ່ຄູອາຈານຖາມຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກປ່າແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ອອກໄປຂັບຖ່າຍ, ແລະຄັ້ງຫນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊັກດ້ວຍຕົນເອງ. ສະນັ້ນເມື່ອຂ້ອຍມາຮອດບ້ານບ້າຂອງຂ້ອຍຕື່ມຂ້ອຍເພາະວ່າລາວຕ້ອງຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຂ້ອຍເຊິ່ງຈະບໍ່ແຫ້ງຕາມເວລາສໍາລັບມື້ຕໍ່ໄປ. ວັນເວລາຜ່ານໄປ ແລະສິ່ງດຽວກັນເກີດຂຶ້ນອີກທຸກຄັ້ງ. ອາຈານທີ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນໃນກາງເວັນໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍໄປຫ້ອງນໍ້າ, ແຕ່ບາງຄັ້ງນາງລົມແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ເອົາມັນຄືນ. ໝູ່ຮ່ວມຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍບໍ່ສົນໃຈຂ້ອຍ ແລະຫຼີກລ້ຽງຂ້ອຍຄືກັບວ່າຂ້ອຍຖືກພະຍາດລະບາດ ແລະບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຫາໝູ່ກັບຂ້ອຍ.

ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກກັນເພາະພົບກັນໃນໝູ່ບ້ານ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງຍ່າງເກືອບໜຶ່ງຊົ່ວໂມງເພື່ອໄປເຮືອນຢູ່ຊົນນະບົດ ສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເປັນໝູ່ກັບເຂົາເຈົ້າ. ພວກລູກພຽງແຕ່ມາໃນເມືອງໃນວັນອາທິດເພື່ອພົບປະໝູ່ເພື່ອນ ແລະໃຊ້ເວລາສອງສາມຊົ່ວໂມງທີ່ມີຄວາມສຸກກັບເຂົາເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂວດເຫຼົ້າ. ແຕ່ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ບ້າຢູ່ເຮືອນເພື່ອຮັບຄໍາສັ່ງໃຫ້ຜົວ. ຕອນອາຍຸໄດ້ຫຼີກປີ ຂ້ອຍໄດ້ຍ່າງໄປຕາມເສັ້ນທາງລໍທີ່ຍາວໄກ. ເຄິ່ງທາງຂ້ອຍໄດ້ຢຸດເພື່ອເອົາຊໍ່ດອກສີມ່ວງທີ່ອ້ອມຮອບດ້ວຍໃບເພື່ອສະເໜີໃຫ້ອາຈານ.

ຂ້ອຍມາຮອດໂຮງຮຽນໝົດແຮງ. ຫລັງຈາກຕອນທ່ຽງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປຊົນນະບົດພ້ອມກັບສຽງຮ້ອງດັງຂອງໝາກເບັງແລະແສງຕາເວັນທີ່ຮ້ອນແຮງ, ໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົບກັບຜູ້ມີຊີວິດຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລັອກຕົວເອງຢູ່ໃນຫໍພັກນັ້ນ ແລະຢູ່ຄົນດຽວເພື່ອຈົນຕະນາການດ້ວຍຕົນເອງໃນ
ບັນຍາກາດທີ່ງຽບສະຫງົບໜ້ອຍກວ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່າຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັບມື້ນັບເຄິ່ງຄັດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ.
ລຸງເມື່ອເຮັດວຽກໝົດແລ້ວ, ເກືອບວ່າຈະຢຸດຢູ່ຮ້ານກິນດື່ມແລ້ວກັບຄືນເມືອເຮືອນຕອນ
ກາງຄືນ, ເມົາເຫຼົ່າຕະຫຼອດ. ບາງຄັ້ງ, ຄໍາແນະນໍາຫຼາຍກວ່າປົກກະຕິ,
ລາວຈະສູນເສຍແລະບໍ່ກັບຄືນບ້ານ.

ບໍ່າຂອງລາວແລະເພື່ອນບ້ານບາງຄົນໄດ້ໄປຊອກຫາລາວໃນກາງຄືນຕາມສາຍນໍ້າທີ່ມີແສງສະຫ
ວ່າງຂອງໂຄມໄຟ. ເມື່ອພົບເຫັນລາວລົ້ມລົງກັບພື້ນດິນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຊັກຊວນໃຫ້ລາວກັບເມືອ
ເຮືອນ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ດີຢູ່ໂຮງຮຽນ.
ໃນຕອນທ້າຍຂອງໄຕມາດທໍາອິດ, ອູໄດ້ແຈກຢາຍບັດລາຍງານ, ຫຼັງຈາກນັ້ນດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍ
fascist ແລະຫນ້າເສຍດາຍກັບວິຊາທີ່ບໍ່ພຽງພໍທັງຫມົດ:
ບັດລາຍງານຂອງຂ້ອຍແມ່ນທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນຫ້ອງຮຽນ. ເພື່ອເປັນກໍາລັງໃຈໃຫ້ບໍ່າຂອງຂ້ອຍ,
ຂ້ອຍບອກລາວວ່າບັດລາຍງານອື່ນໆກໍຄືກັບຂອງຂ້ອຍຄືກັນ
ແລະບໍ່າຂອງຂ້ອຍເກືອບເອົາເຫຍື່ອ. ສະນັ້ນ ມີແລ້ວມີຫນຶ່ງຂ້ອຍມີຄວາມກ້າຫານດ້ວຍຕົນເອງ
ແລະໃນຫ້ອງຮຽນຂ້ອຍພະຍາຍາມສ້າງໝູ່ກັບເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນ. ຂ້ອຍຢາກເຂົ້າຫາເຂົາເຈົ້າ,
ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແຍກຂ້ອຍອອກຈາກການສົນທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ບາງທີອາດເປັນຍ້ອນໃນສາຍຕາເຂົາເຈົ້າ ຂ້ອຍເປັນສາວປະເທດທີ່ທຸກຍາກ.

ບົດທີສາມ - ເກມເທິງດິນຊາຍ

ໃນຊຸມປີທີ່ຢູ່ໃນຄວາມໂດດດ່ຽວໃນ Castrangia,
 ເວລາບໍ່ເຄີຍຜ່ານໄປເພາະວ່າສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນຟັງສຽງຮ້ອງຂອງນົກຕະຫຼອດມື້
 ແລະໃນລະດູຮ້ອນ, ສຽງຮ້ອງດັງຂອງ cicadas, ໃນເວລາທີ່ sirocco ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທະເລ.
 ຕາມເສັ້ນທາງ zigzag ຂອງສາຍນ້ຳແລະໄຟໄຫມ້ຮ່ອມພູ.
 ສັດໃນຊົນນະບົດແມ່ນເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
 fantasizing.
 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໂລກຂອງຕົນເອງໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກຕົວເລກທີ່ບາກົດຢູ່ກັບຜື່ນຫລັງຂອງທ້ອງ
 ຟ້າຫຼືໃນບັນດາກິ່ງກ່າຂອງຕົ້ນໄມ້: ສັດປ່າທີ່ເວົ້າ, knights
 ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງສາຍຢູ່ເທິງຂອບຂອງ Headsaver Rock ແລະຈາກນັ້ນກັບຂ້ອຍ. ອຳນາດ
 magical ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕົກ,
 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງພວກເຂົາຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມຍ້ານກົວ. ແລ້ວຂ້ອຍກໍປ່ຽນກ້ອນຫີນໃຫ້ກາຍ
 ເປັນມັງກອນທີ່ໂດດຕົວອອກຈາກພູຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະບິນຂຶ້ນສູງກໍແຜ່ລາມໄປທົ່ວ
 ຊົນນະບົດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນປ່ຽນເມກ,
 ເຊິ່ງກາຍເປັນເຮືອບິນແລະຂ້າພະເຈົ້າເດີນທາງໄປໃນທ້ອງຟ້າໂດຍຄິດທີ່ຈະຂ້າມທະເລທີ່ຫ່າງໄກ,
 ບ່ອນທີ່ແມ່ແລະເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍລໍຖ້າຂ້ອຍ. ບູທີ່ອອກມາຈາກນ້ຳຂອງສາຍນ້ຳ ແລະ
 ບວມຈົນກາຍມາເປັນສັດຂະໜາດໃຫຍ່
 ຈົນເຮັດໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ຫຼົ່ນໄວເມື່ອພວກມັນກ້າວເຂົ້າສູ່ກະແສນ້ຳ.

ບາງເທື່ອຂ້ອຍຈື່ໄດ້ໃບໜ້າບໍ່ພໍໃຈຂອງບ້າ Antonia. ນາງບໍ່ຮັກຂ້ອຍ, ລາວບໍ່ຮັກຂ້ອຍແລະຂ້ອຍກຽດຊົງນາງ:

ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ມອບຂ້ອຍໃຫ້ເອື້ອຍຂອງລາວແຕ່ນາງຍັງສັນຍາກັບຂ້ອຍວ່າມື້ຫນຶ່ງນາງຈະມາເຖິງຂ້ອຍ: ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຂ້ອຍມັກຈະປິນຕົ້ນໄມ້, ສະແກນຂອບຟ້າ, ຫວັງວ່າຈະເຫັນນາງມາຢູ່ເທິງຫຼັງມ້າຂາວກັບພໍ່. ໃນໝູ່ບ້ານໃກ້ຄຽງຂອງ San Basilio ແລະ Vallancazza, ຜູ້ຊາຍໄດ້ປະໄວ້ທັງຫມົດ. ທັງຫມົດທີ່ຍັງເຫຼືອແມ່ນແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍແລະຜູ້ສູງອາຍຸຈຳນວນຫນຶ່ງ. ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນບ້ານທີ່ງຽບສະຫງົບທີ່ຊີວິດໄດ້ສຳພັດເປົ່າ. ເວລາໄດ້ຢຸດເຊົາແລະປະຊາຊົນເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະປ່ຽນແປງ, ມື້ຫນຶ່ງ, ເມື່ອສົງຄາມສິ້ນສຸດລົງ, ພົນລະເຮືອນຈະເຮັດໃຫ້ໄຊຊະນະເຂົ້າໄປໃນຜູງຊົນທີ່ກະແຈກກະຈາຍ, ຕາຍແລະສິ້ນສະເຫຼືອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກມີຫມູ່ເພື່ອນ, ຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວແລະປະຖົມໄວ້, ສາມາດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ, ຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດລີ້ໄພຢູ່ໃນບ້ານຂອງຄົນນີ້ຫຼືຜູ້ນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີສິດທີ່ຈະເວົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄອບຄົວ, ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກຢູ່ຝັ່ງທະເລ, ເກີນໄປທີ່ສືຟ້າທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນ, ທີ່ລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າກັບເຂົາເຈົ້າມີຄ້າຍຄືພູສູງແລະບໍ່ສາມາດຜ່ານໄດ້. ແທນທີ່ຈະເປັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ກັບບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເຮັດຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້ອຍຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ ແລະໄດ້ເຫັນນາງປະກົດຕົວ, ນາງກໍ່ຄຽດໃຫ້ຂ້ອຍດ້ວຍສຽງທີ່ໂຫດຮ້າຍແລະໂຫດຮ້າຍ. ສຽງທີ່ເຮັດໃຫ້ຮ້ອງ, ຮ້ອງ, ດູກູກ ແລະຂົ່ມເຫັງ.

ແມ່ນແຕ່ສັດກໍຍ້ານສຽງຂອງລາວ. ພຽງ ແຕ່ ກັບ ສາ ມີ ຂອງ ນາງ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ນາງ ຫຼຸດ crest ຂອງ ນາງ ແລະ ປະ ລິ ມານ ຂອງ ສຽງ ຂອງ ນາງ ໄດ້ ປ່ຽນ ແປງ ຢ່າງ ສົມ ບູນ, ການ ຫັນ ເປັນ bleating ຂອງ ແກະ ໄດ້. ບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າເດັກຍິງນ້ອຍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ. ບໍ່ພຽງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ແຕ່, ນອກຈາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ silent ຫຼື passive. ມັນເປັນການສູ້ຮົບຄົງທີ່. ເປັນການຕໍ່ສູ້ທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະໝົດແຮງ. ທຸກໆຕອນນັ້ນຂ້ອຍຄິດກ່ຽວກັບອະນາຄົດ: ນາງເຖົ້າແລະສິ້ນຫວັງ, ຂ້ອຍຍັງອ່ອນແລະແຂງແຮງ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິບັດກັບລາວທີ່ບໍ່ດີ, ມັນບໍ່ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງທຳມະຊາດຂອງຂ້ອຍ.

ບາງຄັ້ງຂ້ອຍໄປໃກ້ກັບແມ່ນ້ຳບ່ອນທີ່ຈະພົບເຫັນຄົນໄປຊືກເຄື່ອງນຸ່ງ, ຊືກຜ້າ, ນັ້ນແມ່ນ, ເຂົາເຈົ້າລ້າງຜ້າບູແລະຜ້າຫໍ່ມ, ທຳອິດແລ່ນທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຂີ້ເທົ່າ. ຫຼື ເມື່ອເວລາຕັດຂົນແກະແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າມາລ້າງຂົນແກະ ແລະ ຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນຂາວຂຶ້ນ ແລ້ວໃຊ້ຜ້າບູທີ່ນອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເກັບເອົາກ້ອນຫີນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ລະຫວ່າງກ້ອນຫີນຢູ່ແຄມ ຝັ່ງແລະນຸ່ງເສື້ອ doll rag ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກເຂົາ. ເມື່ອຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ, ຂ້ອຍເລີ່ມຍົກກ້ອນຫີນຢູ່ຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ເພື່ອຊອກຫາກຸ້ງ, ຂ້ອຍສະມັດຖະພາບມັນດ້ວຍນິ້ວມືເທິງຫົວຂອງຂ້ອຍ, ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຮອຍທພບຂອງພວກມັນກັດນິ້ວມືຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍພາເຂົາເຈົ້າໄປເຮືອນ ແລະ ຕອນຄ່າຕອນທີ່ບ້າຂອງຂ້ອຍຈູດໄພ ຂ້ອຍເອົາມັນໄປປີ້ງ ແລະ ກິນ: ສຳລັບຂ້ອຍມັນເປັນຄຳພີເສດ. ບາງຄັ້ງແທນທີ່ຈະເປັນກະບູ, ທັນທີທີ່ກ້ອນຫີນຖືກຍົກຂຶ້ນ, ກົບທີ່ຍ້ານກົວໂຕນ້ອຍໄດ້ຍິງຂຶ້ນດ້ວຍກະໂດດແນວຕັ້ງ, ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໂດດດ້ວຍຄວາມຍ້ານ. ຂ້າ ພະເຈົ້າຄິດວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນເພື່ອນຮ່ວມຫຼິ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງແມ່ນເສຍ ໃຈທີ່ຕ້ອງໄດ້ຈາກໄປ, ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢູ່ຄົນດຽວຢູ່ໃນຄວາມມືດທັງຄົນ. ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງກັບຄືນບ້ານໃນຕອນແລງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງດັງກັບລູງ Michele, ໃຊ້ປະໂຍດຈາກສຽງສະທ້ອນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຮ່ອມພູ. ບາງເທື່ອໃນລະດູຮ້ອນເມື່ອມີຄອບຄົວ Scardino ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານທີ່ສູງກວ່າຮ່ອມພູ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຍາມເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫຼິ້ນ ກັບ Mimma ຜູ້ທີ່ເປັນນ້ອງຊາຍຫລ້າສຸດ.

Goofy ໃຊ້ເພື່ອສ້າງເກົ້າອີ້ແລະໂຕະສຳລັບ dolls. ມັນດີບານໃດທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາສອງສາມຊົ່ວໂມງຢູ່ໃນບໍລິເວນ. ຕອນເຊົ້າເຂົາເຈົ້າໂທຫາຂ້ອຍເມື່ອ ເຂົາເຈົ້າໄປອີກພາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳເພື່ອເອົານົມ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີຖັງທີ່ຈະຕົ້ມຂໍ້ມູນໃສ່, "Concettina" ມີຄວາມພໍໃຈທີ່ຈະເຫັນລາວ້ານົມມັນ. ເຈົ້າຂອງງົວ, Micca a Cappellea, ໄດ້ສົງສານຂ້ອຍແລະສະເຫນີໃຫ້ຂ້ອຍເຄິ່ງຫນຶ່ງແກ້ວ. ຢູ່ບ້ານບ້າຂອງຂ້ອຍພວກເຮົາເຫັນນົມສອງຄັ້ງຕໍ່ປີ: ໃນເວລາທີ່ນາງເຮັດ biscuits ແລະໃນ Easter ໃນເວລາທີ່ນາງກະກຽມ doves ກັບໄຂ່ວົງສີ. ໃນເວລາທີ່ນົມຕົ້ມຂ້າພະເຈົ້າ skimmed ທຸກຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງມັນ. ໃນຫ້ອງຂອງເຮືອນປະເທດມີຕຽງນອນຂອງລູງ, ຖ້າ ຫາກວ່າຈະເອີ້ນວ່າຕຽງນອນ, ມີກະດານໄດ້ວາງໄວ້ໃນສອງ trestles ເຫຼັກທີ່ມີທີ່ນອນເພື່ອງ,

ນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະໄວ້ຜົມມ້າຫນຶ່ງໃນ Novara. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນອນຢູ່ເທິງທີ່ນອນ
 ເລືອງທີ່ມີພຽງແຕ່ຜ້າຫໍ່ມທະຫານເກົ່າຢູ່ເທິງ, greasy ແລະ frayed.
 ຂ້ອຍໄປນອນດ້ວຍເສື້ອຜ້າໃບທີ່ຂ້ອຍໃສ່ແມ່ແຕ່ຕອນກາງເວັນໂດຍບໍ່ມີໃສ່ງ.
 ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະພັນລະນາເຖິງຄວາມເຢັນທີ່ຂ້ອຍທົນທຸກຄືນ. ເມື່ອຜົນຕົກ,
 ຕູ້ຄອນເທນເນີຕ້ອງໄດ້ວາງໄວ້ເພື່ອເກັບນ້ຳທີ່ເຈາະລົງຈາກຫລັງຄາ.
 ຖ້າຂ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍ່ຽວໃນຕອນກາງຄືນ,
 ຂ້ອຍຕ້ອງອອກຈາກເຮືອນແລະເຮັດມັນຢູ່ໃກ້ກັບຂັ້ນຕອນ. ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້,
 ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຜັນ, ແລະຂ້ອຍເຮັດມັນຢູ່ເທິງບ່ອນນອນເລືອງ,
 ໃນຕອນເຊົ້າຂ້ອຍກໍ່ຖືກຕີຫຼາຍ. ບ້າ Antonia
 ຍັງໄດ້ໄປນອນໃສ່ເສື້ອດຽວກັນທີ່ນາງໃຊ້ໃນເວລາກາງເວັນ, ໃນຂະນະທີ່ລູງ Michele
 ກໍ່ມຫົວຄືກັບແມ່ຂອງລາວ.

ພິທີນອນໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມຮີດຄອງປະເພນີຄື: ກ່ອນອື່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້ານອນ, ເຖິງເວລາ
 ຂອງບ້າ, ລູງໄດ້ຖອດໂສ້ງຂາອອກ ແລະ ໂສ້ງຊັ້ນໃນຜ້າໃບລາຍເສັ້ນ. ດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ຂາດຫຼາຍທີ່
 ລາວນຸ່ງໃນຕອນກາງເວັນ ລາວໄປຫາຕຽງນອນ ແລະປິດໂຄມໄຟທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງໂຕະກັບຜາ. ຂ້ອຍ,
 ຜູ້ທີ່ຂີ້ຄ້ານ, ໄດ້ທຳທ່າບໍ່ໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ແນມເບິ່ງແນວໃດກໍ່ຕາມ: ເມື່ອລາວກໍ່ມລົງເພື່ອດັບໄຟ
 ຂ້ອຍເຫັນຮູບຊົງຂອງລາວທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງກຳແພງ, ຄືກັບເງົາຂອງຈີນ, ພ້ອມກັບດອກປີກໄກ່. –
 ໂອ້, ມັນງາມບານໃດ! – ລາວເວົ້າວ່າ, ເພາະເຫຼົ່າແວງທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ຕື່ມເຮັດໃຫ້ລາວຮ້ອນ
 ຫລາຍ. ຢູ່ຂ້າງບ່ອນນອນຂອງເຂົາເຈົ້າມີໝວກສອງອັນ, ນັ້ນຄືກະຕ່າອ້ອຍໃຫຍ່ສອງອັນທີ່ເຂົາ
 ເຈົ້າເກັບໝາກເດື່ອແຫ້ງ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປົກຫຸ້ມພວກເຂົາດ້ວຍ rags ເປື້ອນແລະ greasy
 ແລະສຸດທ້າຍແມ່ນ underwear ທີ່ສະອາດຂອງລູງ. ຢູ່ໃນກ່ອງໃກ້ຕຽງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຂົາ
 ເຈົ້າເກັບເຂົ້າຈີ່ແລະຜ້າພັນຄໍທີ່ເຂົາຫໍ່ຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປໂຮງຮຽນໃນລະດູ
 ຫນາວ, underwear ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ນຳໃຊ້ມັນໃນ
 ວັນອາທິດໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄປມະຫາຊົນໃນ Novara.
 ລູງຂອງຂ້ອຍເວົ້າວ່າພວກເຮົາບໍ່ຄວນໃສ່ມັນຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດເພາະວ່າພວກເຮົາຈະນຸ່ງມັນອອ
 ກໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

ໃນເດືອນມັງກອນພວກເຂົາຂ້າຫມູ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ກະກຽມ sausages ແລະນໍ້າເກືອ. ຕົ້ນຕໍມືກຮັກສາໄວ້ໃນຫມໍ້ດິນເຜົາທີ່ແຊນນ້ຳຈືດ.

ປົກກະຕິແລ້ວພວກມັນຖືກກິນໃນເດືອນພຶດສະພາດ້ວຍຖົ່ວເຫຼືອງ, ຖົ່ວສິດເພາະວ່າຕາມປະເພນີພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກິນໄດ້ກ່ອນ. ຄັ້ງໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນເດືອນເມສາ, ຂ້ອຍໄດ້ຖາມບ້າຂອງຂ້ອຍກ່ຽວກັບມັນເພາະວ່າຂ້ອຍຫົວຫຼາຍແລະຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະກິນຫຍັງກັບເຂົ້າຈີ່. ບ້າຂອງຂ້ອຍເລີ່ມຮ້ອງວ່າຂ້ອຍບ້າແລ້ວ. ມື້ໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກັບມາຈາກໂຮງຮຽນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບ Ofelia ກັບເອື້ອຍຂອງນາງຢູ່ຕາມເສັ້ນທາງລັດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າແລະໄດ້ກັບຄືນໄປກັບພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຈາກປະເທດຝຣັ່ງ.

ພວກເຂົາມີສີຂີ້ເຖົ່າກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົງສານພວກເຂົາວ່າ: ມາໃນບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອາໄສ, ໃນເວລານີ້ບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບນໍ້າ, ໃນເຕົາອົບມີຫມໍ້ທີ່ມີອາຫານ, ເອົາມັນໄປກິນອາຫານຕົວທ່ານເອງແຕ່ບໍ່. ບໍ່ເວົ້າຫຍັງກັບໃຜ.-

ພວກເຂົາຂອບໃຈຂ້ອຍແລະຍ້ອນຄວາມອິດຢາກ, ປະຕິບັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງຂ້ອຍໂດຍບໍ່ລັງເລ. ໃນເດືອນພຶດສະພາ, ເມື່ອລຸງໄດ້ບຸ່ງແຕ່ງຫມາກຖົ່ວກວ້າງ, ເຂົາເຈົ້າໄປເອົາຕົ້ນຫມູ, ແທນທີ່ຈະພົບເຫັນພຽງແຕ່ຫມໍ້ທີ່ມີນໍ້າມັນ: ຕາມທໍາມະຊາດຄິດວ່າມັນແມ່ນຂ້ອຍ, ເປັນເວລາຫຼາຍມື້ພວກເຂົາໂກດແຄ້ນຂ້ອຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຈ່າຍເງິນ.

ເວລານັ້ນຂ້ອຍຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈຫຼາຍ ເພາະວ່າເປັນເທື່ອທໍາອິດທີ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກດີໃຈທີ່ໄດ້ຊະນະການສູ້ຮົບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ກັບຄວາມໂລບຂອງພວກເຂົາ. ເນື່ອງຈາກການຂາດສຸຂະອະນາໄມ, ແມງວັນໄດ້ປົກຄອງເຮືອນທີ່ບໍ່ມີການລົບກວນ. ເຂົາເຈົ້າກັດຄໍຂອງຂ້ອຍໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ບ້າຂອງຂ້ອຍເອົານໍ້າມັນໝາກກອກໃຫ້ຂ້ອຍທຸກຕອນແລງເພື່ອບໍ່ອ່ອນກັບໃຫ້ແມງວັນດູດເລືອດຂອງຂ້ອຍ. ໃນຕອນເຊົ້າຄໍຂອງຂ້ອຍເບິ່ງຄືວ່າມັນຖືກທາສີ. ເຊັ່ນດຽວກັບບ້າຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍກໍ່ເປັນເຫົາ, ໂດຍບໍ່ເຄີຍລ້າງຫົວຂອງຂ້ອຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ໃຊ້ມ້ວນຜົມຂອງຂ້ອຍແລະສິດມັນດ້ວຍນໍ້າແລະນໍ້າຕານເພື່ອຮັກສາມັນ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ໝູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຂ້ອຍແມ່ນສະອາດສະເໝີ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄົນທຸກຍາກ ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາກໍ່ເປັນຄືຂ້ອຍ.

ຄູສອນຍັງໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານຂອງຄວາມດຸ່ນດ່ຽງໂດຍການຢູ່ຂ້ອຍອອກຈາກທຸກໆ ຄົນໄປຫາໂຕະສຸດທ້າຍ. ຮ່າງ ກາຍ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ແມ່ນ ເປັນ indescribably. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ລ້າງຂ້າພະເຈົ້າໃນນ້ຳປີລະຄັ້ງ, ໃນໂອກາດຂອງງານບຸນ Ferragosto, ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຕົວເມືອງ. ຄັ້ງໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຄິດເຖິງແມ່, ຂ້ອຍອາຍຸໄດ້ປະມານ 7 ປີ, ຂ້ອຍຕົກຢູ່ໃນຂີ້ເຖົ້າທີ່ຕົ້ມຂອງເຕົາເຜົາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບາດແຜມືຂວາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະບ້າ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາຫມໍ, ແຕ່ການປິ່ນປົວຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຢາສະຫມຸນໄພ ທຸກໆມື້. ຂ້າພະເຈົ້າມີສອງຟອງຄ້າຍຄືກັບສອງໄຂ່ກາງແກ, ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍອາການ ເຈັບປວດແຕ່ນາງບໍ່ເຄີຍຍ້າຍ. ຂ້ອຍເບິ່ງຄືກັບວ່າຂ້ອຍຖືກໜູກັດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຟູຢ່າງອັດສະຈັນຫຼັງຈາກສອງສາມເດືອນແລະຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີອາການຂອງ ມັນ. ໃນລະຫວ່າງການໄປຮຽນ, ຕອນທີ່ຂ້ອຍຢູ່ລະບຽງໃນວັນອາທິດມື້ໜຶ່ງ, ເດັກຍິງນ້ອຍຄົນ ໜຶ່ງທີ່ກຳລັງລົງມາໄດ້ຖາມຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍຍາກໄປນຳລາວເພື່ອເຂົ້າໄປຮຽນວິຊາການສອນຂອງ ນາງ Vincenzina.

ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າມັນເປັນແນວໃດເພາະວ່າບ້າຂອງຂ້ອຍພາຂ້ອຍໄປໂບດພຽງແຕ່ໃນວັນພັກທີ່ສຳຄັນ ທີ່ສຸດ, ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງການໄປໂບດ. ປະໂລຫິດ, ພໍ່ Buemi, ອາໄສຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮືອນຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບລາວສອງສາມເທື່ອແລະເບິ່ງລາວຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ.

ບ້າຂອງຂ້ອຍເວົ້າກັບຂ້ອຍເລື້ອຍໆວ່າ: "ຖ້າເຈົ້າເວົ້າກັບລາວ, ປະໂລຫິດຈະຕັດລິ້ນຂອງເຈົ້າອອກ." ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຂໍແລະບໍ່ຄາດຄິດໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ເອົາບົດຮຽນຄຳສອນ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນສະພາບແວດລ້ອມນັ້ນທັນທີ. ຍິງສາວໄດ້ໃຫ້ປຶ້ມນ້ອຍ

ແລະໜັງສືພິມໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຮູ້ ສຶກ ວ່າ ມີ ຄວາມ ສຸກ ຢ່າງ ໃຫຍ່ ຫຼວງ ທີ່ ໄດ້ ຍິນ ກ່ຽວ ກັບ ພຣະ ເຢ ຊູ, ມື້ ຫນຶ່ງ ລາວ ບອກ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ວ່າ ພຣະ ອົງ ຈະ ກະ ກຽມ ສຳ ລັບ ການ Communion ຄັ້ງ ທຳ ອິດ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ. ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຢູ່ເຮືອນ ແລະເຂົາ ເຈົ້າບອກວ່າຂ້ອຍຍັງນ້ອຍເກີນໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, ນອນ, ເດັກຍິງທັງຫມົດໃນກຸ່ມຈະໄດ້

ເຮັດມັນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຍືນຍັນແລ້ວ, ແນວໃດກໍຕາມຍິງຫນຸ່ມ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນການຕົກລົງແລະກຳນົດວັນທີ່ປະໂລຫິດຂອງ San Nicola: ວັນຂອງ Corpus Christi.

ບັນຫາຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ມີຄົນມາແຈ້ງບ້າວ່າມີແມ່ຊີມາເຊົ້າ. ມື້ທີ່ລ່ອຍມາດົນນານມາເຖິງ: ໃນຕອນເຊົ້າລາວໄດ້ພາຂ້ອຍໄປໂບດ. ນາງຄິດວ່າຍິງສາວຄົນ ອື່ນໆຢູ່ທີ່ນັ້ນຍ້ອນວ່ານາງບໍ່ເຄີຍມີການລົເລີ່ມທີ່ຈະຕິດຕໍ່ກັບແມ່ຍິງສອນສາດສະຫນາຈັກ.

ໂດຍຮູ້ວ່າຂ້ອຍຢູ່ຄົນດຽວ, ນາງດູກູກຂ້ອຍວ່າ: "ຂີ້ຕົວະ, ຫຍາບຄາຍ." ຄູສອນຂອງຂ້ອຍຢູ່ໃນມະຫາຊົນໃນຕອນເຊົ້າມື້ນັ້ນກັບຄົນອື່ນ.

ແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ນຳສະເຫນີເຮັດໃຫ້ນາງສະຫງົບລົງ. ປະໂລຫິດໄດ້ມາເຖິງ ແລະຈັບມືຂ້າພະເຈົ້າ ແລະພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາຜູ້ສັກສິດເພື່ອຮັບຮູ້.

ລາວບອກຂ້ອຍຄຳເວົ້າທີ່ສວຍງາມທີ່ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຂ້ອຍບິນໄປສະຫວັນ ແລະຂ້ອຍເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ:

"ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພວກປະໂລຫິດຕັດລີ້ນອອກ, ກົງກັນຂ້າມເຂົາເຈົ້າຮູ້ວິທີເຂົ້າໃຈຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເດັກຍິງ."

ຖ້າຂ້ອຍສາມາດຂ້ອຍໄດ້ກອດແລະຈູບລາວດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.

ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າຫ້າ Hail Marys ເປັນ penance ແລະຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນໄປບ່ອນນັ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບ້າໄດ້ຖາມຂ້ອຍໃນທັນທີວ່າຂ້ອຍໄດ້ບອກ ຫຍັງໃຫ້ປະໂລຫິດຢູ່ທີ່ນັ້ນດົນບານນັ້ນ ແລະຂ້ອຍກໍເວົ້າວ່າ: - ຍິງສາວຄົນນັ້ນສອນຂ້ອຍວ່າການ ສາລະພາບເປັນຄວາມລັບ— . - ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ທ່ານຕ້ອງບອກຂ້າພະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ - insisted harpy ໄດ້. ບໍ່ມີທາງ. ມີມະຫາຊົນ, Communion ແລະຢູ່ໃນທາງອອກພວກເຂົາເຈົ້າບັງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຈູບມີລຸງຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະເວົ້າວ່າ:

"ກະລຸນາອວຍພອນຂ້າພະເຈົ້າ". ຂ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນກັບພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍ, ປະໂຫຍກດຽວກັນສະເຫມີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້ອຍກໍໄປຫາພີ່ນ້ອງທັງຫມົດ. ບ້າ Gaetana ເອົາປຶ້ມຄູ່ມືໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍຫົວເຂົ້າ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເອົາອາຫານໃຫ້ຂ້ອຍ.

ປົກກະຕິແລ້ວ, ເມື່ອພິທີຈົບລົງ, ມັນເປັນປະເພນີທີ່ຈະໄປບາເພື່ອຮັບເຂົ້າຫນົມບັງ Granita, ແຕ່ພວກເຂົາເອົາຊະນະໂດຍ mania ສຳລັບການປະຫຍັດ:

ໃນຕອນທ່ຽງພວກເຮົາກິນອາຫານຈານຫນຶ່ງແລະໃນຕອນບ່າຍພວກເຮົາໄປຫາຊ່າງຖ້າຍຮູບເພາະວ່າ ຍາດພີ່ນ້ອງແນະນຳໃຫ້ສົ່ງຮູບແມ່.

ຂ້ອຍຮຽນຈົບຊັ້ນທີສອງ ແລະຜ່ານໄປດ້ວຍຄະແນນຕ່ຳຫຼາຍ. ໃນປີນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຢູ່ໃນຊົນນະບົດຕະຫຼອດລະດູຮ້ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄັດຄ້ານ: - ຢ່າງຫນ້ອຍໃນວັນອາທິດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປມະຫາຊົນແລະໄປຢ້ຽມຢາມພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຄົນດຽວ - ລາວເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ດີຫຼາຍ, ທຸກທໍລະມານຈາກພະຍາດຫຼົດ. ລູກສາວໄດ້ປະຖິ້ມລາວ, ສ່ວນຫນຶ່ງແມ່ນມາຈາກການລະເລີຍ, ສ່ວນຫນຶ່ງແມ່ນເປັນເງື່ອນໄຂຂອງຜົວຂອງນາງ, ສະເຫມີໃຈຮ້າຍກັບເພື່ອນບ້ານ, ຍາດພີ່ນ້ອງແລະພໍ່ເຖົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຜ້າໄປຊັກແລະເອົາມັນໄປໃຫ້ບ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງລັບໆຈາກ Michelillo ບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະມີບັນຫາ. ລາວບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຕໍ່ພໍ່ຂອງລາວ: ມີຫນຶ່ງເອື້ອຍນ້ອງເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງລາວໄດ້ມາຫາ Castrangia ເພື່ອບອກພວກເຂົາວ່າລາວເສຍຊີວິດ. "ຖ້າທ່ານບໍ່ອອກໄປ, ຂ້ອຍຈະເຕະເຈົ້າໃນກັ້ນ," ລາວບອກນາງ.

ເມື່ອມີງານລ້ຽງໃນໝູ່ບ້ານ, ສະມາຊິກຂອງວົງດົນຕີໄດ້ຮັບການສະເໜີໃຫ້ "pezzo duro", ເປັນນ້ຳກ້ອນທີ່ເອີ້ນວ່າຍ້ອນຄວາມສອດຄ່ອງຂອງມັນ. ລູງ Michele,

ມັນບໍ່ເຄີຍເປັນທີ່ຊື່ດ່ວຍວ່າຍ້ອນລາວບໍ່ມັກມັນຫຼືຍ້ອນວ່າລາວຖືກຂັບໄວ້ໄປສູ່ທ່າທາງທີ່ຜິດປົກກະຕິຂອງຄວາມເອື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່, ເມື່ອເຫັນຂ້ອຍຜ່ານ, ລາວເອີ້ນຂ້ອຍວ່າ: "Concettina, ມາແລະເອົາກະແລ້ມ". ແລະດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາໂອກາດທີ່ຈະມີຄວາມສຸກ, ໃນໂອກາດທີ່ຫາຍາກເຫຼົ່ານັ້ນ, ບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ດີ.

ບາງຄັ້ງກ່ອນຫນ້ານີ້ທ່ານດຣ Cosentino ຈາກ Baceno ໄດ້ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດທີ່ສູນເສຍໄປໃນຄວາມຊົງຈໍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ວົງດົນຕີໄດ້ຫຼິ້ນຜ່ານຖະຫນົນຫົນທາງຂອງຕົວເມືອງ, ເດັກນ້ອຍໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນແຕ່. ແຕ່ເພື່ອຍືນຍັນການປະກົດຕົວຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງ "ຮູ້ຈັກ" ສະມາຊິກ. ເພື່ອພິສູດມັນ, ລາວມີມືຂອງລາວຢູ່ໃນຖົງເສື້ອ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມລູກ Michele, ໃນຂະນະທີ່ Gianni Cosentino, ລູກຊາຍຂອງຄູສອນໂຮງຮຽນປະຖົມແລະບໍ່ມີພໍ່, ຮັກສາມືຂອງລາວຢູ່ໃນຖົງຂອງຜູ້ນໍາ gang.

ໃນລະຫວ່າງສົງຄາມ, ລະເບີດບາງຊະນິດເລີ່ມຕົກຢູ່ໃນ Novara. ທຸກຄົນໄດ້ແລ່ນຫນີໄປແລະຄົນຮູ້ຈັກບາງຄົນໄດ້ໄປລີ້ໄພຢູ່ Castrangia ກັບພວກເຮົາ. ສໍາລັບຂ້ອຍມັນເປັນງານລ້ຽງເພາະວ່າຂ້ອຍສາມາດຢູ່ໃນບໍລິເວນ. ທຸກໆເທື່ອເຈົ້າສາມາດໄດ້ຍິນສຽງດັງຂອງລູກແກະ. ຂ່າວທີ່ໂສກເສົ້າຍັງມາເຖິງວ່າ ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຂອງຮ້ານເຂົ້າໜົມ Orlando ຖືກລູກລະເບີດແຕກ. ແມ່ໃນ Domodossola, ຖືພາເປັນຄັ້ງທີສີ່, ຖືກປະໄວ້ຢູ່ຄົນດຽວກັບ Rosa ແລະ Antonietta. ພໍ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ຖືກເອີ້ນກັບຄືນໄປ Sicily ເພື່ອເປັນ Bersagliere. ສອງສາມເດືອນຫຼັງຈາກຈາກໄປ ລາວໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ຂອງລາວໄດ້ເກີດລູກສາວນ້ອຍຊື່ວ່າ ເອມມາ ແລະລາວມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະກັບຄືນໄປບ້ານຕາມທີ່ລາວຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນລູກສີ່ຄົນ.

ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ໃນເວລາທີ່ລາວມາຮອດ Domodossola ລາວພົບເຫັນຄວາມແປກໃຈທີ່ຂົມຂື່ນ: Emma ໄດ້ຍຸດເຊົາການດໍາລົງຊີວິດຫຼັງຈາກ 12 ມື້. ສອງມື້ຕໍ່ມາ ລາວຕ້ອງກັບຄືນໄປຫນ້າ. ສອງສາມເດືອນຕໍ່ມາ - ມັນເປັນໄລຍະເວລາຂອງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນແລະຄວາມບໍ່ສະຖຽນລະພາບຫຼັງຈາກວັນທີ 8 ເດືອນກັນຍາ - ລາວໄດ້ຫລົບຫນີການຮັບໃຊ້ທາງທະຫານແລະກັບຄືນໄປ Novara

ເພື່ອລໍຖ້າສົງຄາມສິ້ນສຸດລົງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບແມ່ຂອງລາວ.

ລາວເປີດຮ້ານຂາຍເກີບນ້ອຍໆແຫ່ງໜຶ່ງ.

ທຸກໆມື້ຂ້ອຍໄປເບິ່ງລາວ.

ອາຍແຕ່ສະຫລາດສຳລັບອາຍຸຂອງຂ້ອຍ,

ຂ້ອຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ພໍ່ຈະນອນກັບແມ່ຍິງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວແຕ່ມີຜົວເປັນທະຫານ.

ມື້ໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງການຫ້ອງການຢູ່ຖະຫນົນຂຶ້ນພູໃນ Piazza Bertolami.

ຄົນຈາກຮ້ານຕໍ່ໄປກຳລັງລົມກັບພໍ່. ຂ້າພະເຈົ້າຕົບໜ້າດ້ວຍນິ້ວຊີ້ ແລະນິ້ວກາງຊີ້ໄປເຈາະຕາ

ຂອງພໍ່ທີ່ໂກງແມ່. ເພື່ອນບ້ານໄດ້ຈັບຂ້ອຍຄືນ, ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ຂອງຂ້ອຍເວົ້າດ້ວຍຮອຍຍິ້ມວ່າ

"ຄິດເຖິງທຸລະກິດຂອງເຈົ້າເອງ". ໃນປີ 44 ມີຊາຍຜົມສີດຳເກີດມາ, ມີຜົມຫຍອງຄືກັບລາວ...

ໃນ Badiavecchia ພໍ່ຕູ້ຂອງລາວໄດ້ລົ້ມປ່ວຍເປັນມະເຮັງກະເພາະອາຫານ.

ຂ້ອຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກບ້າຂອງຂ້ອຍໃຫ້ໄປເບິ່ງລາວ. ຂ້ອຍມັກຈະລົງມາຈາກ Castrangia

ແລະຍ່າງຕາມແຄມແມ່ນ້ຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ລາວຢູ່ໃນຕຽງ, ສະຫງົບ. ແມ່ຕູ້ຍັງຫຍຸ້ງຢູ່ກັບຮ້ານ

ແລະສາມາດອຸທິດເວລາໃຫ້ກັບມັນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ນາງເອົາງ່າໝາກກອກໃນມືຂອງມັນເພື່ອໄລ່

ແມງວັນ, ແຕ່ລາວຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະບໍ່ມີແຮງອີກຕໍ່ໄປ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄລ່ມັນອອກໄປຈາກ

ລາວ. ໃນວັນທີ 2 ເດືອນພະຈິກ, 1944 ໃນອາຍຸ 66 ປີ, ເພິ່ນໄດ້ບິນໄປສະຫວັນ. ພໍ່ຍັງຢູ່ໃນ

Sicily. ລຸງຂອງລາວກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມງານສົບ.

ທຸກໆເທື່ອຂ້ອຍໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກແມ່ຂອງຂ້ອຍ. ໃນ '45 ພໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປ Domodossola

ແລະໃນ '46 ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ Giuseppe ເກີດ.

ບົດທີສີ່ - ນໍ້າມັນ, cobwebs ແລະຕາຊິວຮ້າຍ

ສົງຄາມໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວໂລກ, ການສື່ສານມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ແລະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໄດ້ຍິນຈາກແມ່ອີກຕໍ່ໄປ. ໂຊກ ດີ, ພໍ່ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຖືກ ເອີ້ນ ຄືນ ໄປ Sicily ໃນ ກອງ ທັບ Bersaglieri ແລະ ໃນ ເວ ລາ ທີ່ ລາວ ມີ ອິດ ສະ ລະ ພາບ ສອງ ສາມ ມື້ ລາວ ໄດ້ ມາ ຢ້ຽມ ຢາມ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ. ຍ້ອນສົງຄາມມີປະຊາຊົນຢູ່ຊົນນະບົດເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ບົກກະຕິແລ້ວ ປະຊາຊົນຜູ້ຍົກຍ້າຍຖິ່ນຖານຈະພັກເຊົາເປັນເວລາສິບຫ້າວັນ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນເມືອງດັ່ງກ່າວກໍ່ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຈາກການວາງລະເບີດ ແລະເຂົາເຈົ້າມັກພັກເຊົາຢູ່ໃນຊົນນະບົດຕະຫຼອດປີ.

ທຸກເທື່ອຂ້ອຍໄດ້ລີ້ໄພກັບຄືນເຫຼົ່ານັ້ນ. ມີຄອບຄົວໜຶ່ງທີ່ມີລູກສີ່ຄົນມີນ້ຳໃຈດີສະເໝີເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາເຈົ້າຂາດອາຫານ.

ຂ້ອຍເຫັນຄວາມໄລບມາກຂອງລູກຂອງຂ້ອຍທີ່ມີຫມາກເດືອນແຫ້ງຫຼາຍແລະບໍ່ໄດ້ເອົາມັນໃຫ້ໃຜ: ຂ້ອຍເອົາມຶງາມແລະນໍ້າມັນມາໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງລັບໆ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກບາງຂອງຫມາກຖ້ວທີ່ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສໍາລັບອາຫານເຊົ້າສໍາລັບເຂົາເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ເຂົ້າຈີ່ແຂງ: ເຂົ້າຈີ່ທີ່ບ້າຂອງຂ້ອຍເອົາໃສ່ໃນຖົງຂອງຂ້ອຍກ່ອນໄປໂຮງຮຽນຂ້ອຍໄດ້ແບ່ງບັນກັບເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນແລະແລກປ່ຽນກັບຂ້ອຍ, ເຂົາເຈົ້າເອົາເຈ້ຍຂຽນໃສ່, ເຂົາເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຫຼິ້ນຢູ່ໃນ swing ແລະຫນຶ່ງໃນນັ້ນໄດ້ສ້າງຂອງຫຼິ້ນ, ເກົ້າອີ້ແລະ. ຕາງນອນສໍາລັບ dolls ທີ່ນາງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແລະເອື້ອຍຂອງນາງ, ໃນຂະນະທີ່ເອື້ອຍຂອງນາງເຮັດໃຫ້ dolls rag ໃຫ້ພວກເຮົາ.

ບາງຄັ້ງຂ້ອຍໄດ້ລົງໄປໃນແມ່ນ້ຳ,
 ບ່ອນທີ່ພວກຜູ້ຍິງຈາກເຂດອ້ອມແອ້ມໄປຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍຂີ້ເຖົ່າ,
 ແລະຂ້ອຍໄດ້ຍືນຢູ່ບ່ອນນັ້ນຢ່າງງົດງົບຽ່ງໄພທີ່ຈຸດໃຫ້ນ້ຳຮ້ອນຢູ່ໃນຖັງບັນຈຸກ້ອນຫີນໃຫຍ່ສອງກ້ອນ..
 ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນບ້າຂອງຂ້ອຍເຮັດການປະຕິບັດງານເຫຼົ່ານີ້.
 ລາວເກືອບບໍ່ເຄີຍລ້າງຫຼືລາວໄປນ້ຳໃນເວລາທີ່ບໍ່ມີໃຜຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຂີ້ເທົ່າແລະເປື້ອນຫຼາຍຂອງລາວອອກ.

ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນຜູ້ຍິງທີ່ເອົາຜ້າປ່ານທີ່ຖືມຢູ່ເຮືອນຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນເປັນເວລາສອງຫາສາມມື້. ພວກມັນບຽກມັນແລະຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງຈົນກ່ວາມັນກາຍເປັນສີຂາວ. ບ້າຂອງຂ້ອຍເຄີຍໂທຫາຂ້ອຍຢູ່ເຮືອນແຕ່ຂ້ອຍເຮັດທ່າບໍ່ໄດ້ຍືນ. ໃນລະຫວ່າງການສົງຄາມ, ລູກສາວຂອງນາງຍັງໄດ້ກັບຄືນມາຈາກ Turin ກັບເດັກຍິງນ້ອຍ. ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ Salvatore, ລູກລ້ຽງຂອງນາງ, ນາງໄດ້ຖືກປະຕິບັດຄືກັບລາຊິນີ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນເຂົາເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນບ້ານແລະ ໃນໂອກາດນັ້ນ ບ້າໄດ້ເອົາສະບູຫອມ, ຜ້າເຊັດຕົວ, ເຄື່ອງເປົ່າຈານ, ຜ້າບູໂຕະ ແລະ ຜ້າເຊັດບາກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະທັບໃຈ. ແທນທີ່ຈະເປັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຄືຄົນຮັບໃຊ້, ສິ່ງໄປເຮັດວຽກແລະດຶງນ້ຳຈາກ fountain ໄດ້, ເນື່ອງຈາກວ່າການສົ່ງແຂກເປັນຄວາມອັບອາຍ.

ວັນຄຣິດສະມາດມາຮອດແລະ, ຕາມປະເພນີທາງພາກເຫນືອ,
 ໃນຕອນເຊົ້າເຈົ້າສາວໄດ້ຮັບຂອງຂວັນທີ່ສວຍງາມຈາກ Baby Jesus
 ໃຫ້ກັບລູກສາວຂອງນາງ: ຊຸດທີ່ສວຍງາມຂອງຫມໍ້ແລະ saucers ສຳລັບ doll.
 ຂ້ອຍມີຄວາມສຸກສຳລັບນາງ,
 ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນຂ້ອຍກໍ່ມີຄວາມໂກດແຄ້ນຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ອຍ.
 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມອ່ອນແອແລະອ່ອນແອລົງ. ມີໝາກອະງຸ່ນແຕ່ວິບັດທີ່ຈະກິນພວກເຂົາ:
 ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການບີບເຫຼົ້າແວງ.
 ເຈົ້າສາມາດກິນໄດ້ພຽງແຕ່ຫນຶ່ງທີ່ລັກມາຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານ. Hazelnuts
 ໄດ້ຖືກເກັບກຳແຕ່ເພື່ອຂາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນບາງຢ່າງລັບຄືກະຮອກໃນເນື້ອໄມ້.
 ລູກຂອງຂ້ອຍພຽງແຕ່ຊົມໃນວັນຄຣິດສະມາດແລະ Easter ເພື່ອເຮັດໃຫ້ biscuits

ແລະຂ້າພະເຈົ້າ skimmed ມັນບ່ວງກາເຟໃນຂະນະທີ່ມັນຕົ້ມ. ບ້າຂອງຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ກະກຽມໄຂ່ຂົ່ວໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍມັກຈະຫວັງວ່ານາງຈະຈົນມັນໃຫ້ຂ້ອຍ: - ເອົາມັນໄປທັນທີເມື່ອພວກເຮົາມີບາງໄຂ່ແລະວາງໄຂ່ຜ່ານໄປ (ລາວເປັນໄວຫນຸ່ມຈາກ Messina ທີ່ໄປທົ່ວຊົນນະບົດເກັບໄຂ່ແລະເອົາມັນສົດໆ) ພວກເຮົາ. ສາມາດຂາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າແລະໄດ້ຮັບເງິນ -. ລາວເກັບໄຂ່ໄດ້ສອງເດືອນແລ້ວຂາຍ.

ປະຊາຊົນຂອງ Messina ຜູ້ທີ່ຊື້ໄຂ່ອາດຈະເປັນໄກ່ຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໝາກເດື່ອເທດຕ້ອງໄດ້ກິນ, ກິນໄດ້ພຽງໜ້ອຍດຽວ, ສ່ວນອື່ນໆແມ່ນເອົາໄປຕາກແດດເພື່ອຂາຍ ຫຼື ຮັກສາໄວ້ໃນລະດູໜາວ. ໃນເດືອນຕຸລາ, ແກ່ນຫມາກກໍ່ທີ່ສວຍງາມໄດ້ຖືກເຮັດໃນຕອນແລງ. ຖ້າຫາກມີບອກເປືອກທີ່ເຫຼືອຢູ່, ລຸງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະຖິ້ມໄວ້ເທິງໂຕະຢູ່ໃນຫ້ອງນ້ອຍ (ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນຈານ, ແຕ່ຢູ່ເທິງເສື້ອທີ່ມີນ້ຳມັນ ຕົກຈາກໂຄມເຟ) ແລະໃນຕອນເຊົ້າລຸກຂຶ້ນ. ສີ່ຄົນໄປເຮັດວຽກ, ລາວຈະບຸກຂ້ອຍໃຫ້ຕົ້ນແລະ ຍິ້ນໝາກແລ້ດໃຫ້ຂ້ອຍແລະເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ: “ເຈົ້າກິນເຂົ້າເຊົ້າ”. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຜັງແລະກິນ ມັນຍ້ອນຄວາມຫົວ, ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າມີລົດຊາດຄ້າຍຄືນ້ຳແລະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຈັບກະ ເພາະອາຫານ. ລຸງອອດວ່າ: - ຂ້ອຍຮັກຫລານສາວຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຍັງກຽມແກ່ນຫມາກກໍ່ໃຫ້ລາວໃນເວລາກາງຄືນ -. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ລຸງຂອງຂ້ອຍມີຄວາມກຽດຊັງຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງລາວ. ບາງຄັ້ງພວກມັນມີສີເຫຼືອງ, ສີແດງຢ່າງຮຸນແຮງເມື່ອລາວໃຈຮ້າຍ: ເຖິງແມ່ນວ່າຈະນ້ອຍ, ຕາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮຸກຮານໃບຫນ້າຂອງລາວ. ພວກເຂົານ້ອຍແລະເລິກຄືກັບຊຸມແຄບທີ່ມີຄວາມ ກຽດຊັງ pouring ອອກຈາກພວກເຂົາ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພະຍາດທ້ອງບິດແລະແມ່ທ້ອງໄດ້ຮັບໄຊລະນະ.

ແຕ່ລະເທື່ອບ້າຂອງຂ້ອຍເອົານ້ຳມັນບ່ວງກາເຟໃຫ້ຂ້ອຍ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ທ້ອງຢູ່ຫ່າງ, ນາງ muuttered ເພື່ອຊັກຊວນຕົນເອງ ... ຫຼັງຈາກນັ້ນນາງໄດ້ລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍ "prichentu": - Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu Christian ທັງຫມົດ. ຫຼືໃນວັນຈັນເຈົ້າໄດ້ຍືນ, ຫຼືວັນອັງຄານເຈົ້າໄດ້ຍືນ, ຫຼືວັນພຸດເຈົ້າໄດ້ຍືນ, ຫຼືວັນພະຫັດເຈົ້າໄດ້ຍືນ, ຫຼືໃນ Vinardìເຈົ້າໄດ້ຍືນ, ຫຼືໃນ Sabutu ເຈົ້າໄດ້ຍືນ, matteia du jurnu ຂອງ Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(ຂ້າພະເຈົ້າຂ້າແມ່ທ້ອງໄຂມັນຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນນອກຮີດແລະຂ້າພະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໃນວັນຈັນຍານບໍລິສຸດ, ວັນອັງຄານຍານບໍລິສຸດ, ວັນພຸດຍານບໍລິສຸດ, ວັນສຸກດີ, ວັນເສົາທີ່ບໍລິສຸດ, ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນ Easter. ແມ່ທ້ອງຕົກຕະລົງຕົກຢູ່ພື້ນ).

ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍລອດຊີວິດໄດ້ແນວໃດ.

ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາເປີດວົງແລ້ບ.

ຫລາຍປີຜ່ານໄປ ແລະຂ້ອຍເຈັບທ້ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເຮັດ x-rays ກັບເຄື່ອງຈັກຂະໜາດຂອງທ້ອງ. ເຂົາເຈົ້າເອົາເຈ້ຍຂາວໃຫ້ຂ້ອຍເບິ່ງວ່າມີບາດແຜບໍ່. ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດເຫັນໄດ້. ໝໍ radiologist ກ່າວວ່າມັນເປັນ gastritis ແລະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບາງ palliatives ເພື່ອບັນເທົາອາການເຈັບບວດ. ຂ້ອຍມາຮອດຈຸດທີ່ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດກະເພາະນ້ຳບ່ວງຫນຶ່ງ. ຂ້ອຍອາຍຸປະມານຫ້າສິບປີ. Paolo, ເພື່ອນຂອງ Armando ຈາກ Piacenza, ໄດ້ສະເຫນີໃຫ້ຂ້ອຍໄປຫາຜູ້ຊ່ຽວຊານ. ລາວຍັງໄດ້ມາຫາທ່ານດຣ Mazzeo. ເຄື່ອງມືກວດ gastroscopy ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນຮູຄໍໄດ້. ທ່ານ ໝໍ ເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວິທີທີ່ຈະຊ່ວຍປະຢັດແມ່ຍິງຄົນນີ້," pylorus ປິດລົງ. ທຸກຄົນທີ່ມີ gastroscopy ໄດ້ອອກຈາກຫ້ອງດ້ວຍຕົນຂອງຕົນເອງ. ຂ້ອຍຢູ່ເທິງ stretcher ທີ່ມີ IV. ທ່ານຫມໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້ອຍປິ່ນປົວທີ່ເຂັ້ມແຂງສຳລັບສອງເດືອນ. ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນເຄື່ອງມືຍັງບໍ່ຜ່ານ. ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ແຂງແຮງກວ່າການປິ່ນປົວເປັນເວລາສາມເດືອນ.

ຫ້າເດືອນຫຼັງຈາກການຢັ້ງມຢາມຄັ້ງທຳອິດ, ເຄື່ອງມືໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະທຳລາຍຜ່ານ pylorus. "ມະຫັດສະຈັນ!" ທ່ານດຣ Mazzeo ກ່າວ. ເມື່ອທ່ານຖືກເອົາອອກແລ້ວ, ລາວຖາມຂ້ອຍຫຼາຍຄຳຖາມເພື່ອເຂົ້າໃຈວ່າມັນມາຈາກກຳເນີດຫຼືເກີດ. ຂ້ອຍເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້ວ່າ: "ບາງທີມັນແມ່ນນ້ຳມັນທີ່ Zizi ເອົາໃຫ້ຂ້ອຍທຸກເທື່ອເພື່ອແມ່ທ້ອງ." ທ່ານຫມໍເອົາມືໃສ່ຜິມຂອງລາວ: "ນ້ຳມັນ? ແລະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່!". ສືບຕໍ່ການປິ່ນປົວ, ບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຊ້ຳ gastroscopy.

ຂອບໃຈທ່ານໝໍ Mazzeo ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍຊີວິດຂອງຂ້ອຍໄດ້, ດຽວນີ້ຫຼາຍປີຕໍ່ມາຂ້ອຍສາມາດເພີດເພີນກັບອາຫານທີ່ມີຢາບັນຈຸບາງຊະນິດເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອມີຄົນໂທຫານາງຈາກລະບຽງ, ບ້າຂອງນາງໄດ້ຮັກສາຫົວຂອງນາງ. ຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ແນະນຳໃຫ້ນາງກິນ ferroquine ຈອກນ້ອຍໆໃສ່ທ້ອງຫວ່າງເບົ້າ. ນາງໄດ້ຊັກຊວນຜົວຂອງນາງໃຫ້ຊື້ມັນແລະໃນຕອນເຊົ້ານາງໄດ້ເອົາແກ້ວໃຫ້ຂ້ອຍເຊັ່ນກັນ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໂຊກລາບຍັງຄອບຄອງຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ. ລຸງຂອງລາວມັກເຈັບຫົວຍ້ອນເຫຼົ້າແວງທີ່ລາວດື່ມ, ແຕ່ຕາມລາວ, ສາເຫດແມ່ນຕາຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ. ເມຍຕ້ອງປ້ອມລາວອອກ: ນາງໄດ້ເອົາຈານໃສ່ກັບນ້ຳບາງ, ຖອກໃສ່ເກືອແລະນ້ຳຈືດຫນຶ່ງແລະຫຼັງຈາກນັ້ນລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍ prichentu ສຳລັບອາການເຈັບຫົວ: - Oglu biridittu, oglu santissimu, ມາເຮືອນນີ້ແລະໄລ່ອອກນີ້. morocchiu, oglu biriditto, ອອກໄປແລະໄລ່ເອົາ mammucca ນີ້ໄປ ... (ນ້ຳມັນພອນ, ນ້ຳມັນສັກສິດທີ່ສຸດ, ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນນີ້ແລະໄລ່ຕາຊົ່ວຮ້າຍນີ້, ນ້ຳພອນ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງແລະຂັບໄລ່ມານຮ້າຍນີ້ ...).

ຈຸດຂອງນ້ຳມັນພອນນີ້, ຍ້ອນວ່າມັນຂະຫຍາຍອອກໄປ, ຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ, ຕາຊົ່ວຮ້າຍ. ບໍ່ດົນຫຼັງຈາກນັ້ນນ້ຳກໍໄດ້ຖອກຢູ່ສີ່ແຈຂອງຫ້ອງ ແລະຄວາມເຈັບຫົວຂອງລາວກໍຫາຍໄປ.

ເພື່ອປິ່ນປົວບາດແຜ, cobwebs ໄດ້ສົມທົບກັບນ້ຳມັນ, ແລະຕ່ອນນ້ອຍຂອງຊິ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ broth. ປະສົມທີ່ເປັນຕາຍານນັ້ນແມ່ນ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ເປັນໄປບໍ່ໄດ້! ໃນຕອນເຊົ້າພວກເຂົາເອົາຈອກນ້ຳທີ່ມີແມັກນີເຊຍໃຫ້ຂ້ອຍ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ສັ່ນສະເທືອນ, ຂ້ອຍຕ້ອງອອກໄປໃນຄວາມເຢັນເພື່ອປິດປ່ອຍຕົວເອງ. ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຟື້ນຕົວ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ເຮັດ magic tricks:

ນາງໄດ້ວັດແທກຂ້າພະເຈົ້າຈາກຫົວເຖິງຕີນດ້ວຍສາຍເຊືອກແລະແຂນອອກຕາມລວງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນ. ຖ້າຊິ້ນສ່ວນຫນຶ່ງຫາຍໄປ, ມັນຈະຫລີກລ້ຽງການເສຍຊີວິດໃນປີນັ້ນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າໃນວິທີການຂອງຕົນເອງລຸງມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ, ໃນໄພ່ພົນຂອງພຣະ, ໃນ Madonna ໄດ້. ທຸກໆປີໃນວັນທີ 8 ເດືອນກັນຍາພວກເຂົາຍ່າງໄປ Tindari, ໄປບ່ອນສັກສິດທີ່ອຸທິດຕົນເພື່ອ Black Madonna ບະມານສີ່ສິບກິໂລແມັດຫ່າງຈາກຕົວເມືອງ. ແລ້ວຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຫ້າປີຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດ penance ນັ້ນ.

ໃນໂອກາດເດີນທາງໄປພະວິຫານ Tindari, ມື້ກ່ອນບ້າເຮັດໃຫ້ cappini (ເກີບແຕະ) ອອກຈາກ rags. ລຸງໄດ້ໄປລ່າສັດທັນເວລາ ແລະໄດ້ເອົາກະຕ່າຍປ່າມາກິນຢູ່ເຮືອນໜຶ່ງຫຼືສອງ ໂຕ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີຄວາມປະທັບໃຈທີ່ດີ, ບ້າຍັງໄດ້ກະກຽມ aubergines stuffed. ລາວເບິ່ງໃນກະຈົກແລະເຮັດຄວາມສະອາດໃບຫນ້າຂອງລາວດ້ວຍຜ້າ. ໃນເວລາທີ່ເພງ "zazà ຢູ່ ໃສ, ຄວາມງາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ" ແມ່ນຢູ່ໃນ vogue ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນິໄສຂອງການ ເອີ້ນມັນວ່າ "zizi".

ພວກເຮົາອອກໄປ Tindari ບະມານສິບເອັດໃນຕອນແລງທີ່ຈະມາເຖິງໃນຕອນເຊົ້າ. ເມື່ອຍ ແລະ ອ່ອນເພຍຍ້ອນຄວາມອ່ອນເພຍຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຂໍນໍ້າຈືດຫຼາຍເທື່ອ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື້ມັນຈາກຮ້ານຂາຍເຄື່ອງຄືກັບຄົນເມື່ອຍອື່ນໆ: ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຄົວຢູ່ນໍ້າພຸແຫ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບໂບດ ເຊິ່ງນໍ້າຮ້ອນໄຫຼອອກມາ. ມັນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຄວາມຮ້ອນສະຫງົບ. ຕາມປະເພນີ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊື້ໝາກຖົ່ວ, ຖົ່ວກວ້າງ ແລະ ຖົ່ວ cannellini, ຫຼັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມພິທີໄຫວ້ອາໄລ, ອະທິຖານ Madinuzza ແລະ ໃນລະຫວ່າງທາງອອກໄປເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບກັບເພື່ອນບ້ານ ແລະ ຍາດຕິພົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຕອນທ່ຽງພວກເຮົາໄດ້ໄປກິນເຂົ້າຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໝາກກອກທີ່ຢູ່ອ້ອມ ຂ້າງ. ມັນເປັນຄວາມອັບອາຍທີ່ຂ້ອຍເມື່ອຍຫຼາຍ, ໃນມື້ນັ້ນທີ່ຈິງແລ້ວມີອາຫານທີ່ຫນ້າກິນເພື່ອສ້າງຄວາມປະທັບໃຈທີ່ດີຕໍ່ຫນ້າຫມູ່ເພື່ອນ. ອາຫານທ່ຽງລວມມີກະຕ່າຍປ່າທີ່ບຸງແຕ່ງຢູ່ໃນເຕົາອົບ, ເຊິ່ງລຸງໄດ້ໄປລ່າສັດໃນຕອນແລງສອງສາມມື້ກ່ອນ, ເອົາ ໝາກ ອະງຸ່ນແລະ ໝາກ ເຜັດ, ໝາກ ອະງຸ່ນແລະເຂົ້າ ຫົມ ບັງ. ເພື່ອກັບຄືນບ້ານ, ຫມູ່ເພື່ອນໄດ້ໃຊ້ວິທີການຂົນສົ່ງ: ລົດຫຼືລົດມ້າ. ຂ້າ ພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເບິ່ງ, ແລ້ວລາອອກຈາກການກັບຄືນໄປດ້ວຍຕົນ. ພຽງແຕ່ຖ້າມີລຸງທີ່ຂ້ອຍສາມາດຂີ່ມ້າໄດ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນກໍ່ເຈັບປວດ.

ບົດທິຫ້າ - owls ໄດ້

ຍັງຢູ່ໃນຫົວຂໍ້ຂອງສາດສະຫນາ, ນັບຕັ້ງແຕ່ລຸງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງພີ່ນ້ອງ, ພວກເຂົາເຈົ້າມີພັນທະທີ່ຈະສາລະພາບແລະຕິດຕໍ່ສູ້ສານໃນ Palm Sunday ໃນໂບດ San Giorgio. ພິທີດັ່ງກ່າວໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນເວລາ 5 ໂມງເຊົ້າ, ປະໂລຫິດໄດ້ທຳການສາລະພາບຕໍ່ຜູ້ຊາຍທັງໝົດໃນໂບດ, ແລ້ວກໍໄປສູ່ການສາລະພາບຕໍ່ຜູ້ຍິງ.

ເມື່ອເຖິງເວລາຂອງບ້າຂອງນາງ, ຜູ້ທີ່ໃສ່ຜ້າບ່າສີດຳຂະຫນາດໃຫຍ່, ນາງໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າມາໃກ້ກັບຕາຫນ່າງເພື່ອປົກປິດຕົນເອງໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້: ເບິ່ງຄືວ່ານາງຕ້ອງຫາຍໃຈເອົາ chamomile. ພຣະອົງໄດ້ສາລະພາບແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ: - ໃນບັດຈຸບັນມັນແມ່ນການຂອງທ່ານ - ເຂົາບອກຂ້າພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະສາລະພາບໃນລະຫວ່າງປີ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດບໍ່ໄດ້. ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ດຳຂ້ອຍວ່າ: "ເຈົ້າບໍ່ຄວນເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ປີລະຄັ້ງພຽງພໍ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເປັນເຈົ້າພາບເພາະວ່າເຈົ້າສາມາດເຮັດບາບໄດ້ແມ້ແຕ່ຕາຂອງເຈົ້າ."

ປະມານເກົ້າໂມງບໍລິສຸດ, communion ແລະທັນທີທັນໃດກັບບ້ານ. ຕາມທຳມະດາ, ສຳລັບເຫດຜົນເລັກນ້ອຍ, ລຸງຂອງນາງເລີ້ມສາບານແລະນາງມີອາການໄອເປັນປະສາດ. ເຫດການທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ: ຖ້າມັນນັ້ນດ້ວຍເຫດຜົນບາງຢ່າງທີ່ບາງຄົນຕ້ອງການ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖິ້ມນ້ຳລາຍໄດ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະໂຍນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອອກຈາກປາກຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຫາກວ່າໂຊກຮ້າຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ລາວຈະເອົາຜາຂອງ jug, ຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ມັນແລະດື່ມຂອງແຫຼວອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ກັບນ້ຳອໍ່າຕານ. ໃນລະຫວ່າງອາທິດສັກສິດ,

ປະຊາຊົນຢູ່ໃນຕົວເມືອງເຖິງແມ່ນວ່າໃນຕອນກາງຄືນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມການເທດສະຫນາຕອນແລງຂອງພຣະສົງ. ໃນວັນພະຫັດ, colombe ໄດ້ຖືກກະກຽມ, ເປັນ dough biscuit ໃນຮູບຮ່າງຕ່າງໆທີ່ມີໄຂ່ຕົ້ມແຂງຕົ້ມດ້ວຍນ້ຳແລະ anella, ສ່ວນປະກອບສີທີ່ເປັນພິດ. ໃນວັນສຸກທີ່ດີໃນຕອນເຊົ້າຂອງການຖືສິນອິດອາຫານ, ພວກເຮົາໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມໂບດທັງຫມົດທີ່ປະດັບດ້ວຍງອກເຂົ້າສາລີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ກິນເອົາໃບສາມໃບຂອງຫລານສາວ (ຢາສະຫມຸນໄພທີ່ມີກິ່ນຫອມຫຼາຍ) ເຊິ່ງຮັບປະກັນຄວາມສະຫວັດດີພາບຕະຫຼອດປີ.

ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກໃນລະຫວ່າງມື້ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການທຳຮ້າຍພຣະເຢຊູທີ່ຖືກຄຶງ, ຖ້າເຈົ້າຫຍິບເຂັມຈະຕີ, ຖ້າເຈົ້າເຫັນວ່າມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະອື່ນໆ. ສຳລັບມື້ນັ້ນ, ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕີ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈະຮ້ອງໄຫ້. ໃນເວລາ 11 ໂມງຂອງວັນເສົາ, ມີມະຫາຊົນແຫ່ງສັນຕິພາບແລະການຟື້ນຄືນຊີວິດ. ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ເອົານົກເຂົ້າມາຮັບພອນຂອງປະໂລຫິດແລ້ວກິນມັນ. ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍສາມາດເອົາຄວາມພໍໃຈນັ້ນໄປໄດ້ ເພາະຂ້ອຍຕ້ອງເກັບໄຂ່ນົກເຂົ້າສອງໄຂ່ໄວ້ສຳລັບການເດີນທາງຂອງໂຮງຮຽນທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນວັນອັງຄານຫຼັງຈາກວັນ Easter. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງສະເຫນີໄຂ່ໃຫ້ຄູອາຈານ. ໃນມື້ Easter ພວກເຂົາຊື້ລູກແກະນ້ອຍທີ່ເຮັດດ້ວຍ pasta ລາຊະວົງ, ໂຕນ້ອຍທີ່ສຸດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຫຼາຍເກີນໄປ. ລູກຂີ້ຄ້ານຈົນໄດ້ສ່ອງເກີບຂອງຕົນດ້ວຍຂີ້ຕົມຈາກກະທະທີ່ເກີດຂຶ້ນເທິງໄພ. ຖ້າບ້າຂອງຂ້ອຍຮູ້ວ່າລາວຮຽນຈົບ ແລະເຂົາເຈົ້າຈ່າຍເງິນໃຫ້, ນາງແນະນຳຂ້ອຍວ່າ: "ຖາມລູກຂອງເຈົ້າວ່າລາວເອົາເງິນມາບໍ່?"

ນາງ ແລະ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ເກືອບ ຕ້ອງ ຮັກ ລາວ ຄື ກັບ ສຳ ລອງ ນ້ອຍ ສອງ ຄົນ ຈົນ ກ ່ ວາ ລາວ ຕົ້ນ ເຕົ້ນ ແລະ ໄດ້ ສືບ lire ກັບ ນາງ ແລະ ຫ້າ ໃຫ້ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ. ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດໃຊ້ເງິນຂອງຂ້ອຍໄດ້ເພາະມັນມີຈຸດປະສົງສຳລັບທະນາຄານຫມູ. ຄັ້ງໜຶ່ງຂ້ອຍບອກບ້າວ່າຂ້ອຍຢາກຫຼິ້ນຫວຍ. ນາງຕົກລົງເພາະວ່ານາງຫວັງວ່າຈະຊະນະ. ຂອງຂ້ອຍແມ່ນຂີ້ຕົວະ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຂ້ອຍຍັງຮູ້ສຶກຂາດການນຸ່ງຖືເມື່ອທຽບໃສ່ກັບເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນ: ເຂົາເຈົ້າມີກະໂປງ, ແຕ່ບ້າຂອງຂ້ອຍບໍ່ມັກພວກເຂົາແລະຂ້ອຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ນຸ່ງຊຸດເຕັມ.

ພວກເຂົາທຸກຄົນໃສ່ຖົງຕີນຜ້າຝ້າຍສີຂາວ, ສີນ້ຳຕານຫຼືສີຟ້າ,
ຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດກັບຖົງຕີນທີ່ນາງເຮັດດ້ວຍສີສັ້ມ, ແບັນສີທີ່ມີລາຄາຖືກກວ່າຄົນອື່ນ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃສ່ພວກມັນຢູ່ເໜືອຫົວເຂົ້າທີ່ສະຫນັບສະຫນູນໂດຍແຖບ elastic,
ແຕ່ບັນຫາໃຫຍ່ທີ່ສຸດແມ່ນວ່າ, ບໍ່ມີຕີນ, ພວກມັນສາມາດບັນລຸຖົງຂໍ້ຕີນ. ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ,
ຂ້ອຍໃສ່ຖົງຕີນສັ້ນຄູ່ໜຶ່ງທີ່ມີສາຍແຂນ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ marginalized ພຽງ ພໍ ແລະ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ ຍັງ ໄດ້ ຍືນ ອອກ ສ່າ ລັບ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫ້າມ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ. ກັບຫ້າ lire
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະຊື້ຖົງຕີນທີ່ເໝາະສົມກວ່າທີ່ຂ້ອຍຈະໃສ່ໃນຕອນເຊົ້າກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງ
ຮຽນ. ຮ້ານປິດໃນມື້ນັ້ນ.

ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດກັບບ້ານດ້ວຍເງິນເພາະວ່າບ້າຂອງຂ້ອຍຈະຊອກຫາມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງ
ການເຊື່ອງພວກເຂົາຢູ່ໃຕ້ກ້ອນຫີນຕາມການຕິດຕາມລໍ້. ຜົນຕົກໃນຕອນກາງຄືນ ແລະເຮັດ
ດ້ວຍເຈ້ຍ, ພວກມັນໄດ້ແຕກຫັກໝົດ, ດັ່ງທີ່ຂ້ອຍຮູ້ໃນຕອນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ ເມື່ອຂ້ອຍໄປເອົາມັນ.

ສືບຫ້າມື້ຜ່ານໄປ ແລະບ້າຂອງຂ້ອຍຖາມຂ້ອຍວ່າຂ້ອຍໄດ້ຫວຍບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຕອນນັ້ນ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສັດຊື່ແລະເວົ້າວ່າແມ່ນ. ເງິນນັ້ນບໍ່ເຄີຍມາຮອດ. ໃນວັນສຸກທີ່ດີ,
ໃນລະຫວ່າງການຂະບວນແຫ່ເພື່ອກຽດສັກສີຂອງ Lady of Sorrows,
ໄດ້ພົບກັບອາຈານທີ່ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ນາງສ່າລັບຄໍາອະທິບາຍ. ຂ້ອຍຕາຍຍ້ອນຄວາມອັບອາຍ.
ຕາມທໍາມະຊາດ, ນາງບໍ່ຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການ slaps
ສອງຄັ້ງຈາກບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າພາຍໃຕ້ການເບິ່ງຢ່າງຮຸນແຮງຂອງນາງ.

ຂ້ອຍໄປໂຮງຮຽນດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈສະເໝີ, ແຕ່ມີຜົນທີ່ບໍ່ດີ.
ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈຂ້ອຍແລະຂ້ອຍໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມສະເຫມີຍ້ອນຄໍາແນະນໍາ,
ດັ່ງນັ້ນແມ່ຂອງຂ້ອຍຈຶ່ງສະຫງົບທີ່ເຂົາເຈົ້າສະເຫມີເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮຽນ. ຂ້າພະເຈົ້າດີຢູ່ກັບແມວ,
ຈົນກ່ວາມື້ໜຶ່ງລູກທີ່ເມົາເຫຼົ້າກັບຄືນມາຈາກຕົວເມືອງແລະສັດໄດ້ເອົາສິ້ນເພື່ອໃຫ້ອາຫານຕົວ
ມັນເອງ. ເອົາປືນໃຫຍ່ທີ່ພວກທະຫານປະໄວ້, ລາວຂ້າລາວໃນຊົນນະບົດທີ່ເປີດ.
ມັນເປັນຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງສໍາລັບຂ້ອຍ.

ຕອນທີ່ພາດເຂົ້າ ຂ້ອຍໄປເກັບເຂົ້າສາລີແລະເຂົ້າບາເລທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນສວນຂອງເພື່ອນບ້ານມາໃສ່
ຖົງແລ້ວເອົາໄປໂຮງສີຂອງນາງທິນດາຣາ ຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າ. ແລ້ວຂ້ອຍກໍເອົາແບ້ງໄປໃຫ້ Novara
ໃຫ້ກັບເພິ່ນ້ອງແມ່ຂອງຂ້ອຍ ເຊິ່ງເປັນແມ່ໝ້າຍທີ່ມີລູກນ້ອຍສອງຄົນ,

ໄດ້ໄປເກັບຜົນຢູ່ໃນບ່າໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ
ຈູດເຕົາອົບເພື່ອກຽມເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ເອົາແບ້ງມາໃຫ້ລາວ, ໄດ້ເງິນ ແລະ ລາຍໄດ້.
ເຂົ້າຈີ່ພຽງເລັກນ້ອຍສໍາລັບເດັກນ້ອຍ.

ໃນເດືອນກັນຍາ, ເມື່ອໝາກເດື່ອສຸກແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປີນຕົ້ນໄມ້ຂຶ້ນໄປເກັບເອົາໝາກໄມ້
ທີ່ມີລົດຊາດ, ເອົາໄປວາງໄວ້ໃນກະຕ່າອ້ອມທີ່ແຂວນດ້ວຍເບົ້າຈາກງ່າ. ໝາກເດື່ອຖືກຕັດ ແລະ
ປະໄວ້ຕາກແດດໃຫ້ແຫ້ງຢູ່ເທິງຍອດ. ຫຼັງຈາກສອງສາມມື້ພວກມັນແຫ້ງ.
ບູກໃນກະຕ່າຂະຫນາດໃຫຍ່ພວກເຂົາກິນໃນລະດູຫນາວ. ໃນເວລາທີ່ສວຍສົດງົດງາມນັ້ນ, ນາງ
ມາເລຍຜູ້ເປັນບ້ານໃກ້ເຮືອນຮຽງທີ່ມາຈາກຊົນນະບົດ, ໄດ້ມາກະກຽມໝາກເດື່ອແຫ້ງ.
ຂ້ອຍມັກໄປຢາມນາງ. ນາງເປັນແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍຫຼາຍຄົນ. ຫນຶ່ງໃນນັ້ນ, Carmelo,
ເປັນພະຍາດບ້າຫມູ. ທຸກເທື່ອລາວບໍ່ໄດ້ຖືກພົບເຫັນອີກຕໍ່ໄປ. ແມ່ທີ່ເປັນຫ່ວງໄດ້ໄປຊອກຫາ
ລາວ ແລະຂ້ອຍກໍໄປກັບລາວເກືອບມ່ວນຊື່ນ.

ຕອນຂ້ອຍຮຽນຢູ່ຊັ້ນບ.5, ຄູອາຈານໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາບອກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຮົາວ່ານາງຈະພາ
ພວກເຮົາໄປໂຮງຫນັງເພື່ອເບິ່ງຮູບເງົາ "The Little Alpine". ລູງ: "ເຈົ້າບໍ່ໄປເບິ່ງຂີ້ເຫຍື້ອນັ້ນ."
ຫລານຊາຍຂອງປະໂລຫິດກົງກັນຂ້າມໄດ້ຍິນວ່າ: "ເຈົ້າຕ້ອງສິ່ງນາງ, ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນລາວ."
ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຍ້າຍແລະຂ້າພະເຈົ້າສາມາດໄປ.

ຊຸດຫນຶ່ງໄດ້ມາຈາກແມ່ພ້ອມຂອງຫວານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາບາງຄົນໄປໂຮງຮຽນ.
ມັນເປັນເວລາທີ່ມີຄວາມອຶດຢາກ ແລະເຖິງແມ່ນວ່າເຂົ້າຫນົມຫວານກໍ່ຂາດແຄນ.
ເອື້ອຍຂອງຄູຂອງຂ້ອຍໄດ້ສອນຊັ້ນບໍ 4 ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຮຽນຢູ່ຊັ້ນບໍຫ້າ. ນາງໄດ້ຂໍເຂົ້າຫນົມ
ຫວານໃຫ້ເດັກຍິງນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ທຸກຍາກກວ່າຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເຈັບປ່ວຍ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະໃຫ້
ເຂົາທັງໝົດໃຫ້ນາງ.

ໃນປີ 1945 ພໍ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ກັບຄືນໄປ Domodossola.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລາວອີກເທື່ອຫນຶ່ງໃນເດືອນເມສາ 1946
ແລະກັບລາວແມ່ນແມ່ຂອງຂ້ອຍທີ່ຄາດຫວັງວ່າຈະມີລູກ.

ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາປະມານສິບວັນທີ່ມີຄວາມສຸກກັບພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍມັກໄປຢາມພໍ່ເຖົ້າ
ແລະ ລູງຂອງຂ້ອຍ, ສະນັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ກິນຫຼາຍເທົ່າທີ່ຢາກໄດ້ ແລະ

ດີມນ້ຳອັດລົມຈາກແມ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍທີ່ຂາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການທີ່
ຈະພາຂ້າພະເຈົ້າໄປພາກເຫນືອຂອງອິຕາລີ, ແຕ່ບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສະເຫມີໄປບໍ່ຖືກຕ້ອງແລະ
ເຫັນແກ່ຕົວ, ຊັກລວນໃຫ້ນາງປະຖິ້ມຂ້າພະເຈົ້າກັບນາງ. ຂ້ອຍຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນທີຫ້າ,
ພະຍາຍາມຕໍ່ສູ້ຢູ່ສະເໝີ ເນື່ອງຈາກຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້ອຍ. ໃນລະຫວ່າງມື້ສອບເສັງ,
ຂ່າວການເກີດຂອງນ້ອງຊາຍຂອງລາວມາຮອດ. ມີຄວາມສຸກຢ່າງສົມບູນ,

ແຕ່ໂສກເສົ້າໃນເວລາດຽວກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມສຸກແລະຄວາມເຈັບປວດ.
ບາງທີດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ ອາຈານຈິ່ງໄດ້ສັ່ງເສີມຂ້ອຍ

ເຖິງວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປີດບາກໃນເວລາສອບເສັງ. ໃນປີນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ສ້າງຕັ້ງພາກສ່ວນໂຮງຮຽນ
ມັດທະຍົມໃນບ້ານແລະເກືອບຫມູ່ເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມສໍາລັບການສອບ
ເສັງເຂົ້າມັນ. ສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີໂອກາດ: ລຸງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫມັ້ນໃຈວ່າມີພຽງແຕ່ owls
ເຂົ້າຮ່ວມໂຮງຮຽນປະເພດນັ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ເມື່ອພວກເຂົາຈົບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ,
ພວກເຂົາຕ້ອງໄປ Messina ສໍາລັບປະລິນຍາໂທຂອງພວກເຂົາ. ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຄິດ
ກ່ຽວກັບການສົ່ງເງິນສໍາລັບປີ້ມບັນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ມີລາຍຈ່າຍໃດໆ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຕໍ່
ເນື່ອງເນື່ອງຈາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກຮຽນຕໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂອກາດຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອລົງທະບຽນໃນຫຼັກສູດວິຊາຊີບສອງປີ,
ປະເພດຂອງໂຮງຮຽນກາງທີ່ທຸກຍາກຫຼາຍທີ່ແກ່ຍາວເຖິງສອງປີ. ຄົນທຸກຍາກທີ່ສຸດໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນ,
ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບ. ຍ່າງໄປມາ, ຕອນເຊົ້າ ແລະ ຕອນບ່າຍ
ຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າຮຽນຫຼັກສູດ. ໂຮງຮຽນໄດ້ຖືກປະສົມ:

ຜູ້ຊາຍທີ່ຂີ້ຄ້ານທີ່ສຸດໄດ້ຍົກມືຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບຜູ້ອໍານວຍການທີ່ສອນຄະນິດສາດ,
ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງໄດ້ tripped ອູອາຈານ Italian ແລະຜຣັ່ງ. ວຽກບ້ານໄດ້ສອນໃຫ້ເດັກຍິງ ແລະ
ຄວາມຮູ້ດ້ານກະສິກໍາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊາຍ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງເລີຍ.
ຜົນກໍາໄລຂອງຂ້ອຍແມ່ນດີທີ່ເປັນຄົນຂີ້ອາຍແລະມີຄວາມກະຫາຍໃນການຮຽນຮູ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ

ກ່ອນປີຮຽນຈົບ ອູອາຈານໄດ້ກຽມໃຫ້ພວກເຮົາສໍາລັບການລະຄອນການກຸສົນ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ
ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ຮູບ ລັກ ສະ ນະ ນຸ່ງ ເປັນ urchin ຕາມ ຖະ ຫນົນ. ມີໝວກລຸງຂອງລາວ,
ໂສ້ງຂາສັ້ນຂາດ. ເມື່ອຂ້ອຍບອກບ້າຂອງຂ້ອຍ, ນາງໄດ້ຮ້ອງອອກມາວ່າ:
"ເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ທີ່ວາງພັນທະບັດ." ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຫົວໃຈ:

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫາພັນລະຍາຂອງຊ່າງຕັດຜົມ Liezza ເພື່ອຂໍຢືມໃສ່ງໍຂອງລູກຊາຍຂອງນາງ.
ສະນັ້ນໃນຕອນແລງຂອງການສະແດງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຸ່ງເສື້ອຕາມຖະຫນົນ,
ທ່າມກາງສຽງຕົບມືແລະຄວາມສື່ນຫວັງຂອງລູງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາເຂົ້າຮ່ວມໃນໂອກາດດັ່ງກ່າວ.

ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ,
ເຖິງແມ່ນວ່າສອງປີຜ່ານໄປແລະຂ້ອຍຈົບໂຮງຮຽນຕະຫຼອດໄປຄິດວ່າຂ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້ຄືກັນແລະຫຼາຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ.

ບົດທີຫົກ - ຂໍອະໄພໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ (ແສງສະຫວ່າງຂອງດວງດາວ)

ຂ້ອຍອາຍຸໄດ້ສິບສອງປີເມື່ອແມ່ຂອງຂ້ອຍມາຢາມຂ້ອຍໃນເດືອນສິງຫາກັບພໍ່
ແລະນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍທີ່ຂ້ອຍເຫັນເປັນເທື່ອທຳອິດ.
ການເຫັນໜ້ານ້ອຍໆຂອງລາວເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມສຸກ
ແລະຂ້ອຍຈື່ມື້ນັ້ນເປັນມື້ຫນຶ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.
ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະພາຂ້ອຍກັບເຂົາເຈົ້າກັບໄປໂຮງຮຽນ,
ແຕ່ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ຂັດຂວາງພວກເຂົາຈາກຄວາມຄິດສຳລັບການໃຊ້ເວລາສິບກວ່າ:
ນາງຈະສົ່ງຂ້ອຍໄປເປັນຊ່າງຕັດຫຍິບດ້ວຍຄວາມຫວັງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ການຄ້າໄດ້ດີ. ແລະດັ່ງນັ້ນມັນ
ເກີດຂຶ້ນ, ຕໍ່ຕ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກໄປແລະຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນ
Sicily ຄືກັບຄືນໄປ. ຈາກນັ້ນມາ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ທີ່ລັບໆ.
ລູກຂອງຂ້ອຍເວົ້າວ່າ ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍຄົງຈະບໍ່ຮັກຂ້ອຍຄືເຂົາເຈົ້າ,
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງຂ້ອຍຄືລູກສາວ (ລູກສາວຄົງຈະຜ່ານຄວາມເຈັບປວດຄືກັນກັບຂ້ອຍ).
ມື້ຫນຶ່ງບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ໄປຫາຊ່າງຕັດຫຍິບທີ່ດີທີ່ສຸດໃນເມືອງ,
ບ່ອນທີ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ການຄ້າ, ເພື່ອຖາມລາວວ່ານາງຈະຈ້າງຂ້ອຍບໍ່?
ຊ່າງແຕ່ງກາຍຕອບວ່າ ນາງມີ 8 ຄົນແລ້ວ ແລະບໍ່ສາມາດເພີ່ມຈຳນວນໄດ້.
ໃນມື້ຕໍ່ມາບ້າຂອງນາງໄດ້ນຳເອົາໄຂ່ຂອງນາງມາຊັກຊວນໃຫ້ນາງແລະນາງເວົ້າວ່າ: -
ກັບຄືນມາໃນເດືອນຫນຶ່ງ, ບາງທີຜູ້ຝຶກຫັດກຳລັງຈະອອກໄປໃນ Turin
ແລະສະຖານທີ່ຍັງບໍ່ເສຍຄ່າສຳລັບຫລານສາວຂອງເຈົ້າ -. ທັນທີ,

ຫຼັງຈາກຫນຶ່ງເດືອນບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍໄປຫ້ອງທົດລອງ.

ຍິງສາວທີ່ມີຄວາມສູງບໍ່ເກີນຫນຶ່ງແມັດເຄິ່ງ, ຕ້ອນຮັບຂ້ອຍວ່າ: "ໂອ້, ຂ້ອຍໄປນຳເຈົ້າ
ເພາະຂ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈຂອງເຈົ້າ, ຂ້ອຍນຶກພາບວ່າເຈົ້າຢາກມາຫາຂ້ອຍຫຼາຍກວ່າຢູ່ຊົນນະບົດ.
ກັບບ້າຂອງເຈົ້າ." ລາວບໍ່ໄດ້ຄິດຜິດທັງໝົດ.

ໃນມື້ຕໍ່ມາຢູ່ທີ່ແບດຂ້າພະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ. "ເລີ່ມກວາດຫ້ອງທົດລອງ,"
ລາວບອກຂ້ອຍ, "ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າຈະລ້າງຜິ້ນ." ເລື່ອງແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະ stink ກັບຂ້າພະເຈົ້າ.
ຂ້າພະເຈົ້າກຳນົດກ່ຽວກັບການທຳຄວາມສະອາດທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້າພະ
ເຈົ້າມີຂະໜາດນ້ອຍໃນ stature, ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸສິບສອງປີ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງແບດ.

ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວິທີລ້າງຜິ້ນ: ຢູ່ຊົນນະບົດແມ່ນເຮັດດ້ວຍຫີນ ແລະໃນບ້ານມີກະເບື້ອງ,
ບ້າຂອງຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍລ້າງມັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມັນອອກ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດ,
ແຕ່ຊ່າງຕັດຫຍິບເອີ້ນຂ້ອຍວ່າກັ້ນເພາະວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ລ້າງດີ. ເວລາເກົ້າໂມງຄົນງານມາຮອດ
ແລະເລີ່ມສົນໃຈກັບສາເຫດໃໝ່ (ສາວນ້ອຍ). ພວກເຂົາທັງຫມົດເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍອາກາດ
ຂອງຄວາມສົງສານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຄຳປາໄສຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະຕົກຕະລົງທີ່ບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ
ຂອງຊີວິດ. ແຕ່ລະເທື່ອເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດວຽກຊ່າງຕັດຫຍິບ, ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍບໍ່ມັກເຮັດ,
ຂົມຂຶ້ນຢູ່ສະເໝີວ່າບໍ່ໄດ້ຮຽນຫນັງສື. ມື້ນັ້ນມີດ້ານດີຄື: ຕອນທ່ຽງ, ບໍ່ຕ້ອງກັບໄປຊົນນະບົດ,
ຂ້ອຍກິນເຂົ້າງຽບຢູ່ເຮືອນ, ວາງຜ້າເຊັດມືໃສໂຕະ, ຈັດຈອກ, ຕຸກນ້ຳ ແລະຈານ. ໃນສັ້ນ,
ເພື່ອກິນເຂົ້າຈີ່ແຂງແລະເນີຍແຂງ, ຂ້ອຍມັກຕັ້ງໂຕະຄືກັບຄົນທົ່ວໄປ. ຫຼັງຈາກອາຫານທ່ຽງຂ້າ
ພະເຈົ້າໄດ້ໄປບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງທີ່ອາຍຸເກົ້າປີອາຍຸຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະເປັນຊ່າງຕັດຫຍິບ. ນາງ
ໄດ້ ຊ່ວຍ ເປີດ ຕາ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ເພື່ອ naivety ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ. ແມ່ຂອງນາງ,
ເອື້ອຍທີ່ມີຂາຊ້າງແລະຄົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບນາງ.

ບາງຄັ້ງເຂົາເຈົ້າເຊີນຂ້ອຍໄປກິນແກງ.

ຊ່າງຕັດຫຍິບໄດ້ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ວຍລາວເຮັດການຖັກແສ່ວໃນເຄື່ອງນຸ່ງເດັກນ້ອຍ.
ເມື່ອຂ້ອຍປະສົບກັບວິກິດຂອງຄວາມໂສກເສົ້າແລະປະຖົມວຽກທີ່ເຮັດແລ້ວເຄິ່ງຫນຶ່ງ.
ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເຖິງວ່າຈະເອົາຂີ້ເທົ່າຈາກເຕົາເຜົາ ແລະຫວ່ານມັນຕາມຂັ້ນໄດ. ເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າ:
“ມີໃຜ? ຂ້ອຍຈະຕິດພະຍາດບໍ່?” ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຂ້ອຍແລະໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍ.

ບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງແມ່ຊີຂອງສູນເດັກກຳພ້າ Antoniano ເພື່ອຫຼິ້ນກັບເດັກກຳພ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າອິດສາເຂົາເຈົ້າພຽງເລັກນ້ອຍເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າດຳລົງຊີວິດວັນເວລາຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງ ເປັນລະບຽບ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກິນເຂົ້າກັບໂຕະຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ, ແລ້ວເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຫຼິ້ນ ແລະໃນທີ່ສຸດໃນເວລາທີ່ຕັ້ງເຂົາເຈົ້າໄດ້ອຸທິດຕົນເພື່ອການອຸທິດຕົນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການອະທິ ຖານ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ: - ໂຊກດີເຂົາເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກແລ້ວພໍແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະຍັງມີຢູ່ດີກັບແມ່ຊີ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີພໍ່ແມ່ແຕ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ກັບຫມີສອນຂອງ ລຸງ -. ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການສອບຖາມທີ່ຫນ້າເປື້ອຕໍ່ມາ, ທຸກໆຄັ້ງຂ້ອຍໄດ້ໄປຢັ້ງມຢາມບ້າພໍ່ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍເງິນຂອງນາງເພື່ອສົ່ງຈົດ ຫມາຍເຖິງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເອົາຂ້າພະເຈົ້າກັບເຂົາເຈົ້າ.

ໃນເດືອນພະຈິກຂອງທຸກໆປີພວກເຂົາໄດ້ພາຂ້ອຍໄປງານວາງສະແດງ Sant'Ugo ເຊິ່ງໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນ Piano Vigna. ຢູ່ບ່ອນນີ້ ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຕັ້ງບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າກຽມຊີ້ນປຶ້ງ ແລະ ໄສ້ກອກທີ່ເຂົາເຈົ້າຂາຍພ້ອມກັບເຫຼົ້າແດງໜຶ່ງຈອກ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມັນເປັນໂອກາດທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນກັບພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ລົດຊາດຊື່ນດີແລະດີມໂຊດາສີ, ເບິ່ງຮ້ານຂາຍເຄື່ອງ braziers, lanterns, ຫມໍ່ດົນເຜົາ, quarts ແລະ bumbaelli.

ໃນມື້ຕໍ່ມາພວກເຮົາໄດ້ໄປ Badia Vecchia ອີກເທື່ອໜຶ່ງສຳລັບການລ້ຽງຂອງ Sant'Ugo, ມະຫາຊົນ, ຂະບວນການຂະຫນາດນ້ອຍແລະຫຼັງຈາກນັ້ນອີກເທື່ອໜຶ່ງກັບຮ້ານພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ສະເໜີໄສ້ກອກ, ເຂົ້າຈີ່ແລະ soda, ນ້ຳນີ້ຈາກແກ້ວຂະຫນາດນ້ອຍປິດດ້ວຍບານ. ຢູ່ພາຍໃນ.

ເມື່ອກ່ອນວັນຄຣິດສະມາດພວກເຮົາໄດ້ໄປ Messina ສຳລັບ 3 ມື້. ພວກເຮົານອນກັບພີ່ນ້ອງ. ຂ້ອຍບໍ່ມັກລາວເລັກນ້ອຍ: ລາວບອກລຸງຂອງນາງວ່ານາງລັກໄຂ່ຈາກຊາວກະສິກອນຢູ່ຕະຫຼາດ, ເຮັດໃຫ້ລາວລົບກວນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນຄຳສອນທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນລັກ. ໃນ ຕອນ ແລງ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ໄປ ກັບ ລູກ ສາວ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ກັບ ຜູ້ ຊາຍ ທີ່ ເຮັດ ຮູບ ປື້ນ. ດ້ວຍຄວາມເອື້ອເຜື້ອເພື່ອແຜ່, ລຸງຂອງຂ້ອຍໄດ້ໃຫ້ເງິນຂ້ອຍເພື່ອຊື້ພວກມັນ. ໃນຕາຕະລາງ greased ຂອງ Castrangia

ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດສ້າງ scene ການເກີດ. ດ້ວຍກິ່ງງ່າຫນ່ວ້ໄມ້ຝລັ່ງ ແລະບາງເສັ້ນຜ້າຍຂ້ອຍກໍ່ຕັ້ງເປັນກະຕູບ. ໃນ ຕອນ ແລງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ມີ ຄວາມ ສຸກ ກັບ ບັນ ຍາ ກາດ ຂອງ ທຽນ ໄຂ ສອງ ຫນ່ວ້ຍ ທີ່ ສ້າງ ດ້ວ້ຍ ແກະ walnut ແຊ່ນ ັ ັ ັ ໃນ ັ ັ ັ ແລະ ສິ້ນ ຂອງ ເຊືອກ ຂ້າງ Baby Jesus. ລຸງ Michele ຍັງຊິ້ນຊົມກັບຄວາມຄິດ ແລະຢາກຈະໃຫ້ລາງວັນແກ່ຂ້ອຍວ່າ: "Ntoia, ປອກເປືອກໝາກເດືອຍສອງເມັດ", ແລະບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ໄປເອົາພວກມັນຢູ່ໃຕ້ຕຽງນອນຂອງພວກເຂົາບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເກັບຮັກສາໄວ້.

ໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢຸດເຊົາການນອນຢູ່ໃນ Novara ຄົນດຽວ, ໃນລະຫວ່າງວັນຄຣິສມາສ Novena ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປກັບເພື່ອນບ້ານ Antonietta ກັບການບໍລິການທີ່ຈັດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ 5 ໃນຕອນເຊົ້າໃນໂບດ Annunziata. ຢູ່ທາງຫລັງຂອງໂບດ, ຜູ້ສັກສິດໄດ້ສະຫນອງຕັ້ງນັ່ງໂດຍມີຄ່າບໍລິການ. ພວກເຮົາເອົາພວກເຂົາມາຈາກເຮືອນ. ໃນ ທາງກັບຄືນໄປບ່ອນ ພວກເຮົາໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ Carolina, ແມ່ຍິງຊັກເຄື່ອງຂອງວິສະວະກອນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກໃນຕອນເຊົ້າແລ້ວຢູ່ໃຕ້ຂັ້ນໄດ. ໃນເວລານັ້ນນາງໄດ້ໄປແລ້ວເພື່ອນັ້ນຈາກ San Francesco fountain ທີ່ມີ quarts ຂະຫນາດໃຫຍ່, ເພື່ອຕົ້ມໃສ່ອ່າງໄມ້. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: "Caùsi, ລໍຖ້າທີ່ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເບິ່ງວ່າຜູ້ຊາຍມີ biscuits ເຫຼືອໃນຄືນທີ່ຜ່ານມາ, ດັ່ງນັ້ນທ່ານສາມາດກິນອາຫານເຊົ້າ." ລາວເກືອບບໍ່ເຄີຍກັບຄືນມີເປົ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອເຊີນ Antonietta ຂຶ້ນມາແລະພວກເຮົາໄດ້ຈູດເຕົາເຜົາ. ໃນເວລາທີ່ Carolina ບໍ່ສາມາດຊອກຫາຫຍັງກິນໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເຮືອນຄົວເພື່ອເອົາເຂົ້າຈີ່ແຂງແລະຈອກນ້ຳ "bumbaello". ພວກເຮົາຢຸດເຊົາຈົນກ່ວາ 8 ເພື່ອເຮັດໃຫ້ doilies, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາເວົ້າວ່າ goodbye: ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປກອງປະຊຸມ, Antonietta ໄປເຮືອນຂອງນາງເພື່ອຊ່ວຍແມ່ຂອງນາງ, ເປັນລູກສາວດຽວກັບ 8 ອ້າຍນ້ອງ.

ໃນ Novara ດຽວ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັບພົນລະເມືອງ. ເມື່ອຂ້ອຍໄປຢາມພໍ່ຕູ້ Turi ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຮັດຄວາມສະອາດບ່ອງຢ້ຽມຂອງເພິ່ນ ແລະເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ "a srea" (ບາຍ). ຂ້ອຍໄປຊື້ຢາທາເລັບ. ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຊື້ສານລະລາຍເພື່ອເອົາມັນອອກເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າຈະພົບກັບລູກຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໃຊ້ຝຸ່ນ

talcum

ເປັນຜົງ.

ອະນິຈາ:

ມື້ຫນຶ່ງຂ້ອຍປະໄວ້ເທິງໃບຫນ້າຂອງຂ້ອຍແລະຜ່ານບັນຫາຂອງຂ້ອຍ, slaps ແລະ insults. "ເຈົ້າເອົາເງິນຈາກຂີ້ເຫຍື້ອນັ້ນມາຈາກໃສ?" ແລະຂ້ອຍເວົ້າວ່າ: "ເຈົ້າບໍ່ເຫັນມັນເປັນແບັງບໍ່?" ຂະນະດຽວກັນ, ເພື່ອນບ້ານໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ໃກ້ຄຽງ. ມື້ຫນຶ່ງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້າພະເຈົ້າໄປ circus ໄດ້. "ຂ້ອຍບໍ່ມີເງິນ..." ຂ້ອຍເວົ້າ. ພວກເຂົາໃຫ້ຂ້ອຍຍົມ. ໃນຕອນບ່າຍພວກລູກເຮືອ ໄປຫ້ອງທົດລອງເພື່ອມ່ວນຊື່ນກັບການສະແດງໃຫ້ເຫັນ: monkeys ສຸດ trapeze, ເດັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບມ້າ, ຊ້າງ, clowns, ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບ 8 lire.

ສອງສາມມື້ຕໍ່ມາ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປ Castrangia, ໃນ San Salvatore ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ພົບກັບແມ່ຂອງເພື່ອນຮ່ວມໂຮງຮຽນທີ່ມີຖົງຜັກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜັກທີ່ຊື້ຈາກລາວກະສິກອນ. ລາວໄດ້ຖາມຂ້ອຍວ່າຂ້ອຍສາມາດກັບໄປເມືອງໄດ້ບໍ່ (ເນື່ອງຈາກຈິດໃຈຂອງເວລາທີ່ລາວມີຄວາມລະອາຍທີ່ຈະໄປສື່ຫວ່ຽມກັບຖົງຂອງລາວ!). ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງ, ຄິດວ່າຈະຫາເງິນກັບປາຍ. ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ມາຮອດເຮືອນຂອງນາງດ້ວຍຄວາມລຳບາກ, ນາງໄດ້ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຂ້ອຍດ້ວຍຫມາກຖົ່ວດິນສີ່ອັນ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຫົວໃຈ. ຂ້ອຍໄດ້ເງິນ lira ໂດຍການຂາຍ doily ໃຫ້ກັບຜູ້ຍິງຈາກ Fantina. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສ້າງ Pinocchios cardboard ດ້ວຍຂາແລະແຂນທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍດ້ວຍສາຍເຊືອກ. ເດັກນ້ອຍບາງຄົນຊື້ພວກເຂົາສຳລັບສອງສາມເຊັນ. ຄວາມຄິດອື່ນ: ແວ່ນຕາກັນແດດສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ທຸກຍາກ. ຂ້ອຍກຳລັງຊອກຫາຜ້າທີ່ເຂົ້າໜົມທີ່ມີສີໂປ່ງໃສຢູ່ທາງຫນ້າຂອງແຖບ. ດ້ວຍເຈ້ຍຳຕານຂ້າພະເຈົ້າຕັດກອບອອກແລະສາມາດຟື້ນຕົວເງິນເຊັນອື່ນໆ. ຫຼັງຈາກສອງເດືອນຂ້ອຍສາມາດກັບຄືນໄດ້ 8 lire.

ພໍ່ຕູ້, ເຖິງວ່າລາວຈະມີອາຍຸກ້າວຫນ້າ, ພະຍາດຫົດແລະວ່າໄສທີ່ລາວມີຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຫ້າປີ, ພະຍາຍາມລົບກວນຕົນເອງຢູ່ໃນຊົນນະບົດ, ເພາະວ່າລູກສາວຂອງລາວເກືອບບໍ່ເຄີຍໄປຢ້ຽມຢາມລາວ. ລາວສະບາຍດີໃນຊ່ວງລະເບິ່ງຮ້ອນສອງເດືອນເມື່ອລູກເຂີຍຂອງລາວມາຮອດເມຊີນາ:

ນາງໄດ້ຊົກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງລາວແລະຫັນຫນ້າເຮືອນເພື່ອເຮັດຄວາມສະອາດທຸກຢ່າງທີ່ສະສົມໃນລະຫວ່າງປີ.

ເມື່ອພວກເຮົາພົບກັນ, ລາວຈະເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ: "ບ້າຂອງເຈົ້າເປັນຄວາມອັບອາຍ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ທີ່ທຸກຍາກລຳບາກເປັນສິ່ງສົກກະປົກ."

ໃນຕອນແລງຂ້ອຍໄປລາຍງານ, ແຕ່ບ້າໄດ້ດຳນິຕິຕຽນເອື້ອຍນ້ອງສາວຂອງນາງ: - ນາງເປັນພົນລະເມືອງ, ນາງສາມາດຄິດເອງວ່ານາງຕ້ອງການ -. ແລະຂ້ອຍຕອບວ່າ: "ເຈົ້າເວົ້າຖືກ, ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນການເຮັດຄວາມສະອາດທີ່ເຈົ້າເຮັດ: ເຈົ້າກໍ່ລ້າງປັດສະວະດ້ວຍກົດແລະມັນກາຍເປັນເງົາອົກເທື່ອຫນຶ່ງ." ໃນຈຸດນີ້, ລາວໄດ້ຕົບຫນ້າຂ້ອຍເພາະວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຄວນເວົ້າເຖິງແລະຂ້ອຍກໍ່ຫນ້າກຽດຊັງ.

ມື້ຫນຶ່ງພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍໃຫ້ເງິນຂອງຂ້ອຍແລະຂ້ອຍຊື້ປຶ້ມເພງທີ່ເດັກຍິງຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສົນທະນາ . ສຳລັບບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຊື່ອງມັນ, ແຕ່ຕອນແລງມື້ຫນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເວລາແລະລຸງ, ໄດ້ສັງເກດເຫັນ, ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ swearing: - ເຖິງແມ່ນວ່າຂີ້ເຫຍື້ອ ugly ນີ້, ໃນບັດຈຸບັນທ່ານໄດ້ກາຍເປັນຂົ່ມເຫັງ -. ໃນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂຍນມັນໃສ່ຫນ້າຂອງລາວກ່ອນທີ່ລາວຈະເຮັດ. ລາວໄດ້ສູນເສຍການກະບົດຂອງຂ້ອຍ, ດຶງສາຍແອວຂອງຂ້ອຍລົງແລະເລີ່ມຕີຂ້ອຍຢ່າງຮຸນແຮງ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸປະມານສິບສາມປີແລະມັນແມ່ນເວລາດຽວທີ່ລາວເວົ້າກັບພັນລະຍາຂອງລາວ: - ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າ lady ກຳລັງອອກໄປທາງພາກເໜືອຂອງອີຕາລີ, ໄປກັບຫລານສາວຂອງເຈົ້າກັບບ້ານແລະສິ່ງນາງກັບພໍ່ແມ່ຂອງນາງ -. ໃນເວລານັ້ນຂ້ອຍຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ, ຂ້ອຍລົມຄວາມເຈັບປວດຂອງການຕີທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຕີ, ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ໄປນຸ່ງຢູ່ຫຍ້າຢ່າງຄິດ. ຄວາມມືດເລີ່ມຫຼຸດລົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ເງົາຂອງຕອນກາງຄືນໄດ້ຂ້າໄປໃນກິ່ງງາຂອງຕົ້ນໄມ້ແລະລົມເຢັນອ່ອນໆມາຈາກນ້ຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບຕົ້ນໄມ້ walnut ແລະນອນຫລັບໄປເບິ່ງຝັງ. ຂ້ອຍຜັນຫຼາຍ, ຄວາມຜັນທີ່ມີສີສັນ. ລົມພັດອ່ອນໆໄດ້ພັດເອົາໃບຫນ້າຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ເປີດຕາແລະແບກໃຈວ່າຂ້ອຍຮັກບ່ອນນັ້ນທີ່ຂ້ອຍເຄີຍຊັງສະເໝີ ແລະຂ້ອຍຮູ້ໄດ້ເປັນເທື່ອທຳອິດດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈທີ່ມັນຖືກແສງສະຫວ່າງຈາກດວງດາວເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເຂົ້າ

ໄປໃນສະຖານະການຂອງການປະຖິ້ມນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜັນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ຄວາມສຸກຄືກັບນ້ຳລືກລັບໄດ້ເຂົ້າມາໃນຕົວນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍທີ່ຫວານ. ຕົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຮອຍຫ່ຽວແຫ້ງ, ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍ່າງຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນແຫຼມຂອງສາຍນ້ຳ, ແຕ່ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນບັດຈຸບັນເຄີຍຖືກກຽດຊັງທຸກສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າຫວານແລະອ່ອນໄຍນ. ແຕ່ຂ້ອຍສາລະພາບວ່າການນອນສັ້ນໆໃນຕອນແລງນັ້ນເປັນສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ພົບມັນອີກ. ບາງທີນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຂ້ອຍຍັງຈື່ມັນ. ທັນທີທັນໃດມີມືວາງໄວ້ເທິງບ່າຂອງຂ້ອຍ, ບ້າ Antonia ມາຮອດແລະໃນວິທີການຂອງຕົນເອງ, ບຸກຂ້ອຍຢ່າງກະທັນຫັນ: "ໄປເຮືອນ. ເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດ, ເຈົ້າຈະລູບມືລຸງຂອງເຈົ້າແລະບອກລາວ - ກະລຸນາໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍ -". ແລະດັ່ງນັ້ນມັນແມ່ນ.

ຕອນແລງມື້ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າອນຢ່າງສັ່ນສະເທືອນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນອນໃນຄືນນັ້ນແລະໃຊ້ເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງໃນການຄາດຄະເນຂອງມື້ frantic. ຖ້າຂ້ອຍນອນຫຼັບໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ຂ້ອຍຈະຕົ້ນຕົ້ນຢ່າງກະທັນຫັນຄືກັບສຽງເອີ້ນຫຼືມີສະຕິ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕົ້ນ ແລະເຈັບປວດ ແລະບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ. ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງຂ້ອຍດ້ວຍການເປີດຕາ, ກວດເບິ່ງ monsters ວ່າຄວາມມືດຂອງຕອນກາງຄືນໄດ້ດຶງຜາແລະ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ຈະເຮັດຫຍັງ, ຂ້ອຍຮ້ອງໄຫ້ແລະຮ້ອງໄຫ້. ແຕ່ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນການຮ້ອງໄຫ້ທີ່ໂສກເສົ້າ, ມັນເປັນສິ່ງອື່ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້.

ມື້ຕໍ່ມາຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ໄປຫ້ອງທົດລອງເພາະຮ່າງກາຍຂອງຂ້ອຍເບິ່ງຄືກັບແຜນທີ່, ມັນບວມຫຼາຍ. ຂ້ອຍກັບຄືນມາພຽງແຕ່ຫນຶ່ງອາທິດເມື່ອອາການເລີ່ມຈາງຫາຍໄປ.

ບົດທີເຈັດ - Emilia

ໃນຕອນບ່າຍວັນອາທິດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປໂຮງລ້ຽງເດັກກຳພ້າກັບໝູ່ເພື່ອນບາງຄົນ: ແມ່ຊີໄດ້
ອະທິບາຍພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ພວກເຮົາຟັງດ້ວຍເລື່ອງຕະຫລົກບາງຢ່າງ.

ມີຄວາມສຸກແທ້ໆທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາຊົ່ວໂມງນັ້ນຢ່າງມີຄວາມສຸກ.

ມື້ໜຶ່ງລາວບອກພວກເຮົາວ່າອະທິການຂອງ
ຈະມາຮອດໃນເດືອນຕຸລາສຳລັບການຢືນຢັນ.

Messina

- ຍົກມືຂອງເຈົ້າຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສິນລະລຶກນີ້ເພື່ອໃຫ້ຂ້ອຍສາມາດສື່ສານມັນໄປຫາບະໂລຫິດ
Monsignor Salvatore Abbadessa. ສອງສາມມື້ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າບອກ zizi.
ນາງຮູ້ສຶກອາຍ: ພວກເຮົາຕ້ອງຊອກຫາແມ່ມານ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະເໜີໃຫ້ລູກສາວຂອງນັກໄປສະນີ, ນາງ ຣິນາ, ຄູສອນໝຸ່ມ.
ພວກເຮົາສາມາດຖາມລາວໄດ້ແນວໃດ?

ມື້ຕໍ່ມາພວກເຮົາໄດ້ໄປເຮືອນຂອງນາງແລະນາງຕົກລົງ. ໃນວັນທີ 9 ຕຸລາ, 1948 ໃນຕອນບ່າຍ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປໂບດແມ່ເພື່ອສາລະພາບ.

ມື້ຕໍ່ມາຂ້ອຍໄດ້ໄປໃນຕອນເຊົ້າໄປຫາເຮືອນຂອງແມ່ມານດາຂອງຂ້ອຍ,
ຜູ້ທີ່ເອົາສາຍແຂນສາຍແຂນທີ່ແສ່ວດ້ວຍຫົວໃຈນ້ອຍໆໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍເລີ້ມປິຕິຍິນດີ. ຕອນ
11 ເຮົາໄດ້ໄປໂບດ. ອະທິການໄດ້ໄປຮອດ ແລະ ເລີ້ມຈັດພິທີສະເຫຼີມສະຫຼອງການຖວາຍເຄື່ອງ
ບູຊາ. ໃນໄລຍະເວລາທີ່ພວກເຮົາ lined ຂຶ້ນຢູ່ໃນ navave ພາກກາງແລະໜຶ່ງໂດຍໜຶ່ງເຂົາໄດ້
ຢືນຢັນພວກເຮົາ. ເມື່ອພິທີມະຫາກຳສິ້ນສຸດລົງ, ພວກລູກບໍ່ໄດ້ເອົາກາເຟໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ.
ພວກເຂົາເຈົ້າພຽງແຕ່ທັກທາຍນາງໂດຍພຽງແຕ່ໂທຫານາງວ່າ "commare".

ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈໍາໄດ້ວ່າ ຕອນເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍ, ເມື່ອພວກເຮົາກັບຄືນມາຈາກ Castrangia, ກ່ອນທີ່ຈະມາຮອດບ້ານນັ້ນ ມີຕົກໂບດທີ່ອຸທິດຕົນເພື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. zizi ຢຸດຊົ່ວຄາວແລະເວົ້າດ້ວຍສຽງດັງ "ໂອ້ແມ່, ໂອ້ແມ່ ...". ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນການອະທິຖານ. ເມື່ອຂ້ອຍເຖົ້າແກ່ຂຶ້ນ ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າລາວເອີ້ນແມ່ທີ່ຕາຍໄປແທນ ເພາະສຸສານຕັ້ງຢູ່ເທິງຕົກໂບດ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສຸສານເພາະ zizi ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໄປສໍາລັບການ feast ຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າ ໃນໂອກາດນັ້ນ ຜູ້ຄົນໄດ້ຊື້ດອກໄມ້ຈາກນາງ Signorino ໃນບ່ອນທີ່ມີຊື່ວ່າ "Fussadello" ແລະເກືອບຈະເປັນຂະບວນແຫ່ເພື່ອຕົບແຕ່ງອຸບໂມງຂອງຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ. ເມື່ອຂ້ອຍສະເຫນີໃຫ້ zizi: "ເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ໄປໄປຢ້ຽມຢາມຫລຸມຝັງສົບຂອງແມ່ຂອງເຈົ້າຄືກັນ?".

ນາງຕອບວ່ານາງຈະຂໍອະໄພ. - ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ຈະເອີ້ນ "ແມ່ - ແມ່" ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢາກເອົາດອກໄມ້ມາໃຫ້ລາວ. - ໃນຄໍາເຫຼົ່ານີ້ເຂົາເກືອບຍ້າຍ. ພວກເຮົາໄດ້ໄປ Fussadello ເພື່ອຊື້ chrysanthemums ບາງ. ໃນ ວັນ ໄພ່ ພົນ ທັງ ຫມົດ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ໄປ ໂທ ຫາ ພໍ່ ຕູ້ Turi ເພື່ອ ພາ ພວກ ເຮົາ ໄປ ອຸບ ໂມງ ຂອງ "ແມ່ ", ສໍາ ລັບ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ແມ່ ຕູ້ Rosa. ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍໄດ້ສ້າງອຸບມຸງແຫ່ງນີ້ຄືນໃໝ່ ເພາະວ່າໃນລະຫວ່າງສົງຄາມລູກລະເບີດລູກດຽວທີ່ຕົກຢູ່ໃນສຸສານໄດ້ທໍາລາຍມັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍພູມໃຈທີ່ໄດ້ຊະນະການສູ້ຮົບອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍຢູ່ກັບພໍ່ແມ່ທັງເວັນທັງຄົນ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມລົບກວນຕົນເອງເມື່ອຂ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງທົດລອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະມີຄວາມສຸກການຫຍິບ: ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມ wadding ສໍາລັບການ pads ບ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປົ່າເຫຼັກຖ່ານ. ເມື່ອເຕົາລົດຮ້ອນ ພວກສາວໃຫຍ່ກໍໄດ້ລົດສິ້ນເພື່ອເຮັດເຄື່ອງນຸ່ງ. ເພື່ອຮັກສາມັນໃຫ້ເຄັ່ງຕຶງ, ນໍ້າໜັກທີ່ຫຍິບລະຫວ່າງໂບສອງອັນຖືກວາງໄວ້ໃນ hem. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຊື້ມັນຈາກ godfather ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຂາຍວັດສະດຸປືນ. ພວກເຂົາເປັນເມັດທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງແປດ້ວຍຄ້ອນຕີ. ບາງຄັ້ງຂ້ອຍກໍຍິນກນີ້ວມີລົງ... ໃນຂະນະດຽວກັນ, ນາງ Orlando ໄດ້ຈັດຫຼັກສູດຕັດຄໍາຈ້າງໃຫ້ເດັກຍິງທີ່ມີອາຍຸແກ່. ຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ໄກ ແຕ່ຂ້ອຍກໍາລັງຝັງເພື່ອເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຈາກບົດຮຽນ. ເມື່ອລຸງເວົ້າວ່າພວກເຮົາຈະໄປ Fantina ເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມ "commare" ແລະ "ບຽບທຽບ", ຜູ້ທີ່ນອນກັບພວກເຮົາເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ Novara ສໍາລັບວຽກງານທີ່ສໍາຄັນ.

ເມື່ອແມ່ມານຖາມວ່າ "ເຈົ້າອາຍຸເທົ່າໃດ?" ແລະ zizi: - ຕາຂອງຂ້ອຍແມ່ນ darkened, ຂ້ອຍບໍ່ຈີ້ - (ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ມີສາຍຕາ, ຂ້ອຍບໍ່ຈີ້).

ດ້ວຍຄຳແນະນຳຂອງພໍ່ຕູ້ Turi ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຊື້ສິນຂອງຜ້າສີຂຽວ, ເພື່ອທົດສອບຄວາມສາມາດຂອງຂ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກະໂບງ. ມື້ອອກເດີນທາງຂອງ Fantina ມາຮອດ (ສອງຊົ່ວໂມງຢ່າງ). ພວກເຮົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢູ່ທີ່ 4. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະ surprise Zizi ໂດຍການນຸ່ງສິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ມັນແຄບຫຼາຍ ຂ້ອຍເກືອບຍ່າງບໍ່ໄດ້. ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນການສ້າງຂອງຂ້ອຍ, ພວກເຂົາເລີ້ມເວົ້າວ່າ: - ພວກເຮົາລ້ຽງມັນແລະຕອນນີ້ມັນເລີ້ມເຕີບໃຫຍ່, ມັນເຮັດຄືກັບນົກຮູ. ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມອັບອາຍ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າຊີ້ໃຫ້ເຫັນ: "ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອົາມັນໄປ, ຖ້າທ່ານຕ້ອງການມັນເປັນແບບນີ້, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າໄປ!" ແຕ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢ່າງຢູ່ໃນກະໂບງທີ່ເຄັ່ງຄັດໄດ້ແນວໃດ ...".

ພວກເຮົາມາຮອດຈຸດຫມາຍປາຍທາງຂອງພວກເຮົາແລ້ວ. ຄອມເມັນຖາມວ່າຂ້ອຍມີສິ່ງງາມໆແບບນີ້ຢູ່ໃສ? - Sa figi illa - (ນາງເຮັດມັນເອງ) ຕອບ zizi. - ດັ່ງນັ້ນໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ sew ບາງສິ່ງບາງຢ່າງພວກເຮົາມາຫານາງ -. Owl ຄວາມພູມໃຈ ...

ບາງຄັ້ງໃນເມືອງຂ້ອຍໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໂສກເສົ້າ. Emilia ເປັນຄົນຫຼຸໜວກ, ບາງທີບໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສ. ເກືອບທຸກມື້ລາວໄດ້ຜ່ານຖະຫົນຫົນທາງທີ່ຂ້ອຍຢູ່. ຖ້າລາວພົບຄົນລາວເອົາມີບົດບາກຂອງລາວ. ບາງຄັ້ງມີຄົນເອົາເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ນາງ, ແຕ່ກໍມີຜູ້ທີ່ເອົາເນີຍແຂງໃຫ້ນາງຢ່າງບໍ່ສຸພາບ, ແລ້ວເຊື່ອງເພື່ອເຂົ້າໄປເບິ່ງປະຕິກິລິຍາວ່າ: ເດັກຍິງຜູ້ທຸກຍາກນັ່ງຢູ່ຂັ້ນໄດປະຕູ ແລະຕີຫົວໃສ່ຜາ. ມື້ຫນຶ່ງໃນຂະນະທີ່ໄປຮ້ານເພື່ອເອົາກະທູ້ບາງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງດັງຂອງ Antonio, ຊາຍຕາບອດ. ຈາກວັດທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງສຸດຂອງເມືອງ, ເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າຊາດິນໄດ້ມາເຖິງ. ດ້ວຍເງິນລີຣາຈຳນວນໜຶ່ງຈາກປາຍພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍທີ່ເຫຼືອໄວ້, ຂ້ອຍໄດ້ໄປຕະຫຼາດປາເພື່ອຊື້ສອງອອນສ໌. ຕອນທ່ຽງຂ້າພະເຈົ້າຈູດເຕົາໄຟດ້ວຍຖ່ານ, ບຸງແຕ່ງ ຊາດິນແລະວາງໃສ່ເຈ້ຍນ້ຳຕານ. ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນ Emilia ຜ່ານຂ້ອຍເອົາມັນໃຫ້ນາງ. ນາງໄດ້ເບິ່ງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈແລະຍິ້ມເລັກນ້ອຍເພື່ອຂອບໃຈຂ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າ

ໄດ້ເຫັນນາງນັ່ງຢູ່ທາງປະຕູບົກກະຕິ, ບໍ່ໄດ້ banging ຫົວຂອງນາງກັບກໍາແພງຫິນ, ແຕ່ການເອົານິ້ວມື skinny ຂອງນາງໄປບາກຂອງນາງ. ມື້ນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ກິນ: ຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດຄວາມສະອາດເຕົາໄຟຈາກເຕົາຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຍັງເຫຼືອເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລຸງຂອງຂ້ອຍເຂົ້າໃຈການລິເລີ່ມຂອງຂ້ອຍ.

ແອງເຈລາຢ່າງຜ່ານຖະໜົນນັ້ນປະມານຕອນທ່ຽງກັບລູກຊາຍຂອງນາງ Nino, ຊາຍພິການທີ່ຍ່າງແຕ່ເວົ້າດ້ວຍທ່າທາງ. ເຂົາເຈົ້າໄປກັບຖັງເພື່ອເອົາແກງຈາກສູນເດັກກໍາພ້າ. ມື້ຫນຶ່ງ Nino ຢູ່ຄົນດຽວກັບຖັງຂອງລາວ, ຢູ່ໃກ້ກັບເຮືອນຂອງຂ້ອຍ, ເດັກຊາຍສອງຄົນໄດ້ປິດລາວແລະແລ່ນຫນີ. ລາວບໍ່ສາມາດດຶງໂສ້ງຂອງລາວຂຶ້ນໄດ້. ລາວບໍ່ມີຊຸດຊັ້ນໃນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງໄປນຸ່ງເສື້ອລາວຢ່າງອົດເມື່ອຍ. ມັນເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຜູ້ຊາຍເປືອຍກາຍ. ວິບັດ ຖ້າພວກລູກຮູ້, ມັນຄົງຈະເກີດການຂີ້ຕົວະ.

ໃນຈິດໝາຍສະບັບຫນຶ່ງທີ່ສົ່ງເຖິງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍໄດ້ສະແດງຄວາມບາດຖະໜາຢາກມີໂມງໃສ່ມື. ໂດຍໄດ້ຮູ້ວ່ານາງ Agostina ມາຈາກ Domodossola, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫານາງ. ທັນທີທີ່ລາວເຫັນຂ້ອຍ, ລາວກອດຂ້ອຍແລະເອົາຊຸດທີ່ພໍ່ແມ່ສົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍເປີດມັນແລະແບກໃຈຂ້ອຍໄດ້ພົບເຫັນເສື້ອຂົນແກະສີນ້ຳຕານທີ່ມີ curls ໃຫຍ່ເທົ່າກັບນິ້ວມື, ຫມວກທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກແລະກ່ອງທີ່ມີໂມງ. ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍຄວາມສຸກໃນຂະນະທີ່ແມ່ຍິງໄດ້ວາງມັນໃສ່ຂໍ້ມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວເອົາຈອກນ້ຳໃຫ້ຂ້ອຍເພື່ອຊ່ວຍຂ້ອຍຟື້ນຕົວແລະຂ້ອຍແລ່ນກັບບ້ານ.

ມື້ຕໍ່ມາເມື່ອລຸງຂອງຂ້ອຍມາ Novara ພວກເຂົາເວົ້າວ່າຖ້າຂ້ອຍນຸ່ງເສື້ອຂົນສັດ, ພວກເຂົາຈະຄິດວ່າຂ້ອຍເປັນບ້າ: ບໍ່ມີໃຜໃນເມືອງເປັນເຈົ້າຂອງສິ່ງໃດກໍ່ຕາມ. ຂ້ອຍໃສ່ມັນດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະມ້ວນແຂນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສັງເກດເຫັນໂມງນ້ອຍ. ຂ້ອຍມັກຈະເອົາເຊືອກໃຫ້ມັນ, ສະນັ້ນໃນເວລາສັ້ນໆມັນກໍ່ແຕກ. ໄປ Castrangia ຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບຜູ້ສູງອາຍຸບາງຄົນທີ່ຖາມຂ້ອຍເວລາ. ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມປະ

ທັບໃຈທີ່ບໍ່ດີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງໂມງທີ່ແຕກຫັກໃນບັດຈຸບັນທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ແລະເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າລົມມັນ. - ຂອບໃຈຫຼາຍໆ -. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທັກທາຍຂ້ອຍ ແລະສືບຕໍ່ເດີນທາງຕໍ່ໄປ.

ເມື່ອບຽບທຽບກັບຫມູ່ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຂ້ອຍມີຂະໜາດນ້ອຍແລະບາງ, ພວກເຂົາທັງຫມົດແມ່ນ "ພັດທະນາ". ໃນຈິດໝາຍແມ່ຂອງຂ້ອຍຖາມ zizi ຖ້າຂ້ອຍຖືກ "ພັດທະນາ" ຄືກັບເອື້ອຍ Rosa ຂອງຂ້ອຍ. ແຕ່ສໍາລັບ Zizi ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫ້າມ. ລາວບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບຊີວິດ. ຂີ້ຄ້ານມັກເວົ້າສະເໝີ, ຂ້ອຍບອກລາວວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ພາດ" ເພາະວ່າຂ້ອຍຂາດສານອາຫານ. ແລະນາງ: - ເຈົ້າເວົ້າຫຍັງ? ພວກເຮົາສະຫນັບສະຫນູນທ່ານສະເຫມີ. ຕອນແລງມື້ໜຶ່ງຂ້ອຍນອນຢູ່ເມືອງ Castrangia ແລະຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນເທື່ອເຢັນ. ຄິດວ່າມັນຈົບແລ້ວ, ຂ້ອຍໄດ້ອະທິຖານ, ຮ້ອງໄຫ້ ແລະອອກໄປໃນບ່ອນມືດເພື່ອຊັກສອງສາມຢອດ. ແລະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: "ຖ້າເຈົ້າລຸກຂຶ້ນອີກເທື່ອໜຶ່ງຂ້ອຍຈະຕີເຈົ້າ!". ບາງທີ Madonna ຂອງ Tindari ບົກບ້ອງຂ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປບ່ອນນອນເພື່ອງແລະໄດ້ນອນຫລັບ. ມື້ຕໍ່ມາຢູ່ທີ່ຫ້ອງທົດລອງໃນ Novara ນາງ Assunta ໄດ້ເຫັນຂ້ອຍຈິດໆກວ່າປົກກະຕິ. ເມື່ອຜູ້ ຮັບໃຊ້ເອົາກາເຟແລະນົມໃຫ້ລາວພ້ອມກັບເຂົ້າຈີ່ເຊັ່ນທຸກໆເຊົ້າ, ລາວກໍເອົາໃຫ້ຂ້ອຍນໍາ.

ບົດທິແບດ - ການບິນຂອງນົກກິນ

ໂດຍໃຊ້ເວລາຫຼາຍໃນ Novara, ຊີວິດເບິ່ງຄືວ່າມີການປ່ຽນແປງ:
ບາງທີຂ້ອຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມພໍ່ຕູ້ Turi
ແລະສິນທະນາກັບລາວຢ່າງມີຄວາມສຸກບໍ່ຕິດຂັດຕະຫຼອດຕອນບ່າຍ.

ລາວບອກຂ້ອຍຫຼາຍເລື່ອງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງລາວ
ແລະການມີຢູ່ຂອງລາວເຄີຍຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍບານໃດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນ
Novara ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງເຫດການທີ່ສໍາຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຕົວເມືອງ.
ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ຫນ້າທີ່ທາງສາສະຫນາຂະຫນາດໃຫຍ່, ຂະບວນການ, ບັບຕີສະມາ, ການຍືນຍັນ,
ແຕ່ຫຼາຍກ່ວາສິ່ງໃດກໍ່ຕາມພິທີແຕ່ງງານ, ກະຕຸ້ນຂ້ອຍ. ໃນ ຕອນ ນັ້ນ ງານ ແຕ່ງ ງານ ໄດ້ ຖືກ
ສະ ເຫຼີມ ສະ ຫຼອງ ໃນ ຕອນ ແລງ, ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ເກືອບ ສະ ເຫມີ ໄປ ເບິ່ງ ໄປ ອ້ອມ ຂ້າງ ກັບ
ຫມູ່ ເພື່ອນ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຢູ່ ໃນ ສາດ ສະ ຫນາ ຈັກ San Nicola.

ໃນຕອນແລງມື້ໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຈົ້າສາວໃນຊຸດສີຂາວອອກໄປພ້ອມກັບພໍ່.
ສີຂາວຄືຫິມະ, ນາງເບິ່ງຄືກັບ doll, ນາງງາມຫຼາຍ! ມັນແມ່ນ Carmelina ຜູ້ທີ່ແຕ່ງງານກັບ
Filippo. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອີກເຫັນໃຈຢ່າງສົມບູນແລະຜັນກາງເວັນ: "ໃຜຮູ້, ມື້ໜຶ່ງມັນອາດ
ຈະເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ ...".

ໃນສະໄຫມນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກແບກ, ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃຫມ່ແລະແບກໃນອາກາດ, ຂ້າພະເຈົ້າມີ premonitions. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ ແລະລໍຖ້າໃຫ້ມີເຫດການທີ່ພິເສດຈະເກີດຂຶ້ນ. ແລະໃນຄວາມເປັນຈິງກໍລະນີທີ່ບໍ່ດົນມານີ້. ປະມານຕອນທ່ຽງຄົນໄປສະນີມັກຈະມາ. ມື້ຫນຶ່ງໃນເດືອນມິຖຸນາຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຂອງລາວຮ້ອງວ່າ: "Campo, ມີເມລ". ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຈົດໝາຍ, ມັນມາຈາກ ... Domodossola! ແມ່ຂຽນເຖິງເອື້ອຍຂອງນາງ.

ຂ້ອຍເປີດມັນຢ່າງກະທັນຫັນຈົນເກືອບຈະຈົກ ແລະອ່ານມັນ, ມີຂ່າວທີ່ຂ້ອຍລໍຖ້າມາຕະຫຼອດຊີວິດຄື: ປະມານວັນທີ 12 ກັນຍາ ແມ່ຂອງຂ້ອຍຈະມາຊີຊີວິດເພື່ອມາຮັບຂ້ອຍ ແລະພາຂ້ອຍໄປພາກເໜືອ! ມາຮອດບັດຈຸບັນຂ້ອຍເປັນຍິງໜຸ່ມ, ອະນາຄົດລໍຖ້າຂ້ອຍຢູ່ ແລະຂ້ອຍຕ້ອງຫາວຽກເຮັດ. ໂດຍຮູ້ປະຕິກິລິຍາທີ່ບ້າຂອງຂ້ອຍຈະມີ, ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ຂ້ອຍໄດ້ເຊື່ອຈົດໝາຍໄວ້ໃນກະບ່ອງທີ່ບັນຈຸທະເລຂີ້ເຫຍື້ອ: ຖ້າ zizi ໄດ້ອ່ານມັນ, ຂ້ອຍທຸກຍາກ ... ບາງຄັ້ງລຸງ Micherillo, ເມື່ອລາວບໍ່ຢູ່. ເຮັດວຽກຢູ່ໃນບ້ານ, ມາຮ້ານໃນ Novara. ບາງຄັ້ງລາວມາກັບ zizi ແລະ, ລາວຕົກໃຈ, ລາວເວົ້າວ່າ: "ແມ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນເປັນໄລຍະຫນຶ່ງ, ບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກັບນາງ ... ".

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂ້ອຍຢ້ານວ່າຈົດໝາຍສະບັບຫນຶ່ງຈະມາຮອດພ້ອມດ້ວຍຄໍາຊີ້ບອກບາງຢ່າງ. ມື້ຫນຶ່ງ, ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ມາຮອດ, ແຕ່ໂຊກດີທີ່ບໍ່ມີການອ້າງເຖິງການເດີນທາງໄປ Sicily. ລະດູຮ້ອນຫຼຸດລົງຢ່າງຊ້າໆສໍາລັບຂ້ອຍ, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດລໍຖ້າການລໍຖ້າທີ່ຕົ້ນເຕັ້ນນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ. ການເຮັດວຽກຊ່ວຍໃຫ້ຂ້ອຍບໍ່ຄິດແລະເວລາຜ່ານໄປຈົນກ່ວາແມ່ຂອງຂ້ອຍມາຮອດ.

ສໍາລັບງານບຸນຂອງສົມມຸດຕິຖານໃນວັນທີ 15 ສິງຫາ, ປະຊາຊົນທັງຫມົດຕ້ອງການສະແດງຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພວກເຂົາແລະຢູ່ໃນຫ້ອງທົດລອງມີ ຫຼາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ຫຼາຍກວ່າປົກກະຕິ: ຜູ້ຍິງຫຼາຍຄົນຢາກສະແດງເຄື່ອງນຸ່ງໃຫມ່ຂອງພວກເຂົາ. ວັນທີ 13 ສິງຫາແມ່ນອຸທິດຕົນເພື່ອຄົນງານທີ່ສາມາດຫຍິບເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ zizi ຊື່ຜ້າເພື່ອຈະເທົ່າກັບຫມູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ນາງຕົກລົງເຫັນດີແລະຂ້ອຍເລືອກຜ້າ beige ລາຄາຖືກທີ່ມີການອອກແບບ knot ສີຟ້າ. ຍິງສາວຢູ່ໃນຫ້ອງປະຊຸມໄດ້ຕັດມັນໃຫ້ຂ້ອຍ ແລະຂໍໃຫ້ຄົນງານທີ່ສູງອາຍຸຊ່ວຍຂ້ອຍຫຍິບມັນ. ໃນມື້ຂອງງານລ້ຽງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີການນຸ່ງໃຫມ່ຄືທຸກຄົນ.

ຍັງມີຄົນຮູ້ຈັກບາງຄົນທີ່ມາຈາກ Fantina. ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນກະໂບງໃກ້ຊິດທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງຂ້ອຍ. ລາວເອົາຜ້າຜົນໜຶ່ງມາຖາມວ່າ: “ຫລານສາວຂອງເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເສື້ອໃຫ້ຂ້ອຍ, ລາວເກັ່ງຫຼາຍ!”. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວັດແທກຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈແບບຈຳລອງທີ່ນາງ Assunta ໄດ້ເຮັດສຳລັບລູກຄ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ໃຊ້ເວລາເພື່ອຕັດມັນແລະພະຍາຍາມມັນ. "ມັນບໍ່ເປັນຫຍັງ, ຜ້າແມ່ນຫນັກເລັກນ້ອຍ, ເຫມາະກັບລະດູໃບໄມ້ປິ່ງ, ຂ້ອຍຈະມາຮອດວັນທີ 20 ເດືອນກັນຍາ."

ໃນຂະນະດຽວກັນ Carmelina, ເດັກຍິງຈາກຫ້ອງທົດລອງ, ໄດ້ເຊື່ອເຊີນຫມູ່ເພື່ອນທັງຫມົດຂອງນາງໄປງານແຕ່ງງານ, ສະເຫຼີມສະຫຼອງຫນຶ່ງໃນຕອນແລງເດືອນກັນຍາໃນໂບດ Matrix. ໂດຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກ zizi ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມພິທີ. ໃນບັນດາແຂກ, ຍັງມີແມ່ຍິງຈາກ Domodossola ຜູ້ທີ່ປະກາດການຈາກໄປຂອງນາງ: "Concettina, ມື້ຂອງເຈົ້າຖືກເລກຢູ່ໃນ Novara. ແມ່ຂອງເຈົ້າຈະມາຮັບເຈົ້າໃນໂອ້ງນີ້."

ຫຼັງຈາກທີ່ມີຄວາມສົດຊື່ນທີ່ອຸດົມສົມບູນຂ້າພະເຈົ້າກັບບ້ານມີຄວາມສຸກ. ວັນເວລາຜ່ານໄປແລະງານບຸນ Tindari ມາຮອດວັນທີ 8 ກັນຍາປີນັ້ນ, ເສັ້ນທາງຍາວຫຼາຍທີ່ບາດແຜຜ່ານແມ່ນ້ຳເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ຫຍຸ້ງຍາກແລະບໍ່ມີຂອບເຂດເທົ່າກັບຄັ້ງທໍາອິດ, ມັນຮູ້ສຶກວ່າຂ້ອຍກຳລັງບິນ. ເມື່ອພວກເຮົາກັບຄືນໄປ Castrangia ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ zizi ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະພັກສອງສາມມື້ດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວທີ່ປະດິດສ້າງວ່າຫ້ອງທົດລອງຈະຖືກປິດຈົນກ່ວາວັນທີ 12. ຕອນເຊົ້ານັ້ນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍເຕັ້ນລ່າ. ພວກເຮົາໄດ້ກັບໜ້າກເດືອນເພື່ອນຳໄປຫາເພື່ອນບ້ານ ແລະມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ Novara. ເຄິ່ງທາງທີ່ນັ້ນ ຂ້ອຍເຫັນແມ່ຂອງຂ້ອຍຈາກທາງໄກຢ່າງລົງມາຕາມເສັ້ນທາງ. ຂ້າພະເຈົ້າແລ່ນໄປຫານາງ ແລະກອດນາງດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຢູ່ໃນແຂນນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. Zizi ເລີ່ມຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ "ເປັນຫຍັງເຈົ້າມາຢ່າງກະທັນຫັນ? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດເອົາ Concettina ໄປໄດ້ບໍ່?".

"ແມ່ນແລ້ວ - ຕອບແມ່ - ພວກເຮົາຈະອອກໄປໃນສາມມື້". "ເຈົ້າເຮັດບໍ່ໄດ້, ເຈົ້າຕ້ອງກຽມເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້ຜູ້ຍິງຈາກ Fantina". ມັນເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວອີກອັນໜຶ່ງທີ່ຈະຈັບຂ້ອຍ ຄືນ. ລາວຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດກັບທ້ອງຟ້າ impassively ດ້ວຍນິ້ວມື. ຄວາມເສຍໃຈອັນດຽວຂອງຂ້ອຍທີ່ບໍ່ສາມາດໄປຢ້ຽມຍາມພໍ່ຕູ້ Turi ໄດ້.

ໃນຕອນແລງຂອງວັນທີ 14 ພວກເຮົາກິນເຂົ້າແລງ. Zizi ພຽງແຕ່ເປີດບາກເວົ້າດູກູກແມ່ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: "ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະເອົານາງໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານບໍ່ມີຫົວໃຈ, ທ່ານເຮັດໃຫ້ຂ້າ ພະເຈົ້າທຸກທໍລະມານຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຖືວ່າທ່ານເປັນເອື້ອຍອີກແລ້ວ." ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ Micherillo ດ້ວຍນ້ຳຕາເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ພາຍໃຕ້ເປືອກແຂງແລະແຂງຄືໄມ້, ເຫັນໄດ້ວ່າບາງ ຢອດຂອງມະນຸດຍິງຄົງຖືກຂັງຄຸກ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນເຢັນຄືກັບຫີນອ່ອນແລະບໍ່ໄດ້ຍ້າຍອອກເລີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນອນກະພົບໃນຕອນກາງຄືນ, ຫລາຍພັນຄວາມຄິດໄລ່ຕາມຄວາມວຸ່ນວາຍໃນ ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດລໍຖ້າສຳລັບຕອນເຊົ້າທີ່ຈະມາເຖິງດັ່ງນັ້ນຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ອອກໄປ. ແມ່ໄດ້ສັ່ງ taxi ຈາກສຸພາບບຸລຸດທີ່ມີຊື່ຫຼິ້ນ "cauzi i lupi" (ຂາ wolf). ຕອນ ຮຸ່ງເຊົ້າພວກເຮົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແຕະສຸດທ້າຍເຖິງກະເປົ້າ cardboard ແລະກ່າວລາກັບລຸງຂອງ ພວກເຮົາ. ເມື່ອຈາກໄປ, ບ້າຂອງຂ້ອຍໄດ້ອອກມາຈາກຫ້ອງຂອງນາງດ້ວຍນ້ຳຕາ, ຜົມຂອງນາງລົງ, ແລະໄດ້ໂຍນຕົວເອງລົງທີ່ຕີນຂອງແມ່, ຂໍຮ້ອງວ່າ: "ດຽວນີ້ຂ້ອຍຈະຂ້າຕົວເອງແລະເຈົ້າຈະຕາຍຢູ່ໃນຈິດສຳນຶກຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຊີວິດ!ກະລຸນາ, ເຈົ້າຂ້ອຍຖາມມັນຢູ່ເທິງຫົວເຂົ້າຂອງຂ້ອຍ - ນາງເວົ້າວ່າ - ຂ້ອຍເປັນຜູ້ຍິງທີ່ທຸກຍາກ, ຄົນດຽວແລະຖືກປະຕິບັດຄືກັບສັດຮ້າຍຈາກຜົວປອມ, ບໍ່ມີໃຜຮັກຂ້ອຍ. ເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຂໍໃຫ້ເຈົ້າຢ່າເອົານາງໄປຈາກ. ຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມເມດ ຕາ, ທ່ານບໍ່ມີສິດທີ່ຈະປະຖິ້ມຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຄົນດຽວ, ນາງໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນບັນດາພວກເຮົາຄືກັບ ດອກໄມ້ແລະປັດຈຸບັນບໍ່ມີຄວາມກະຕັນຍູ!

ດ້ວຍຜົມທີ່ຫ່ຽວແຫ້ງແລະໃບໜ້າທີ່ໄຫລໄປດ້ວຍຂີ້ຕົມ, ເພິ່ນໄດ້ຕີເພິ່ນດີນ, ສາບແຊງທົ່ວຈັກ ກະວານ. ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າເອື້ອຍຂອງນາງໄດ້ກາຍເປັນອັນຕະລາຍແລະການສູນ ເສຍຄວາມຄິດຂອງນາງ, ນາງແມ່ນຄວາມອິດທິນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນາງບໍ່ໄດ້ຍ້າຍອອກ, ນາງບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຖືກກະຕຸ້ນໂດຍຄວາມສົງສານ,

ນາງຫຼຸຫນວກກັບຄວາມຫຼົງໄຫຼຂອງລາວ,
ນາງເບິ່ງເຂົ້າໄປໃນໄລຍະໄກແລະລໍຖ້າການສື່ນສຸດຂອງລະຄອນຂອງນາງ. ເມື່ອບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຮູ້ວ່າແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຂງແຮງ, ນາງໄດ້ຟ້າວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງນາງ, ປະຕິເສດພວກເຮົາ
ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ທັນໃດນັ້ນພວກເຮົາອອກໄປ, ນາງໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຖະຫນົນຄໍາສາບແລ່ງ,
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍ່າງອອກໄປ,
ພວກເຮົາເຫັນນາງນ້ອຍລົງຈົນກ່ວານາງກາຍເປັນລູກນ້ອຍສີດໍາທີ່ປະສົມກັບກ້ອນຫີນ.
ບາງທີຂ້ອຍເຄີຍໂຫດຮ້າຍກັບນາງ, ຄືກັບເດັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າເມື່ອຂ້ອຍຍ່າງຫນີຈາກເຮືອນຂອງນາງທີ່ຖືກປົກປ້ອງດ້ວຍມືແມ່ຂອງຂ້ອຍ,
ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນວ່າລາວກໍາລັງຈະຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງຂ້ອຍ,
ຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງຂ້ອຍກໍ່ກາຍເປັນຄວາມຮັກ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເມດຕາ
ສົງສານຕໍ່ນາງ (ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າໃນເວລາສອງສາມເດືອນນາງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຕາມຖະຫນົນ
ຫີນທາງເໜືອນກັບວ່າຂ້ອຍຕາຍ).

ໃນ Piazza Bertolami ປະຕູ taxi ໄດ້ເປີດ.
ຈາກບ່ອງຢັ້ງມຂ້ອຍໄດ້ໂບກມືໄປຫາທຸກຄົນທີ່ຂ້ອຍເຫັນຈົນກ່ວາໃນຕອນທ້າຍຂອງເມືອງ.
ໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນດ້ວຍສຽງດັງຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບພາໂນຣາມາແລະປະເທດ
ທີ່ຄ່ອຍໆຍ້າຍອອກໄປຈາກການເບິ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ພວກເຮົາຍັງມີດຽບເປັນເວລາດົນນານຈົນກ່ວາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທະເລ. ດຽວນີ້ຂ້ອຍຢູ່ໄກຈາກ
Novara, ແນ່ນອນ! ຄວາມຄິດທີ່ກົງກັນຂ້າມໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ອຍ
ແລະຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມພວກມັນໄດ້,
ຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ຕື່ນຂຶ້ນເມື່ອແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ກອດຂ້ອຍ,
ເຕືອນຂ້ອຍວ່າພວກເຮົາມາຮອດແລ້ວ. ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ຮັກປະເທດນັ້ນຢ່າງໜັກໜ່ວງທີ່ຂ້ອຍ
ກຽດຊົງມາດົນນານແລ້ວ ເພາະຊີວິດທີ່ໂສກເສົ້າທີ່ຂ້ອຍໄດ້ນໍາມາ. ຢູ່ສະຖານີ Vigliatore
ມີຄວາມສັບສົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ,
ຫຼາຍຄົນຄືກັບພວກເຮົາກໍາລັງອອກໄປທາງພາກເໜືອດ້ວຍກະເບົ້າກະດາດ ແລະກະເບົ້າອື່ນໆ.

ລົມບາງໆມາຈາກທະເລ ແລະຂ້ອຍຮູ້ສຶກເຖິງເກືອທີ່ເຮັດໃຫ້ສືບຂອງຂ້ອຍ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສວຍງາມທີ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ພວກເຮົາລໍຖ້າລົດໄຟເປັນເວລາເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ. ສຳລັບຂ້ອຍມັນແມ່ນອາກາດໃຫມ່. ປະຊາຊົນຮ້ອງເພງທີ່ນິຍົມ "ອາຈານ, ບອກຂ້ອຍວ່າອັນໃດມາກ່ອນ, ໄກ່ຫຼີໄຂ່." ທຸກໆຄົນໄດ້ກັບມາຈາກວັນພັກໃນທະວີບ. ເມື່ອພວກເຮົາໄປຮອດ Messina ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈຂອງລົດເມທີ່ຂຶ້ນເຮືອຂ້າມຟາກ. ມັນແມ່ນກາງເດືອນກັນຍາ ແລະ ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າສີຟ້າຫຼາຍຢູ່ເໜືອລ່ອງແຄບ ນົກແອ່ນນັບພັນໂຕໄດ້ອ້ອມຮອບ. ດ້ວຍການບິນ ຂອງເຂົາເຈົ້າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜັງຄວາມຜັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: ໃນທີ່ສຸດໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະເບິ່ງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈກາງຂອງພື້ນຖານທີ່ສິດໃສນັ້ນແລະ, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂອບໃຈພຣະອົງຈາກລຸ່ມສຸດຈິດວິນ ຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກຊົ່ວໂມງນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອອກໄປໃນ Rome ເພື່ອໃຊ້ເວລາ, ຫຼັງຈາກລໍຖ້າຫຼາຍຊົ່ວໂມງ, ລົດໄຟໄປ Milan, ບ່ອນທີ່ມີການປ່ຽນລົດໄຟອີກອັນຫນຶ່ງສຳລັບ Domodossola. ມັນເປັນຄວາມຜັນ ຢູ່ໃນລົດໄຟນັ້ນ, ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ທັກທາຍຫຼາຍຄົນທີ່ລາວຮູ້ຈັກ. ທຸກຄົນຖາມວ່ານາງມາຈາກ ໃສ ແລະຜູ້ສາວກັບນາງແມ່ນໃສ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າລາວມີລູກສາວອີກຄົນຫນຶ່ງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນພູມສັນຖານ: ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນດ້ວຍຄວາມແບກໃຈ Lake Maggiore ແລະເກາະດອນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພູເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າມັນດົນບານໃດຈົນກ່ ວາພວກເຮົາໄປເຖິງ, ຮູ້ວ່າຕົວເມືອງຢູ່ໃນຮ່ອມພູອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍພູເຂົາ. ພວກເຮົາມາຮອດ Domodossola ໃນຕອນເຊົ້າຊຳ. ທ້ອງຟ້າເປັນສີເທົາ, ຖະໜົນຫົນທາງຍັງຖືກທາສີເປັນສີມືດ, ຜູ້ຄົນຢ່າງດ້ວຍບາດກ້າວທີ່ຕັ້ງໃຈໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງພື້ນດິນ, ແມ່ນແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກມັນກໍມືດ. ຢູ່ທີ່ພໍ່ຂອງສະຖານີໄດ້ລໍຖ້າພວກເຮົາກັບນ້ອງຊາຍຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນ Sicily ສອງປີກ່ອນຫນ້ານີ້. ຈູບ ແລະກອດ. ເມື່ອພວກເຮົາ ກັບບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຄົ້ນພົບສະຖານທີ່ທີ່ຈະກາຍເປັນເມືອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນໄວງ ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້ານັບປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຮືອນແຕ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າມີຈຳນວນຫຼາຍດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ສູນເສຍການຕິດຕາມການຄົດໄລ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ມີປ່ອງຢ້ຽມຫຼາຍເກີນໄປ, ແລະມີເຮືອນຫຼາຍ ເກີນໄປຢູ່ເທິງຂອງກັນ. ພວກເຂົາສູງຫຼາຍຈົນຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍໄປໃນທ້ອງຟ້າ.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວິນຫົວ. ຄໍາຖາມນັບພັນໆ ງອກຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວຂອງຂ້ອຍ,
ມາແລະໄປດ້ວຍຄວາມອິດທິນ. ໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າຄໍາດຽວ.
ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຢູ່ເຮືອນຂ້ອຍກໍ່ແບກໃຈອີກເມື່ອຂ້ອຍເຫັນເອື້ອຍຂອງຂ້ອຍ,
ເຊິ່ງຂ້ອຍຈື່ໄດ້ພຽງແຕ່ຈາກຮູບຖ່າຍ.

ຄວາມແບກໃຈອີກຢ່າງຫນຶ່ງແມ່ນເຮືອນຄົວທີ່ມີບ່ອນຫລັ່ມຈົມ, ທ່ໍແລະເຕົາແກ້ດ (ໃນ
Novara ບໍ່ມີນ້ຳໃນເຮືອນແລະພວກເຮົາບຸງແຕ່ງດ້ວຍໄມ້). ໃນຕອນແລງ, Comare Grazia
ມາຢ້ຽມຢາມພວກເຮົາກັບລູກສາວຂອງນາງ Caterina.
ແມ່ນແຕ່ເພື່ອນບ້ານກໍ່ຢາກພົບຂ້ອຍ. ຕອນແລງມື້ຕໍ່ມາພໍ່ພາຂ້ອຍໄປໂຮງໝໍງ.
ຫນຶ່ງໃນຕອນແລງທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດຂອງຊີວິດຂອງຂ້ອຍທີ່ຂ້ອຍຈະຈື່ຈໍາຕະຫຼອດໄປ,
ຈົນກ່ວາມື້ສຸດທ້າຍ. ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍ,
ກ່ອນທີ່ຂ້ອຍຈະຮັກລາວຄືກັບຮັກພໍ່ທີ່ບໍ່ມີຢູ່,
ຕອນນີ້ຂ້ອຍຊົມເຊີຍລາວແລະສຸດທ້າຍເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຄືກັບວ່າ
ຂ້ອຍເປັນເຈົ້າຍິງຂອງລາວ. ເວົ້າສັ້ນໆ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຂ້ອຍຢ່າງຢູ່ເຫນືອເມກ,
ຂ້ອຍໄດ້ລົງຈອດຢູ່ຈຸດອື່ນຂອງຈັກກະວານ.

ບົດທີເກົ້າ - ປະຕູສູ່ສະຫວັນ

ກ່ອນທີ່ຈະອອກຈາກ Sicily, ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັດການເພື່ອຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ furrier ຂອງແລະຫຼັງຈາກນັ້ນສອງມື້ນາງໄດ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄປເຮັດວຽກ. ພວກເຮົາອອກຈາກເຮືອນແຕ່ເຊົ້າ: ຂ້ອຍຕົ້ນເຕັ້ນຫຼາຍກັບຂ່າວນີ້.

ຢູ່ທາງເຂົ້າຂ້ອຍໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຈາກນາງ Tilde ຜູ້ທີ່ຍິ້ມໃຫຍ່ແລະລັບມືຂ້ອຍ, ຜູ້ຍິງທີ່ມີຄວາມສຸກແລະເປັນມິດ. Tilde ເວົ້າກັບຂ້ອຍເປັນພາສາ Milanese "ສະບາຍດີ bela tusa (ສາວ), ມາ, ໃຫ້ຂ້ອຍແນະນຳເຈົ້າກັບເດັກຍິງທີ່ເຮັດວຽກກັບຂ້ອຍ: Nella ແລະ Teresina. ພວກເຂົາມີປະສົບການຫຼາຍ, ພວກເຂົາຈະສອນເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການເຮັດວຽກ. ບັນຫາໃດໆ - ນາງກ່າວຕື່ມວ່າ - ຢ່າອາຍທີ່ຈະຖາມ." ສະນັ້ນໃນກະພິບຕາຂ້ອຍພົບວ່າຕົນເອງມີວຽກໃຫມ່ຂອງຂ້ອຍ.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າໃຫຍ່ແລ້ວແລະເພື່ອເປັນເຄື່ອງຫມາຍການບ່ຽນແບງນີ້ໃນຊີວິດຂອງ Bela Tusa, ໄລຍະເວລາຂອງນາງມາຮອດຄັ້ງທຳອິດ. ນາງບໍ່ຮູ້ຫຼາຍກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນ, ແຕ່ຈາກເລື່ອງທີ່ນາງໄດ້ຍືນຈາກຫມູ່ເພື່ອນເກົ່າຂອງນາງໃນ Novara, ນາງເຂົ້າໃຈວ່ານີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຄົນຫນຶ່ງໄດ້ບ່ຽນເປັນຍິງຫນຸ່ມ. ນາງເຂົ້າໃຈວ່ານາງບໍ່ຕ້ອງການສັນຍານັ້ນເພື່ອຈະເປັນແມ່ຍິງ: ນາງເປັນຍ້ອນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ນາງໄດ້ຮຽນຮູ້, ຮູ້ຈັກແລະຮັກ. ມັນບໍ່ແມ່ນແມງໄມ້ອີກຕໍ່ໄປ

ແລະໄດ້ຮັບການ metamorphosis ຕັ້ງແຕ່ ບັນ ບutterfly.
ລາວມາຈາກໄກແລະໃນເວລາສອງສາມນາທີລາວໄດ້ຜ່ານຈາກໂລກຫນຶ່ງໄປຫາອີກໂລກຫນຶ່ງ.
ນາງພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ຄົນດຽວແລະມີຄວາມພູມໃຈຫຼາຍ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຂ້ອຍກໍ່ເລີ່ມຄຸ້ນເຄີຍກັບວຽກໃໝ່. ໃນເວລານັ້ນ,
ຄໍຂົນໄດ້ຖືກໃຊ້ເພື່ອຕິດກັບເສື້ອຄຸມ. ຜົວຫນຶ່ງໄດ້ຖືກບຽກດ້ວຍ sponge ແລະສຸດທ້າຍໄດ້
nailed ກັບກະດານໄມ້ໂດຍການດຶງພວກເຂົາຈາກທຸກດ້ານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການເຕືອນກ່ຽວ
ກັບການໃນເວລາທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງທົດລອງໃນ Sicily ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເມື່ອຍໍາເພື່ອໃສ່ລຸ່ມຂອງເຄື່ອງ
ນຸ່ງຫົ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຢູ່ທີ່ນີ້ກໍ່ມີການຕີນີ້ວມີ. ຖ້າມີແດດເລັກນ້ອຍ,
ພວກມັນຖືກຕາກໃຫ້ແຫ້ງໃນສ່ວນຕາມຖະຫນົນ,
ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນລູກແກະເປີເຊຍທີ່ມີຄ່າ, ໝາ, ແມງກະເບື້ອແລະຫນູ.
ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍເບິ່ງແຍງເຂົາເຈົ້າ ຂ້ອຍມັກເບິ່ງລົດ ແລະຄົນຢ່າງຜ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງແມ່ນໄດ້
ສູດດົມຄວັນເສຍໃນລົດແລະພະຍາຍາມແຊ່ໃນກິນຫອມຂອງນະຄອນນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນໃຫມ່ແລະ
intoxicating ສໍາລັບເດັກຍິງນ້ອຍທີ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນອາກາດທີ່ບໍ່ລົສຸດ.
ນະຄອນໄດ້ຜ່ານໄປກ່ອນການແນມເບິ່ງຂອງຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍກໍ່ສູນເສຍເວລາ. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າວ່າທີ່ນັ້ນມີໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນຊົ່ວໂມງ, ໃນຂະນະທີ່ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າຢູ່ໃນ Castrangia ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກການຂຶ້ນແລະການຕົກຂອງຕາເວັນ. ບາງເທື່ອ
ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງດູແລເຜີຍໜັງ ມີຍິງຜູ້ສູງອາຍຸຄົນໜຶ່ງຈາກຊັ້ນເທິງມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.
ລາວເວົ້າໃນພາສາ Piedmontese ທີ່ເຄັ່ງຄັດແລະຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງຫນຶ່ງ:
"ເລື່ອງຕະຫລົກທີ່ສວຍງາມ, da ndua ti vegnat (ເຈົ້າມາຈາກໃສ)? Cuma ti se ciamat
(ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ)?" ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້. "Ti mi capisat mia (ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ)?" ໃນເວລາທີ່ຜົວຫນຶ່ງແຫ້ງ
Miss Tilde ຕັດຮູບຮ່າງຂອງຄໍສໍາລັບ seamstresses ຜູ້ທີ່ສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ຄ່ອຍໆ, ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເອົາຜ້າບູ frisellina, ຮອບມັນແລະຈາກນັ້ນສາຍ.
ເນື່ອງຈາກຄວາມສາມາດຂອງຂ້ອຍ,
ຂ້ອຍເລີ່ມໄດ້ຮັບເງິນກະເບົ້າປະຈໍາອາທິດແລະໃນໄວໆນີ້ຂ້ອຍໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມເຄື່ອງຫມ
າຍເງິນບໍານານ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເຖົ້າແລ້ວ. ຢູ່ໃນຫ້ອງທົດລອງມີວິທະຍຸ: ຂ້ອຍມັກຟັງເພງ.
ຕົວເຢັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທໍາມະດາໃນຄາວນັ້ນ,

ແຕ່ຍິງສາວຄົນນັ້ນເປັນເຈົ້າຂອງຕູ້ນ້ຳກ້ອນທີ່ນາງເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອນນ້ຳກ້ອນທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂຕ
ຍສຸພາບບຸລຸດຜູ້ທີ່ຜ່ານລົດເຂັນຜ່ານຖະໜົນຫົນທາງໃນເມືອງ.

ການດື່ມນ້ຳຈືດດັ່ງກ່າວແມ່ນໃຫມ່ສຳລັບຂ້ອຍ. ເຕົາໄມ້ລາຄາຖືກເຮັດຄວາມຮ້ອນໃຫ້ເຮືອນ.
ລາວບໍ່ມີໂທລະສັບ, ແຕ່ເມື່ອລາວຕ້ອງການໂທຫາລູກຄ້າ, ລາວສົ່ງຂ້ອຍໄປຫາບ້າຂອງລາວ,
ເຈົ້າຂອງບໍລິສັດກໍ່ສ້າງທີ່ມີຄົນງານຫຼາຍຄົນ. ໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍບັງເອີນ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນຄັ້ງທຳອິດ ... ແຕ່ນີ້ແມ່ນເລື່ອງອື່ນທີ່,
ຖ້າຂ້ອຍມີເວລາແລະຄວາມປາຖະຫນາ, ຂ້ອຍຈະບອກທ່ານໃນພາຍຫລັງ.

ຢູ່ເຮືອນຂ້ອຍກິນດີ,
ໃນຕອນແລງພວກເຮົາອອກໄປທ່ຽວຊົມໃຈກາງເມືອງທີ່ມີຫລັງຄາຫົນແລະຮ້ານຄ້າທີ່ມີປ່ອງຢ້ຽມ
ມທີ່ສວຍງາມ. ໃນວັນເສົາ, ຂ້ອຍໄປກັບແມ່ຂອງຂ້ອຍໄປຕະຫຼາດ, ເຊິ່ງມີສ່ວນທີ່ດີຂອງສູນ,
ເມື່ອຂ້ອຍອອກຈາກວຽກປະມານກາງເວັນ. ພວກເຮົາຊື້ຜ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນເສື້ອຄຸມ.
ມັນໄດ້ຖືກ checkered. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເປີດ ມັນ ໂດຍ ການ strutting ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຢູ່
ໃນ ເວ ລາ ທ່ຽງ ຄົນ ມະ ຫາ ຊົນ ໃນ ວັນ ຄຣິດ ສະ ມາດ. ໃນສິ້ນ, ຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ.

Carnival ມາ. ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມງານວັງສະຫລອງປີໃໝ່ຢູ່ໂຮງລະຄອນ Galletti ກັບ
ຄອບຄົວທີ່ໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາ. ມັນເປັນຄວາມຜັນທີ່ຈະເຫັນບານ masquerade
ໃນບັນດາບົດລະຄອນຂອງແສງ phosphorescent.

ວັນເສົາຕໍ່ມາເມື່ອຂ້ອຍລຸກຂຶ້ນມີບາງຢ່າງຜິດພາດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ເພາະວ່າແມ່ຂອງຂ້າ
ພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ San Pellegrino magnesia. ພີ່ນ້ອງຂອງລາວມາແຕ່ Martigny.
ລາວກິນເຂົ້າທ່ຽງກັບພວກເຮົາ. ໃນຕອນບ່າຍຂ້ອຍຮູ້ສຶກແບກປະຫຼາດ,
ເບິ່ງຄືວ່າຄວາມສຸກຂອງຂ້ອຍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ພໍ່ກັບລູກພີ່ນ້ອງໄປລົດໄຟ,
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາກິນເຂົ້າແລງ.

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອອກໄປຢ່າງຫຼິ້ນໃນຕອນແລງນັ້ນ. ພໍ່ເວົ້າກັບແມ່ວ່າ,
"ຂ້ອຍຈະໄປຢາມໝູ່ຂອງຂ້ອຍຢູ່ບາ." ເວລາປະມານ 10 ໂມງແລງ
ລາວໄດ້ກັບບ້ານດ້ວຍສຽງຮ້ອງຄາງ ແລະ ຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍໃບໜ້າຈືດງ,
ມີອາການງືດງືງຢູ່ໜ້າເອິກ. "Teresa, ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີ chamomile." ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ກຳລັງເປົ່າ

ລົມຢູ່ເທິງຕຽງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແລ່ນໄປຫາບ້ານຄົນໜຶ່ງເພື່ອໄປຫາໝໍຢູ່ຫ່າງຈາກ 50 ແມັດ. ລາວ
ມາທັນທີ, ແຕ່ໃນເວລານີ້ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢຸດເຊົາການດໍາລົງຊີວິດ. ຕໍ່ມາພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ວ່າ
aorta ໄດ້ລະເບີດ. ຄົງຈະບໍ່ມີຫຍັງເຮັດ, ພໍ່ຢ່າງຜ່ານປະຕູສະຫວັນ ແລະບິນໄປສະຫວັນ.
ມັນແມ່ນວັນທີ 17 ເດືອນກຸມພາ, 1951.

ຕະຫຼອດຄົນຂ້ອຍໄດ້ແນມເບິ່ງລົບທີ່ສິ້ນຫວັງຂອງພໍ່ຂອງຂ້ອຍ. ຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກໝູນ
ວຽນ, ປະສົມກັບໂຮກໄມເກຣນ ແລະວິນຫົວ ທີ່ເກືອບຈະພາຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປຈາກຫ້ອງນັ້ນ
ບ່ອນທີ່ສິ່ງຂອງທັງໝົດກາຍເປັນຄວາມກຽດຊັງ ເພາະພວກເຂົາເປັນພະຍານຂອງຄວາມຕາຍ
ທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທໍາ.

ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຢຸດຄິດກ່ຽວກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍແລະຊະຕາກໍາທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ລໍຖ້າຂ້ອຍຢູ່ໃນ
Domodossola,
ນ້ຳຕາບໍ່ສາມາດໄຫຼອອກຈາກຕາຂອງຂ້ອຍໄດ້ອີກຕໍ່ໄປເພາະວ່າພວກມັນແຫ້ງຈາກການຮ້ອງໄຫ້

ວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົນຕະນາການໃນເວລາການຈາກໄປຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນແສງສະຫວ່າງ
ທີ່ໜ້າຕື່ນຕາຕື່ນໃຈຜ່ານຊ່ອງແຄບ Messina, ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ໃສ?
ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງປະຖິ້ມພວກເຮົາ? ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຫລອກລວງຂ້ອຍຫຼາຍ? ເປັນຫຍັງຕອນ
ນີ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາໄປຈາກຂ້າພະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ?
ເຫດການໂສກເສົ້ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ໃນບັດຈຸບັນວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ໃນ Domodossola
ເບິ່ງຄືວ່າແຕກຕ່າງກັນ, ຫ່າງໄກ, ເຂົ້າໃຈໄດ້, ເບິ່ງຄືວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງຄວາມມືດ,
ເຂົ້າໃຈຍາກແລະບໍ່ສາມາດແປໄດ້, ຂົນຂົນ,
ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄວ້ວາງໃຈອີກເທື່ອໜຶ່ງຫຼືບໍ່ສົນໃຈກັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງມື້ຂອງຂ້ອ
ຍ. ເປັນເວລາກາງຄືນແລະຄືນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີດຽບ,
ເຜົາເບິ່ງດ້ວຍຕາຂອງຂ້ອຍຢ່າງເຄັ່ງຕຶງໃນຄວາມມືດ,
ເກືອບຫວັງວ່າເມື່ອມາຮອດຂອງມື້ທຸກຢ່າງຈະກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ. ໃນວັນເວລາທີ່ທຸກໂສກ
ນັ້ນ, ກັບຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ແຄມນ້ຳຝົນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ສະຫວັນບໍ່ມີບ່ອນສໍາລັບ
ເດັກຍິງນ້ອຍ.

ໃນຄືນໜຶ່ງ, ໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມລົງ ແລະ
ຫລັງຈາກນອນຫລັບຢ່າງທໍລະມານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົມລົງໃນຄວາມຜັນອັນຫວານຊື່ນ:

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຕົນເອງຢູ່ໃນທະເລສາບ,
ຫຼັງຈາກນັ້ນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຕາແລະໃບຫນ້າຂອງລາວຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຊັ້ນສູງ. ບັດນີ້ໃບຫນ້າຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮ້ອນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ສວຍງາມອີກ. ລາວຍັ້ມໃຫ້ຂ້ອຍຢ່າງຫວານຊື່ນ, ເອົາມືຂອງຂ້ອຍ, ກອດຂ້ອຍແລະເລີ່ມເວົ້າກັບຂ້ອຍ. "ລູກຂອງຂ້ອຍ - ລາວເວົ້າ - ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຢາກບອກເຈົ້າຕອນນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງຂ້ອຍ, ທຸກຢ່າງທີ່ດີທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການສໍາລັບເຈົ້າ, ສະຖານະການໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກກັນ, ຂ້ອຍເສຍໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່..." .

ບາງຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຜັນນັ້ນແລະການເດີນທາງສຸດທ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈິນຕະນາການວ່າເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຂ້າມປະຕູສະຫວັນ, ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະລໍຖ້າຂ້າພະເຈົ້າ, ນຸ່ງເສື້ອໃນຄືນນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາບ່ອນ. cinema: ກັບລາວພວກເຮົາມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະບອກກັນແລະກັນ, ພວກເຮົາຕະຫຼອດໄປຕ້ອງສືບຕໍ່ການສືບທະນາທີ່ຂັດຂວາງໃນຄືນເດືອນກຸມພາທີ່ເຢັນ. ມັນອາດຈະເປັນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຂ້ອຍ.

ແມ່ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມສິ້ນຫວັງທີ່ມີລູກສີ່ຄົນແລະບໍ່ມີເງິນບໍານານເພາະວ່າພໍ່ເປັນລູກແກະງ່າຍໆ. ຄວາມໜາວເຢັນແລະຄວາມເຈັບປວດທັງໝົດໃນໂລກໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄອບຄົວອົບພະຍົບທີ່ທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາ.

ໄກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ, ໄກຈາກຊີວິດ, ພວກເຮົາແມ່ນເມັດຊາຍທີ່ຖືກດຶງໂດຍລົມທະເລຊາຍ.

ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຕົນເອງແລະຈິດວິນຍານທັງຫມົດຂອງນາງ. ນາງໄດ້ກາຍເປັນຫອຍເປົ່າ. ຮ່າງກາຍຂອງລາວຖືກຫົດຕົວຄືກັບໄມ້, ລາວບໍ່ເຄີຍຍຸດເຊົາການສູນເສຍນ້ຳຫນັກແລະການເບິ່ງທີ່ສູນເສຍຂອງລາວ, ໃນໃບຫນ້າທີ່ຈິດໆແລະສະແດງອອກ, ຍັງຄົງຄົງຢູ່ຕະຫຼອດນາທີໄປສູ່ຈຸດທີ່ຫ່າງໄກ,

ໄປຫາບ່ອນຜັງສິບຂອງພໍ່ຂອງລາວ. ນາງໄດ້ກາຍເປັນຄືກັບຜີທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະລົມ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງເວລາທີ່ນາງຈະຕົກລົງແລະຈົມຢູ່ໃນຄວາມສິ້ນຫວັງທີ່ບໍ່ມີທາງອອກ. ຂ້າພະເຈົ້າພະ
ຍາຍາມທີ່ຈະສັ່ນນາງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບນາງພະຍາຍາມເພື່ອໃຫ້ນາງຂຶ້ນ. ຢ່າງບໍ່ຫນ້າເຊື່ອ,
ພາລະບົດບາດໄດ້ຖືກປະຕິເສດຢ່າງສົມບູນ: ມັນແມ່ນລູກສາວທີ່ບອບໃຈແມ່ຂອງນາງ,
ບອກເລື່ອງຂອງນາງເພື່ອກະກຽມນາງສໍາລັບຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຜົວຂອງນາງແລະຊ່ວຍລາວລົມ. ຂ້ອຍ,
ລູກສາວກົກ, ຍັງບໍ່ທັນຮອດ 15 ປີເທື່ອ.

ຫຼັງຈາກຄໍາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປບ່ອນເຮັດວຽກຢູ່ furrier ຂອງເພື່ອໄດ້ຮັບຫຼາຍຮ້ອຍເຊັນ.
ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະຮັກສາແປວໄຟແຫ່ງຄວາມຫວັງ.
ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວິທີ, ບາງທີດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຄວາມສິ້ນຫວັງ,
ລະຫວ່າງການຮ້ອງໄຫ້ແລະອີກຄົນຫນຶ່ງໄດ້ເອົາໂລກທັງຫມົດໃສ່ບ່າຂອງນາງແລະຄ່ອຍໆກັບຄືນໄປ
ເປັນຊ່າງຕັດຫຍິບ, ຫຍິບສິ້ນແລະຊຸດອາພອນ.

ບົດທີສິບ - tusa ງາມ

ໃນເດືອນພຶດສະພາຂອງປີດຽວກັນ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບປ່ວຍເປັນພະຍາດໝາກແດງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕິດພະຍາດນີ້ເຊັ່ນກັນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕິດພະຍາດໃນຕອນຍັງນ້ອຍ. ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍນອນຢູ່ ຂ້ອຍໄດ້ຍິນແມ່ຂອງຂ້ອຍເປີດປະຕູ. ມີຄົນດັ່ງກະດິ່ງປະຕູ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງ zizi ແລະ Michelillo. ຂ້ອຍເປັນຫ່ວງ: ກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຄີຍພາຂ້ອຍໄປ Domodossola ເພື່ອເບິ່ງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະຕອນນີ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວແລ້ວ. ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ປະມານຫນຶ່ງອາທິດ, ຫຼັງຈາກນັ້ນປະໄວ້ຄວາມຜິດຫວັງພຽງແລ້ວກນ້ອຍເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຫວັງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປບ່ອນ Sicily. ໃນເດືອນພະຈິກ, ຈົດຫມາຍທີ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບສີດໍາມາຮອດ. ແມ່ຕື່ນຕົກໃຈ ແລະມີກໍສັ່ນເມື່ອເປີດມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້: ziziປະກາດການເສຍຊີວິດຂອງພໍ່ຕໍ່ Turi. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນລາວຕາຍຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ Bordonaro ໃນວັນທີ 8 ເດືອນພະຈິກ. ລາວມີອາຍຸ 87 ປີ. ໃນປີຕໍ່ມາກໍ່ມີຄວາມຜິດຫວັງທີ່ຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກ, ເມື່ອໂດຍບັງເອີນ, ການສືບສວນເຮັດໃຫ້ສາເຫດຂອງການເສຍຊີວິດຍ້ອນການຫາຍໃຈດ້ວຍຜ້າເຊັດຕົວຢູ່ໃນຄໍ, ພົບເຫັນໃນລະຫວ່າງການ exhumation. ຄະດີອາຊະຍາກໍາດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຮ່ວມກັບນ້ອງຊາຍ, ເພື່ອນບ້ານຢູ່ຊົນນະບົດ, ລັກເອົາເງິນບໍານານ 11,000 ລິດ. ຕໍ່ມານາງໄດ້ຖືກຕິດຄຸກ 24 ປີແລະລາວໄດ້ຮັບຜິດຊອບ 12 ປີຍ້ອນຄວາມສັບສົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ໂສກເສົ້າ. ດ້ວຍເງິນພຽງເລັກນ້ອຍພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍ 5 ຄົນ.
ນາງ Tilde

ແນະນຳໃຫ້ຂ້ອຍເອົາການຍົກເລີກການບອມແບງເພື່ອໃຫ້ຂ້ອຍສາມາດລົງທະບຽນຢູ່ຫ້ອງການ
ຈ້າງງານ. ຂ້ອຍມັກຈະໄປກວດເບິ່ງວ່າມີວຽກໃດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ມີຄວາມຫວັງຫນ້ອຍ.
ໃນເດືອນເມສາ ປີ 53 ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າຈ້າງເດັກຍິງຢູ່ໃນໂຮງງານ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການມັນ,
ພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າມີວຽກເຮັດແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ໄປຫາຫ້ອງການເພື່ອປະທ້ວງ:
ຂ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນ.

ໃນເດືອນພຶດສະພາສຸດທ້າຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໂຮງງານທີ່ເຂົາເຈົ້າຜະລິດແຖບ elastic,
laces ເກີບ, ໂບແລະ tubular ສຳລັບສາຍໄຟຟ້າ.
ເຮັດວຽກຫນັກກັບການປ່ຽນແບງປະຈຳອາທິດ 6-13 ແລະ 13-21. ໃນໄລຍະຜ່ານມາຂ້າພະເຈົ້າ
ຍັງໄດ້ໄປ furrier ເພື່ອເສີມເງິນເດືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະໃຫ້ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າບັນເທົາທຸກ.

ເດືອນສິງຫາມາ. ສຳລັບວັນພັກ, Comare Grazia ຕ້ອງໄປ Sicily
ເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມແມ່ເຖົ້າຂອງນາງ. ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຕັດສິນໃຈອອກໄປກັບລູກສາວຂອງຂ້ອຍ
Caterina. ພວກເຮົາອອກຈາກລົດໄຟໄປ Milan ແລະຈາກນັ້ນໄປ Rome,
ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາມາຮອດໃນຕອນກາງຄືນ.

ພວກເຮົາຕ້ອງລໍຖ້າສອງສາມຊົ່ວໂມງສຳລັບລົດໄຟໄປ Sicily.

ຢູ່ທີ່ສະຖານີພວກເຮົາພົບເຫັນເພື່ອນບ້ານບາງຄົນ,
ແລະໃນບັນດາພວກເຂົາມີນັກສະແດງຄົນດ້າວຈາກ Novara, Salvatore Furnari,
ແລະສບປວທີ່ຊື່ຂ້ອຍບໍ່ຊື່. ໃນຂະນະທີ່ນາງ Grazia ພັກຜ່ອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, Caterina

ແລະຂ້ອຍໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫຍ່ຢ່າງ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາພວກເຮົາໄປ Piazza Esedra ເພື່ອກິນ mottarello. ມັນຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າຂ້ອຍເລີ່ມມີຊີວິດອີກຄັ້ງ.

ເມື່ອລົດໄຟທີ່ແອອັດໄປຮອດແລ້ວ, ນາງ Grazia ໄດ້ຮີບພ້າວໄປກັບສອງຖົງ. ລົດໄຟບໍ່ໄດ້ຍຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະນາງໄດ້ລົ້ມລົງໃນທາງລົດໄຟ. Caterina, ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູງ ຊິນ ທັງ ຫມົດ ໄດ້ ຮ້ອງ ຫາ ພຣະ ບິດາ ນິລັນດອນ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ດຶງ ນາງ ອອກ ໄປ ດ້ວຍ ຮອຍ ພັນ ແຕ່ ມີ ຊີວິດ ຢູ່ ຢ່າງ ອັດສະຈັນ. ນາງໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຖືກສົ່ງໄປໂຮງຫມໍ. ຫຼັງຈາກຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງລົດໄຟໄດ້ອອກ. ກ່ອນທ່ຽງຄືນພວກເຮົາໄດ້ມາຮອດສະຖານີ Terme Vigliatore ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາເອົາລົດເມທີ່ນໍາພວກເຮົາໄປ Novara Sicilia, ແຂກຂອງ zizi ແລະ Micherillo.

ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກເຮົາເປັນແຂກທີ່ມີກຽດ. ພວກເຮົາທັງສາມຢູ່ໃນຕຽງນອນໃນຄືນນັ້ນ, Caterina ແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນອນ wink. ນາງ Grazia ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ. ໃນຄືນດຽວກັນນັ້ນ ມີຄວາມແບກໃຈຄື: ມີຊາຍໜຸ່ມບາງຄົນໄດ້ຫຼິ້ນກີຕ້າ ແລະ ໄວໂອລົນໃຫ້ພວກເຮົາ, ແຕ່ລູງ Micherillo, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາແລ່ນໜີໄປ.

ແມ່ຂອງ Caterina ໄດ້ໃຊ້ເວລາເກືອບທັງຫມົດຂອງນາງຢູ່ໃນຕຽງ. ລາວອອກໄປພຽງແຕ່ສອງຄັ້ງໃນສິບມື້ເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມແມ່ເຖົ້າຂອງລາວ. ໃນຕອນບ່າຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເພື່ອນຮ່ວມຫ້ອງຮຽນແລະຫມູ່ເພື່ອນຈາກຫ້ອງທົດລອງ. ມື້ໜຶ່ງຂ້ອຍຍັງເຫັນເພື່ອນຮ່ວມໂຮງຮຽນມາກອດຂ້ອຍ. ລາວຖືລົດຖີບດ້ວຍມື ແລະຂ້ອຍຂໍໃຫ້ລາວພາຂ້ອຍໄປຂີ່. ໃນເວລານັ້ນ, Novara ບໍ່ເຄີຍເຫັນເດັກຍິງຂີ່ລົດຖີບ. ທັນທີທີ່ນາງຮູ້, ziziໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ: "ເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນນິກອິນຊີ, ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຈິນຕະນາການສິ່ງດັ່ງກ່າວ."

ກັບໄປຢູ່ Domodossola, ນາງ Grazia ກໍາລັງດື່ມລົມທີ່ຈະຟື້ນຕົວ. ຫຼັງຈາກການຫຼຸດລົງນັ້ນ, ຄວາມເຈັບປວດ arthrosis ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ລາວມີຄວາມກ້າຫານພຽງແຕ່ເມື່ອລາວໄປກັບຄອບຄົວຂອງລາວໄປງານລ້ຽງ, ບ່ອນທີ່ຂ້ອຍຖືກເຊີນນໍາ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານແລະຢູ່ furrier ຂອງ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການປະສົບການໃຫມ່. ມື້ໜຶ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ໄປຢ້ຽມຢາມ parish ຂອງ San

Gervasio ແລະ Protasio, Don Giuseppe Bennetti ໄດ້ເຂົ້າຫາຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອຖາມຂ້າພະເຈົ້າບາງຄໍາຖາມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງທຸກຄວາມທຸກໂສກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວໄດ້ໃຫ້ກໍາລັງໃຈຂ້ອຍແລະເວົ້າວ່າ: “ມາທີ່ຫ້ອງບາກເວົ້າໃນຕອນບ່າຍວັນອາທິດ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນເຈົ້າຈະພົບເຫັນປະທານຂອງ Catholic Action Signorina Germana, ຜູ້ທີ່ຈະແນະນຳເຈົ້າກັບເດັກຍິງແລະໃຫ້ຄໍາແນະນຳທີ່ດີຫຼາຍ.” ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າຕົນເອງສະດວກສະບາຍໃນທັນທີ: ດ້ວຍຄວາມອາຍເລັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຫມູ່ເພື່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ້ານທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເວົ້າແນວໃດ ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຄັ້ງທໍາອິດ.

ຂ້ອຍເຕັມໃຈອ່ານຫນັງສືພິມຂອງສະມາຄົມຊົມເຊີຍຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ Armida Barelli: ຂອບໃຈນາງຊີວິດຂອງຂ້ອຍໄດ້ບັບບຸງ. ເມື່ອການປ່ຽນແປງຂອງໂຮງງານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມັນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມງານມະຫາສາສະໜາໃນຕອນເຊົ້າທີ່ 7, ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບ Don Benetti, ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຜູ້ອໍານວຍການທາງວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນວັນອາທິດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະເໜີໃຫ້ໃຊ້ເວລາຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງຢູ່ທີ່ໂຮງຫນັງສືພິມດີຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂບດ. ຕໍ່ມາເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມສະພາ ACLI. ດ້ວຍຄໍາຫມັ້ນສັນຍາທັງໝົດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກສໍາຄັນ ແລະ ສໍາເລັດ.

ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງຂ້ອຍໃນໂຮງງານຖືວ່າຂ້ອຍເປັນຄົນໃຫຍ່, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສຶກອິດອັດ, ຄວາມຈິງແລ້ວຂ້ອຍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາແລະໂທຫາພວກເຂົາຄືນເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າຫຍາບຄາຍຢູ່ໃນຫ້ອງປ່ຽນເຄື່ອງກ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມປ່ຽນວຽກ.

ບົດທີສິບເອັດ - ໃບຫນ້າ Porcelain

ໃນວັນອາທິດໃນລະດູຮ້ອນມື້ໜຶ່ງ ປະທານອົງການກາໂຕລິກຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ຈັດການເດີນທາງໄປຍັງພູເຂົາ. ດ້ວຍເງິນທີ່ເຫຼືອພຽງເລັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າກໍສາມາດຈ່າຍຄ່າການເດີນທາງໄດ້. ພວກເຮົາມາເຖິງໂດຍລົດເມໄປ Goglio, ຫຼັງຈາກນັ້ນໂດຍລົດເຄເບີນໄປ Alpe Devero ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຍ່າງໄປ Crampio. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາຄວາມງາມຂອງພູເຂົາປົກຫຸ້ມດ້ວຍດອກໄມ້: rhododendrons, buttercups, orchids ທຳມະຊາດ. Blueberries ທີ່ຈະ feast ສຸດ. ຫ້ອງພັກທີ່ມີຫລັງຄາຫີນແລະປ່ອງຢ້ຽມໄມ້ຈາກປ່ອງຢ້ຽມທີ່ຫ້ອຍ geraniums ສີແດງແລະສີປົວສີດໃສ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມ Germana ບ່ອນທີ່ເສັ້ນທາງສິ້ນສຸດລົງ. "ເມື່ອພວກເຮົາເມື່ອພວກເຮົາຈະຢຸດກິນເຂົ້າທ່ຽງ." ເວລາປະມານ 1 ໂມງແລງ ພວກເຮົາຢຸດດື່ມນ້ຳທີ່ສະອາດທີ່ໄຫລມາຈາກຫີນໄປສູ່ຮ່ອມພູ. ຫຼັງຈາກກິນເຂົ້າ, ອະທິຖານແລະ ຮ້ອງເພງພວກເຮົາໄດ້ອອກເດີນທາງສຳລັບການກັບຄືນໄປບ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍຄວາມສຸກ: ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ໃຊ້ເວລາມື້ທີ່ສວຍງາມດັ່ງກ່າວ. ຢູ່ເຮືອນຂ້ອຍບອກແມ່ຂອງຂ້ອຍທຸກຢ່າງ ແລະຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຮອຍຍິ້ມຂອງລາວ.

ທຸກໆເທື່ອຂ້ອຍໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກເພື່ອນຈາກ Novara Sicilia: ລາວຂໍໃຫ້ລາວອອກຫາວຽກເຮັດຢູ່ Domodossola ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັນ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສັບສົນຫຼາຍ ແຕ່ດີໃຈທີ່ມີຄົນຮັກຂ້ອຍ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີເດັກຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກເມືອງ Domodossola, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ມັກລາວ: ໃນຕອນເຊົ້າລາວດື່ມແກບປາ ແລະ ແກ້ມແດງສະເໝີ.

ການນັ່ງສະມາທິໃນຕອນເຊົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນເສັ້ນທາງໄປສູ່ສິນທິສັນຍາ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນຂ້ອຍມັກເດັກນ້ອຍແລະຄວາມຄິດທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນຄອບຄົວ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ມອບ ຕົວ ເອງ ຕໍ່ ພຣະ ປະ ສົງ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ. ບາງວັນອາທິດພວກເຮົາໄດ້ໄປ oratories ຂອງຕົວເມືອງໃກ້ຄຽງ. ການເດີນທາງລົດເມໄດ້ລົບກວນຂ້ອຍ, ແຕ່ຄວາມກ້າຫານໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມທຸກລັກນ້ອຍ.

ໃນວັນທີ 1 ພຶດສະພາ 1954, ACLI ແລະ oratory ໄດ້ຈັດຕັ້ງການເດີນທາງ: ການເດີນທາງ ໄປຍັງ Sanctuary ຂອງ Madonna di Oropa ໃນຕອນເຊົ້າແລະການໂຮມຊຸມນຸມໂດຍ Honorable Pastore ໃນ Biella ໃນຕອນບ່າຍ. ຂ້ອຍເປັນຄົນທຳອິດທີ່ລົງທະບຽນຮ່ວມກັບໝູ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະແຜນຂອງນາງ Pierino. ລົດເມ 2 ຄັນ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນໜຸ່ມສາວ. ໃນບັນດາພວກເຂົາເດັກຊາຍຜົວເມື່ອສີຂ້ອຍຜູ້ທີ່ຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວບາງບ່ອນ. ມັນແມ່ນລາວ: ຄົນງານຈາກບໍລິສັດກໍ່ສ້າງທີ່ຂ້ອຍໄປໂທຫາລູກຄ້າຂອງ furrier. Pierino ແນະນຳລາວກັບຂ້ອຍ: ລາວເປັນພີ່ນ້ອງຂອງລາວ. ໃນລະຫວ່າງມື້, ລາວບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມການເບິ່ງຂ້ອຍ. ເມື່ອກັບມາຮອດເຮືອນ ຂ້ອຍໄດ້ເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ແມ່ຟັງ. ໃນ ຕອນແລງຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຂົາຢູ່ໃຕ້ລະບຽງຂະໜາດນ້ອຍຂອງຫ້ອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຊັ້ນທຳ ອິດ. "ແມ່, ແມ່, ມາເບິ່ງ: ມີເດັກຜູ້ຊາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບໃນ Biella". ແລະນາງມີຮອຍຍິ້ມເຄິ່ງຫນຶ່ງ: "ມັນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າລາວກຳລັງຕ້ອນຮັບເຈົ້າ." ໃນຕອນແລງ ມື້ຕໍ່ໄປ, ອອກໄປກັບເພື່ອນບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນເຂົາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ຖາມຢ່າງອາຍວ່ານາງສາມາດມາກັບພວກເຮົາ. ເລັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ແນ່ນອນຂ້ອຍຍອມຮັບ. ພວກເຮົາທຳລາຍກ້ອນໂດຍການສິນທະນາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແລະສິ່ງນັ້ນ. ເມື່ອຕອນບ່າຍເຂົ້າ ໂຮງງານແລ້ວ ລາວກໍ່ກັບຂ້ອຍກັບບ້ານ. ໃນຕອນແລງມື້ໜຶ່ງ ຂ້ອຍໄດ້ພາລາວໄປແນະນຳລາວ ກັບແມ່ຂອງລາວ ເຊິ່ງໄດ້ຕ້ອນຮັບລາວຢ່າງດີ. ໃນເວລາຫວ່າງຂອງພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ oratory ໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເດັກຊາຍແລະເດັກຍິງໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກກັນ, ພຽງແຕ່ໃນຕອນທ້າຍຂອງການປະຊຸມທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດພົບໄດ້. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ACLI.

ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ແມ່ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ມາ ຈາກ Sicily, ບ່ອນ ທີ່ ເດັກ ຊາຍ ສອງ ຄົນ ທີ່ ຮັກ ກັນ ແລະ ກັນ ບໍ່ ສາ ມາດ ອອກ ໄປ ຂ້າງ ດຽວ, ນາງ ໄດ້ ໄວ້ ວາງ ໃຈ ພວກ ເຮົາ ແລະ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ເລີ່ມ ຕົ້ນ ການ ເດີນ ທາງ ທີ່ ສະ ຫງົບ. Giuse ບອກຂ້ອຍວ່າລາວໄດ້ພົບກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍ: ເພື່ອຫາເງິນ, ນັບຕັ້ງແຕ່ມີລູກ 4 ຄົນແລະມີພຽງແຕ່ພໍ່ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດວຽກ, ຕອນຍັງນ້ອຍ, ລາວໄດ້ເຮັດບາງທຸລະກິດສໍາລັບນັກການເງິນຂອງ barracks ສອງສາມກ້າວຈາກເຮືອນຂອງລາວ. ບາງຄັ້ງລາວເອົາເກີບຂອງເຂົາເຈົ້າມາໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້ອຍສ້ອມແບງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຟັງດ້ວຍ ຄວາມສຸກ.

ລາວບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ເມື່ອວັນທີ 16 ກັນຍາ 1950 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜ່ານ Rome ເພື່ອໄປເຖິງ Domodossola ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບ virtually. Giuse, ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຍັງໂທຫາລາວ, ໄດ້ມາຮອດໂດຍລົດຖີບສໍາລັບປີສັກສິດ. ການເດີນທາງແບບຜະຈົນໄພ: ລາວໄດ້ອອກຈາກ Domodossola ຮ່ວມກັບປະໂລຫິດຈາກຮ່ອມພູທີ່ pedaled ຢ່າງໄວວາໃນເກີບພູເຂົາ. ມັນເກືອບເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ. ລາວຢຸດພຽງແຕ່ເມື່ອລາວເຫັນສວນຜັກເພື່ອເອົາສະຫຼັດ. ເຄິ່ງທາງຂອງການເດີນທາງ Giuse ຖືກປະໄວ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ຢູ່ຕາມທາງລາວພົບເຫັນຄົນຂາຍຕາມຖະໜົນຄົນໜຶ່ງທີ່ມີລົດຖີບເກົ່າທີ່ບັນຈຸຂີ້ເຫຍື້ອໄປຂາຍ. ພວກເຂົາຮັກສາບໍລິສັດເຊິ່ງກັນແລະກັນຈົນກ່ວາ Rome.

ເດືອນສິງຫາມາ. ໂຮງງານໄດ້ປິດສໍາລັບວັນພັກແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປແລະໄປຍັງມຢາມເອື້ອຍຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ Rosa ກໍາລັງ convalescing ໃນເຂດເນີນພູໃນ Lake Mergozzo. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຂໍ ໃຫ້ແມ່ຊື້ທີ່ດໍາເນີນການເຮືອນຢູ່ສອງສາມມື້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຄິດນີ້ກັບ Giuse. ມີເດັກຍິງຄົນອື່ນໆໃນວັນພັກຢູ່ໃນເຮືອນ. ໃນບັນດາພວກເຂົາແມ່ນຫລານສາວ beautician ຂອງ nun ເປັນ. ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ 15, ງານບຸນຂອງສົມມຸດຕິຖານ, ລາວໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາໄປຫາຫ້ອງຂອງລາວຫຼັງຈາກມະຫາຊົນເພື່ອປະຕິບັດ.

ພຣະອົງໄດ້ຕື່ມໃບຫນ້າຂອງພວກເຮົາດ້ວຍສີຄືມ, mascara ແລະລົບສະຕິກຕ່າງໆ: ພວກເຮົາເບິ່ງຄືວ່າຮູບປັ້ນຂີ້ເຜີ້ງ. ຕອນກິນເຂົ້າທ່ຽງ, ບ້າແມ່ຖ້າໄດ້ເອີ້ນຫລານສາວກັບຄືນ: ບໍ່ມີຈຸດໃດເລີຍທີ່ນາງປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຮົາແບບນີ້.

ໃນຕອນບ່າຍ, ເບິ່ງທະເລສາບຈາກກ່ອງຢ້ຽມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ Giuse ອອກມາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຫັນຫນ້າຂອງ porcelain. ເຫັນຂ້ອຍຢູ່ທີ່ປະຕູ ລາວເກືອບບໍ່ຮູ້ຈັກຂ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະໄພ, ອະທິບາຍວ່າມັນໄດ້ຮັບການທົດລອງແລະເດັກຍິງ ອື່ນໆໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ. ໃນຕອນບ່າຍພວກເຮົາຍ່າງຢູ່ໃນສວນຂອງເຮືອນ. ໃນຕອນແລງ, ລາວໄດ້ທັກທາຍຂ້ອຍວ່າ: "ພົບເຈົ້າໃນໄວໆນີ້, ທີ່ Domodossola, ແຕ່ດ້ວຍໃບຫນ້າຂອງເຈົ້າສະອາດແລະສົດຊື່ນຄືເກົ່າ."

ບົດທີສິບສອງ - ສີວິໄລ

ເມື່ອວັນພັກສອງອາທິດຈົບລົງ, ຂ້ອຍໄດ້ກັບໄປເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານໃນບ່ອນປ່ຽນເວລາ 1 ໂມງເຊົ້າຫາ 9 ໂມງແລງ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກຳລັງຖັກແສ່ວໃສ່ແກນຂອງເຄື່ອງຈັກ, ຂ້ອຍຄິດກ່ຽວກັບ Giuse, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນຂ້ອຍບໍ່ໄດ້. ມີຄວາມບາຖະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງ. ໃນເວລາ 9 ໂມງແລງ ຊິເຣນດັງຂຶ້ນ ແລະຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍເລີ່ມເຕັ້ນໄວ. ໂດຍໄດ້ສະແຕມໂຟນເດີ, ຢູ່ທາງອອກຂອງປະຕູຮົ່ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນລົດຖີບຢູ່ໃນຄວາມມືດເຄິ່ງ. ມັນແມ່ນລາວແທ້ໆ: ລາວມາຫາຂ້ອຍ, ຂ້ອຍເບິ່ງຫນ້າຂອງຂ້ອຍແລະເວົ້າວ່າ: "ຂ້ອຍມັກເຈົ້າຢາກ". ລາວເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ເທິງທີ່ຂອງລົດຖີບແລະເອົາຂ້ອຍກັບບ້ານ. ພວກເຮົາໄດ້ແລກປ່ຽນຄຳ ອວຍພອນສະບາຍດີທີ່ຖ່າຍດາຍ. ນີ້ເກີດຂຶ້ນເກືອບທຸກໆມື້. ໃນ ຕອນ ບ່າຍ ວັນ ອາ ທິດ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ຂີ່ ລົດ ຖີບ ສອງ ສາມ ໃນ ບ້ານ ໃກ້ ຄຽງ. ມື້ຫນຶ່ງລາວໄດ້ພາຂ້ອຍໄປເຮືອນຂອງລາວເພື່ອແນະນຳຂ້ອຍກັບພໍ່ແລະແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ເອື້ອຍແລະນ້ອງຊາຍສອງຄົນ. ຄ່ອຍໆ, ນາງຍິ່ງໄດ້ແນະນຳຂ້າພະເຈົ້າກັບລູກແລະພີ່ນ້ອງພີ່ນ້ອງຂອງນາງເປັນເພື່ອນ.

ເມື່ອແມ່ເຫັນພວກເຮົາຈາກລະບຽງ ລາວພາພວກເຮົາຂຶ້ນເຮືອນ. ໃນຂະນະທີ່ນາງໃສ່ໃຈເດັກ ຊາຍຄົນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈຫຼາຍ. ວັນທີ 8 ທັນວາ, ເປັນວັນສົມເຫດສົມຜົນ, ວັນຊື່ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສຽງລະຄັງດັງຂຶ້ນ. ມັນແມ່ນ florist, ຜູ້ທີ່ໄດ້ມອບ bouquet ຂອງ carnations ສີແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. "ແມ່, Giuse ສົ່ງຄວາມບາດຖະໜາທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງລາວ!". ຄວາມຜິດຫວັງແທ້ໆເມື່ອຂ້ອຍເປີດບັນທຶກ: ມັນບໍ່ແມ່ນລາວ, ແຕ່ເປັນເດັກຊາຍອາຍຸ 14

ປີທີ່ຂ້ອຍພົບໂດຍບັງເອີນ. ມັນເວົ້າວ່າ "ຂ້ອຍຮັກເຈົ້າ" ດ້ວຍລາຍເຊັ່ນ. ບາງທີລາວຄິດວ່າຂ້ອຍເປັນອາຍຸຂອງລາວ.

ໃນ ວັນ ຄຣິດ ສະ ມາດ Eve Giuse ໄດ້ ສະ ແດງ ໃຫ້ ເຫັນ ເຖິງ ກັບ vase ສີ ຂະ ຫນາດ ໃຫຍ່ ທີ່ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ໂກ ເລດ ແລະ ບັດ ອອຍພອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂອບໃຈພຣະອົງແລະ ພວກເຮົາໄດ້ໄປໃນເວລາທ່ຽງຄືນຮ່ວມກັນ. ເມື່ອກັບຮອດບ້ານ, ລາວບອກຂ້ອຍວ່າ: "ມື້ອື່ນຂ້ອຍຕ້ອງໄປກິນເຂົ້າທ່ຽງກັບເພິ່ນຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍພົບເຈົ້າອີກໃນວັນມວຍ". ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ 26 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບແມ່ວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ອອກໄປກັບເດັກຊາຍຄົນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ, ຂ້ອຍເອົາກະເປົ້າໃຫ້ລາວຄືນ, ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການຄຳຫມັ້ນສັນຍາ". ແລະນາງມີລັກສະນະທີ່ເຄັ່ງຄັດ: "ເຈົ້າເປັນບ້າ, ເຈົ້າສາມາດເຮັດມັນໄດ້ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ກິນຊີ້ອກໂກແລ້ວ."

ໃນມື້ຕໍ່ມາ Giuse ມາຮັບຂ້ອຍຈາກບ່ອນເຮັດວຽກຕາມປົກກະຕິ. ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຍືດຍາວດ້ວຍຕົ້ນໝູ່ທີ່ຂອງລົດຖີບ, ຂ້າພະເຈົ້າເກືອບບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບລາວ. ໃນວັນປີໃໝ່ ປີ 1955 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມມະຫາຊົນ. ລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນຄືກັນ ແລະໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ກັບຂ້ອຍກັບບ້ານ. ຢູ່ທີ່ປະຕູ, ລາວເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ: "ຂ້ອຍຂໍຮູ້ວ່າເຈົ້າມີຫຍັງຢູ່ໃນໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍທົນທຸກແບບນີ້ບໍ່?" ແລະນ້ຳຕາໄຫຼອອກຈາກຕາຂອງລາວ. ເພື່ອງນັ້ນຫັກຫຼັງອຸດ ແລະຂ້ອຍຍິ້ມໃຫ້ລາວ. ລາວຈູບຂ້ອຍແລະເວົ້າວ່າ: "ຕອນບ່າຍນີ້ຂ້ອຍຈະໄປ vespers ທີ່ Mount Calvario. ຫຼັງຈາກ vespers ຮູບເງົາຈະຖືກສະແດງຢູ່ສະໂມສອນ ACLI." ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບແລະພວກເຮົາເວົ້າວ່າ goodbye. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລາຍງານມັນຢູ່ເຮືອນແລະແມ່ຂອງຂ້ອຍເວົ້າຢ່າງມີຄວາມສຸກວ່າ: "ເຈົ້າຈະບໍ່ພົບເດັກຊາຍທີ່ດີແບບນັ້ນອີກ."

ໃນເວລາ 2 ໂມງແດງ, ພວກເຮົາອອກຈາກເມືອງ Calvary ຕາມເສັ້ນທາງຂອງ mule ກັບໂບດ Via Crucis. ເມື່ອພວກເຮົາໄປຮອດ Sanctuary ພວກເຮົາຮ້ອງເພງ vespers ແລະຫຼັງຈາກພອນພວກເຮົາໄປສະໂມສອນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈື່ຊື່ຂອງຮູບເງົາ, ແຕ່ມັນຫນ້າເປື້ອຫຼາຍ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນໄປເມືອງເພື່ອ cinema Catena, ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈັດການຮູບເງົາທີ່ດີກວ່າ, ເອີ້ນວ່າ "Violette".

ໃນເດືອນເມສາ, ການເດີນທາງຕາມຮ່ອມພູ Vigizzo ແລະ Centovalli ໂດຍລົດໄຟ, ພວກເຮົາໄດ້ໄປກັບພໍ່ແມ່ຂອງລາວໃນງານບຸນລອຍດອກໄມ້ໃນ Locarno. ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບພໍ່ຂອງ Giuse, ຜູ້ທີ່ແນະນຳຂ້ອຍວ່າເປັນ "ແຜນ". ລາວເອົາມືເຂົ້າໄປໃນກະເບົ້າຂອງລາວແລະເອົາ 10 ຟຣັງສະວິດຈາກກະເບົ້າເງິນຂອງລາວ, ມອບໃຫ້ Giuse ແລະເວົ້າວ່າ "ສະບາຍດີ, ເຈົ້າຈະແຕ່ງງານໃນເວລາໃດ?". ພວກເຮົາເບິ່ງກັນແລະກັນ, ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເວົ້າກ່ຽວກັບມັນ.

ໃນມື້ຕໍ່ໄປນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະບັນເທີງຄວາມຄິດຂອງການແຕ່ງງານ. ພວກເຮົາເຖິງແມ່ນໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບມັນຢູ່ເຮືອນ.

ແມ່ມີຄວາມສຸກແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານການເງິນຫນ້ອຍ. ຄ່ອຍໆ, ພວກເຮົາຊື້ແຜ່ນບາງໆແລະຊຸດຊັ້ນໃນ. ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການໂດຍສະເພາະ. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຊອກຫາອາພາດເມັນຂະຫນາດນ້ອຍ, ລະອຽດອ່ອນ. ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນມັນຢູ່ໃນເມືອງ Motta ວັດຖຸບູຮານແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກຳນົດວັນແຕ່ງງານ: ວັນຈັນ 19 ເດືອນກັນຍາ. ຂ້ອຍກັບແມ່ໄປຮ້ານຂາຍຜ້າແຜແຜນຊາຮາຊາ ເພື່ອຊື້ລູກໄມ້ໃສ່ຊຸດເຈົ້າສາວ ແລະເອົາໄປໃຫ້ນາງເທນເດ, ຊ່າງເຟີນິເຈີ, ຜູ້ທີ່ເຄີຍສັນຍາກັບຂ້ອຍສະເໝີວ່າຈະເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ.

ຢູ່ທີ່ຫ້ອງວ່າການແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເຊັນຂໍ້ຫ້າມການແຕ່ງງານເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ. ພໍ່ແມ່ຂອງ Giuse ກໍ່ດີໃຈ. ໃນ parish Monsignor Pellanda ໄດ້ບອກພວກເຮົາຄຳທີ່ສວຍງາມຂອງກຳລັງໃຈ: "ສະເໝີຮັກສາຄວາມຖ່ອມຕົນດ້ວຍສັດທາຫຼາຍທີ່ຈະປະເຊີນກັບຄວາມສຸກແລະຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ຊີວິດສະຫງວນໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ທ່ານຊອກຫາຜູ້ແລ່ນສີແດງຕາມ Nave ໄດ້".

ພວກເຮົາຕ້ອງກຽມລາຍຊື່ຍາດພີ່ນ້ອງແລະໝູ່ເພື່ອນທີ່ຈະນຳໄປສົ່ງຕາມປົກກະຕິ. ແຂກຫນ້ອຍຫຼາຍ. ແມ່ຂອງ Giuse ເວົ້າວ່າ "ສອງຄົນຕໍ່ຄອບຄົວ". ຄ່ອຍໆ, ພວກເຮົາບັນລຸ 35 ຄົນ. ພະຍານໄດ້ຖືກເລືອກ: ລຸງ Carmelo ຂອງ Giuse ແລະສຳລັບຂ້ອຍ Pierino, ຜູ້ສະຖາປະນິກຂອງກອງປະຊຸມຂອງພວກເຮົາ. ນຶ່ງອາທິດກ່ອນງານແຕ່ງດອງ ພິທີກອນຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ນຳພາໂດຍ Don Giuseppe Briacca

ໄດ້ກະກຽມງານລ້ຽງສຳລັບພວກເຮົາ. ອາຈານ Furiga ໄດ້ແຕ້ມຮູບທັກທາຍໃນກະດາດດຳ ແລະສ້າງໜັງສືມ້ວນກັບລາຍຊື່ໝູ່. ນອກນັ້ນຍັງມີໄຕະທີ່ມີເຂົ້າໜົມແລະເຄື່ອງດື່ມ. ບໍ່ເຄີຍມີ ງານລ້ຽງແບບນັ້ນຢູ່ໃນ oratory ໄດ້. ໂບດຂອງ Saints Gervasio ແລະ Protasio ກຳລັງຖືກປັບປຸງໃຫມ່ແລະທາງຢ່າງແມ່ນແຕ້ມໄປດ້ວຍຊາກຫັກພັງແລະກ້ອນຫີນ, ແຕ່ແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ແຕ້ມໃຈເຮັດສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອອະນາໄມມັນເພື່ອເປັນກຽດແກ່ Giuseppe ແລະ Concetta.

ໃນວັນທີ 16 ເດືອນກັນຍາ, Zizi ແລະ Micherillo ມາຮອດ, ຍ້າຍໄປເພາະວ່າ Concettina ກຳລັງແຕ່ງງານແລະລາວຕ້ອງໄປກັບນາງໄປທີ່ແທ່ນບູຊາ, ແທນພໍ່ຂອງນາງທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ໃນຂະນະນັ້ນ, ຂອງຂວັນຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ມາເຖິງ: ໝໍ້ກາເຟ, ເຄື່ອງປັ້ນກາເຟ, ແວ່ນຕາໄວໄຊ ລີໂອ, ຊຸດຊອດ ແລະ ເຄື່ອງຕັດໄມ້ຈາກຍາດຕີພິ່ນ້ອງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດບານ, ຊຸດຄົວຈາກ Pierino ແລະ ລູງຂອງລາວ. ການປະຕິບັດຂອງແມ່ຍິງກາໂຕລິກໄດ້ມອບຮູບແຕ້ມຂ້າງຕຽງກັບຄອບຄົວບໍລິສຸດ, ຜູ້ຊ່ວຍ Don Benetti ໃຫ້ມີກະເປົ້າດອກໄມ້ສີຂຽວທີ່ປະເສີດທີ່ມີການຕົບແຕ່ງດ້ວຍເງິນ.

ກາງຄືນກ່ອນໜ້ານີ້ດົນນານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກປະໄວໃຫ້ມີ ເດັກນ້ອຍສາມຄົນແລະມີຊັບພະຍາກອນບໍ່ຫຼາຍບານໃດ. "ເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອພຽງເລັກນ້ອຍ, ບໍ່ແມ່ນໂຮງຮຽນ oratory ໄດ້ສອນເຈົ້າວ່າມີຄວາມເມດຕາສະເຫມີໃນຊີວິດບໍ່?", ຂ້ອຍເວົ້າກັບຕົວເອງ. ໃນວັນຈັນທີ 19 ຂ້ອຍໄດ້ຕົ້ນນອນຢູ່ເຈັດ. ນາງ Tilde ມາຮອດໃນຊຸດ lace. ລາວນຸ່ງເສື້ອໃຫ້ຂ້ອຍແລະປັບຜ້າທີ່ມີຂ້ອຍຊື່ຢູ່ເມືອງມີລານ. ເວລາ 9 ໂມງເຊົ້າລົດແທັກຊີ້ມາຮອດເພື່ອພາຂ້ອຍໄປໂບດ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສັບສົນ, ຂ້ອຍພົບທະເລຄົນເບິ່ງຂ້ອຍ. Giuse ໄດ້ຢູ່ທີ່ແທ່ນບູຊາແລ້ວວ່າຖ້າຂ້ອຍດ້ວຍຊ່ວຍດອກສີສົ້ມ, ພ້ອມກັບເອື້ອຍ Rosa ຂອງລາວເພາະວ່າແມ່ Olimpia ຮູ້ສຶກຕົ້ນເຕັ້ນເກີນໄປກັບລູກຄົນທຳອິດທີ່ແຕ່ງງານ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບລາວພ້ອມກັບລູງ Micherillo ໃນນັກແລ່ນສີແດງ.

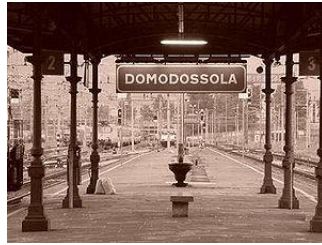
ມະຫາຊົນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. Monsignor Pellanda ຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈຳຄຳຂວັນທີ່ ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ການໃຫ້ພອນຂອງແຫວນ, ຄຳສັນຍາແຫ່ງຄວາມສັດຊື່ຕະຫຼອດຊີວິດ ແລະ, ໃນ

ຕອນທ້າຍຂອງພິທີ, ໄດ້ລົງລາຍເຊັນ. ໃນທາງອອກຈາກແມ່ຂອງ Pierino, ຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍເປັນບ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ໄດ້ວາງບ້າຍຂອງແມ່ຍິງຂອງກາໂຕລິກ Action ໃສ່ຫນ້າເອິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ບົດທີສິບສາມ - ຊີວິດໃຫມ່

ເມື່ອການສະເຫລີມສະຫລອງໃນໂບດສິ້ນສຸດລົງ, ຄວາມສົດຊື່ນປະຕິບັດຕາມຢູ່ທີ່ແຖບ
 Grandazzi ຜ່ານ Castellazzo.
 ລະຫວ່າງການຈູບຄັ້ງໜຶ່ງກັບແຂກເຮົາມີເຄື່ອງດື່ມພ້ອມດ້ວຍ pizza ແລະ pastries ບາງອັນ.
 ການທັກທາຍພິເສດ ແລະຈູບກັບແມ່ເຖົ້າ Olimpia ແລະ Armando
 ທີ່ໄປກັບແມ່ເພື່ອເອົາກະເປົ້າ, ແລ້ວຟ້າວໄປສະຖານີເພື່ອຈັບລົດໄຟ 12.15 ສຳລັບ
 honeymoon ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ແມ່ກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ຕາອອກ. ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ.
 ນາຍສະຖານີປະກາດການອອກເດີນທາງດ້ວຍສຽງດັງ ໃນຂະນະທີ່ Giuse
 ແລະຂ້ອຍໄດ້ກຶ້ມໜ້າອອກໄປຂ້າງນອກເພື່ອກ່າວຄຳລາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາ.
 ການຜະຈົນໄພຂອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດ Florence ພວກເຮົາມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ໂຮງແຮມທີ່ຊື່ບອກໂດຍນາງ
 Tilde, furrier. ຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຟຸ່ມເຜືອຍ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບດ້ວຍດິນຕີ,
 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, butler ໄດ້ພາພວກເຮົາໄປຫ້ອງທີ່ຊື່ນສາມ.
 ສຳລັບພວກເຮົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນໃຫມ່, ເຖິງແມ່ນວ່ານອນຢູ່ໃນຕຽງຄູ່.

ມື້ທຳອິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໄປຍັງມຢາມເມືອງ, ທີ່ສອງພວກເຮົາໄດ້ໄປ Piazzale
 Michelangelo ບ່ອນທີ່ທ່ານສາມາດຊົມເຊີຍ Florence ທັງຫມົດ. ພວກເຮົາໄດ້ຖ່າຍຮູບບາງ
 ຢ່າງ: ກ້ອງຖ່າຍຮູບຂອງ Giuse ສາມາດຖ່າຍຮູບສີດຳແລະສີຂາວໄດ້ 8 ຮູບດ້ວຍຮູບເງົາມ້ວນ.

ໃນມື້ທີສາມອອກເດີນທາງໄປ Rome.
 ໂຮງແຮມແມ່ນເລັກນ້ອຍຫຼາຍເພາະວ່າເງິນທີ່ປະຫຍັດດ້ວຍການເສຍສະລະຕ້ອງພຽງພໍ.

ພວກເຮົາໄດ້ຢຸດສອງສາມມື້ເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມສີ່ basilicas ທີ່ Giuse
ໄດ້ເຫັນໃນປີສັກສິດແລະນ້ຳພຸ Trevi. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ກັບຄືນໄປຫານ້ຳພຸ Esedra,
ຫນຶ່ງໃນຄືນທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງ '53 ໃນເວລາທີ່ Signora Grazia ຕົກລົງພາຍໃຕ້ລົດໄຟ.

ເວລາອອກເດີນທາງໄປ Sicily. ຫຼັງຈາກການເດີນທາງໄກ, ລົດໄຟມາຮອດ Calabria
ແລະສຸດທ້າຍ Sicily ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກ Villa San Giovanni. Giuse
ໄດ້ສະຫນຸກສະຫນານກັບລ່ວງເວລາເຫຼົ່ານັ້ນ: ລົດໄຟຖືກບັນຈຸໃສ່ເຮືອຂ້າມພາກ, Madonnina
ສູງຢູ່ທາງເຂົ້າທ່າເຮືອ Messina.

ລຸງ Carmelo, ອ້າຍຂອງແມ່, ກັບພັນລະຍາຂອງລາວ Gaetana ແລະລູກສາວ Rosetta
ແລະ Antonietta ໄດ້ລໍຖ້າພວກເຮົາຢູ່ທີ່ສະຖານີ.

ພວກເຂົາຕ້ອນຮັບພວກເຮົາຄືກັບເຈົ້າຊາຍສອງຄົນ. ພວກເຮົາຢູ່ສອງມື້ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ
Messina: ໂມງໂບດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຕອນຍັງນ້ອຍ, Madonna di Montalto ແລະສີ່
ຫຼ່ຽມມົນທີ່ສວຍງາມຫຼາຍ.

ໃນເຮືອນນັ້ນມີຂໍ້ບົກພ່ອງອັນດຽວຄື: ເວລາກິນເຂົ້າແລງ ພວກລຸງແລະລູກນ້ອງໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງ
ແລະ ແທນທີ່ຈະນັ່ງຢູ່ໂຕະເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າ: "ໄປຍ່າງລາະລຽບແຄມທະເລ". Giuse ແລະ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ ໄດ້ ລາ ອອກ ໄປ ດ້ວຍ ຄວາມ ຮູ້ ສຶກ peckish. ປະມານ 11 ໂມງແລງ ພວກເຮົາກັບບ້ານ
ແລະ ບ້າກໍ່ເລີ່ມເຮັດອາຫານ. ໃນຄືນຫນຶ່ງ ພະອົງເອົາຫອຍນາງລົມໃສ່ໃນຫອຍນາງລົມ,
ແຕ່ສິ່ງທີ່ນັບວ່າເປັນຄວາມຮັກ, ບໍ່ແມ່ນນິໄສ.

ໃນມື້ທີສາມເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາພວກເຮົາໄປທາງລົດໄຟດ້ວຍນ້ຳຕາບໍ່ພໍເທົ່າໃດ. ລຸງ Micherillo
ຢູ່ສະຖານີ Terme Vigliatore ກັບຄືນຂັບ taxi ເພື່ອໄປຮອດ Novara. Zizi, ບ້າ Maricchia
ແລະ ບ້າ Peppina ໄດ້ລໍຖ້າພວກເຮົາຢູ່ໃນບ້ານ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າເຈົ້າຊາຍຂອງ Domodossola
ມາຮອດ.

ມື້ຕໍ່ມາພວກເຮົາໄດ້ໄປ Badiavecchia ເພື່ອໄປຢ້ຽມຢາມແມ່ຕູ້ Concetta
ຂອງພໍ່ຂອງຂ້ອຍແລະລຸງ, ເອື້ອຍແລະນ້ອງຊາຍຂອງພໍ່ຂອງຂ້ອຍ.
ຢູ່ໃນສີ່ຫຼ່ຽມນ້ອຍທີ່ມີຮ້ານຂາຍຢາສູບຂອງແມ່ຕູ້ຂອງຂ້ອຍ,

ຊາວບ້ານຫຼາຍຄົນໃນໜູ່ບ້ານທີ່ຮູ້ຈັກຂ້ອຍຕອນຍັງນ້ອຍໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ
ແລະຮ້ອງຫາຄົນອື່ນໆວ່າ: "Concettina ມາກັບຜົວແລ້ວ!"

ຈູບ, ກອດ, ໜ້າແດງ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄວາມຜັນຂອງຂ້ອຍ. 5 ປີໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວນັບຕັ້ງ
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກປະເທດ.

ສອງມື້ຕໍ່ມາພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນຂັບ taxi "Cauzi i Lupu" ໄປ Taormina.
ໃນຕອນທ່ຽງລາວໄດ້ພາພວກເຮົາໄປຮ້ານອາຫານ,
ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຖືກຮັບໃຊ້ດ້ວຍຖົງມືສີຂາວ. Giuse ແລະຂ້ອຍເບິ່ງກັນແລະກັນເພື່ອເວົ້າວ່າ:
"ພວກເຮົາຈະມີເງິນພຽງພໍ?". ໂດຍໄດ້ໄປຍັງມຢາມ Taormina ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ
Castelmola ພາຍໃຕ້ຜົນຕົກ, ໃນຕອນແລງພວກເຮົາກັບຄືນສູ່ Novara, ເມື່ອຍແຕ່ພໍໃຈ.

ໃນມື້ຕໍ່ມາ, ມັນແມ່ນເວລາແລ້ວທີ່ຈະກັບຄືນໄປ Domodossola.
ຄໍາຫມັ້ນສັນຍາຂອງຊີວິດໃຫມ່ລໍຖ້າພວກເຮົາ.

ບົດທີສິບສີ່ - ຮັງທໍາອິດຂອງພວກເຮົາ

ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດແລ້ວການເດີນທາງກັບ Domodossola ໃນ '50 ແລະ '53, ມັນຄືກັບວ່າຂ້ອຍໄດ້ອອກໄປຄັ້ງທໍາອິດ: ຂ້ອຍກໍາລັງມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ຊີວິດໃຫມ່ທີ່ເປັນຄູ່ຜົວເມຍ.

ເມື່ອພວກເຮົາຂຶ້ນລົດໄຟໄປເທິງເຮືອຂ້າມພາກແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ລະບຽງເພື່ອເບິ່ງ Madonnina ຂອງທ່າເຮືອ ແລະ Sicily ຄ່ອຍໆເຄື່ອນຍ້າຍໄປ.

ດ້ວຍນໍ້າຕາ, ພວກເຮົາກັບຄືນໄປຫາລົດຂົນສົ່ງ, ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັ່ງໄມ້. ບໍ່ມີ bunks ໃນເວລານັ້ນ.

ເມື່ອຕອນກາງຄືນມາ ພວກເຮົາເລີ່ມງອກຄໍ. ແຕ່ລະເທື່ອພວກເຮົາລຸກຂຶ້ນເບິ່ງອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ. ຢູ່ສະຖານີທີ່ສໍາຄັນ ນາຍສະຖານີ ປະກາດຊື່ເມືອງດັ່ງໆ. ໃນ Naples ມີ "guaglioni" ຢູ່ເທິງຖະຫນົນຂາຍ pizzas. Slyly ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເງິນຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວກ່ອນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນລົດໄຟໄດ້ອອກໄປແລະພວກເຂົາຖືກປະໄວ້ດ້ວຍເງິນແລະ pizza.

ຄ່ອຍໆພວກເຮົາເຂົ້າໃກ້ Milan. ໃນລົດໄຟໄປ Domodossola ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກອີກເທື່ອຫນຶ່ງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບເປັນຄັ້ງທໍາອິດ 5 ປີກ່ອນຫນ້ານີ້: ທະເລສາບ Maggiore, ພູເຂົາ Ossola, ຫລັງຄາຫິນ. ເວລານີ້ຮ່ວມກັນກັບຜົວຂອງຂ້ອຍ Giuse. ປະມານຕອນທ່ຽງພວກເຮົາມາຮອດຈຸດຫມາຍປາຍທາງຂອງພວກເຮົາ.

ແມ່ແລະພໍ່ຂອງ Giuse Armando ໄດ້ລໍຖ້າພວກເຮົາ. ມັນເປັນການສະເຫຼີມສະຫຼອງ: ຖ້າພວກເຂົາສາມາດເຮັດໃຫ້ລະຄັ້ງດັ່ງຂຶ້ນ.

ອາຫານທ່ຽງໄວໆກັບແມ່ Olimpia ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຢູ່ໃນສວນກໍາໃຫມ່ຂອງພວກເຮົາໃນເມືອງ Motta ເພື່ອພັກຜ່ອນ. ມີຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານແລະ Giuse ກັບຄືນໄປບ່ອນກໍ່ສ້າງ.

ຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍໄດ້ໄປຫາແມ່ຂອງຂ້ອຍສໍາລັບການຂາດການສະໜັບສະໜູນຂອງຂ້ອຍ, ແຕ່ຜູ້ອໍານວຍການຝ່າຍວິນຍານຂອງຂ້ອຍ Don Benetti ໄດ້ຊຸກຍູ້ຂ້ອຍໃຫ້ອະທິຖານ, ຮັບປະກັນວ່າຂ້ອຍມີຫຼາຍຄົນຮັກນາງ. ບາງຄັ້ງ Giuse ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເຮືອນຂອງນາງສໍາລັບອາຫານທ່ຽງ, ແລະນາງມີຄວາມສຸກມັນ. ໃນຂະນະ ດຽວກັນ, ເອື້ອຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳທີ່ປະກອບສ່ວນໃໝ່ ໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ພວກເຮົາປະກາດກັບແມ່, ແມ່ Olimpia ແລະພໍ່ Armando ວ່າພວກເຂົາຈະກາຍເປັນພໍ່ເຖົ້າໃນເດືອນກໍລະກົດ.

ຂ້ອຍເລີ່ມຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃນການຖືພາ ແຕ່ວຽກກໍາລັງໂທຫາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄົນງານບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຄືກັບພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນ. Giuse

ສາມາດຊອກຫາວຽກທີ່ດີກ່ວາຢູ່ໃນສະຖານທີ່ກໍ່ສ້າງນອກ: ໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍທີ່ເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ໄມ້ເຊັ່ນ: ສຽບຖັງ, ເຄື່ອງມືສໍາລັບ unraveling skeins ຂົນສັດແລະ "paungi" (tops spinning ໄມ້). ໃນ ເດືອນ ທີ ຫ້າ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ເລີ່ມ ຕົ້ນ ໄປ ຍັງມ ຍາມ ຮ້ານ ຄ້າ ຊອກ ຫາ pram ສໍາ ລັບ ເດັກ ເກີດ ໃໝ່ ໃນ ອະ ນາ ຄົດ. ຄວາມກວ້າງແມ່ນໃຫຍ່ກວ່າປະຕູທາງເຂົ້າສະເໝີ ແລະພວກເຮົາຕ້ອງຕັດສິນໃຈຍ້າຍເຮືອນ.

ໃນເວລານັ້ນບໍ່ມີອົງການ, ເຈົ້າໄດ້ໄປຖາມທີ່ນີ້ແລະບ່ອນນັ້ນ. Providence ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຊອກຫາອາພາດເມັນຢູ່ຊັ້ນທີສອງຂອງເຮືອນໃນຜ່ານ Scapaccino, ຢູ່ໃກ້ກັບກອງປະຊຸມ furrier.

ພາຍໃນເວລາສັ້ນໆພວກເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງການເຄື່ອນໄຫວ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໃຈກາງເມືອງອີກ ຕໍ່ໄປ, ແຕ່ບໍ່ໄກອີກ, ໃກ້ກັບບ່ອນເຮັດວຽກຂອງຂ້ອຍ.

ຄ່າເຊົ່າປະຈໍາເດືອນແມ່ນ 8,000 lire, ຫຼາຍສໍາລັບຄ່າຈ້າງຫນ້ອຍຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ອາພາດເມັນແມ່ນຍິນດີຕ້ອນຮັບແລະສົດໃສ.

ໃນເດີນບ້ານເຮົາຍັງສາມາດມີເນື້ອທີ່ດິນສອງສາມຕາແມັດ ບ່ອນທີ່ຂ້ອຍສາມາດບູກພືດສະຫມູນໄພ ແລະດອກໄມ້ທີ່ມີກິ່ນຫອມ, ຄວາມມັກຂອງຂ້ອຍ.

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຮັບກະແຈ,
ພວກເຮົາເຮັດຄວາມສະອາດຫ້ອງແລະແຕ່ງຕົວປ່ອງຢ້ຽມດ້ວຍຜ້າມ່ານທີ່ສວຍງາມດ້ວຍຜ້າມ່ານ
ແລະຜ້າມ່ານ lace ໃນເຮືອນຄົວ. ເມື່ອເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວ, ຊີວິດກໍດໍາເນີນໄປຕາມ
ປົກກະຕິ. tummy ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຫຼາຍແລະສັງເກດເຫັນຫຼາຍ.
ມັນຫນຶ່ງເພື່ອນຮ່ວມງານຖາມຂ້ອຍວ່າຂ້ອຍຈະໄປເຮືອນເພື່ອການອອກແມ່ແລະແນະນໍາໃຫ້ຂ້ອຍ
ໄປຫາ gynecologist. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັດໝາຍເປັນສ່ວນຕົວ. ທ່ານ ໝໍ
ເກືອບຈະດໍາຂ້ອຍທີ່ລໍຖ້າດົນເກີນໄປ:

"ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ຫຼັງຈາກເດືອນທີ່ຫົກແລະເຈົ້າມາຮອດເດືອນທີ 7 ແລ້ວ:
ເຈົ້າມີຄວາມສ່ຽງ." ມື້ຕໍ່ມາ,
ຂ້ອຍໄດ້ສິ່ງເອກະສານໃຫ້ຫ້ອງການແລະແມ້ກະທັ້ງພະນັກງານເວົ້າວ່າຂ້ອຍໂງ່.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມຜ້າທີ່ມໂດຍການຖັກເສື້ອກັນໜາວ, ເສື້ອ, ເກີບ ແລະ
ຜ້າອ້ອມທີ່ເຮັດຈາກຜ້າປູເກົ້າທີ່ແມ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາຍັງໄດ້ໄປຊື້ກະເປົ້າ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະກຽມດ້ວຍແຜ່ນທີ່ຖັກໂດຍຂ້າພະເຈົ້າໃນສຶກາງ,
ບໍ່ຮູ້ວ່າມັນເປັນເດັກຊາຍຫຼືເດັກຍິງ. ໃນທີ່ສຸດ, ໃນຕອນແລງຂອງວັນທີ 2 ເດືອນກໍລະກົດ,
ນ້ຳຂອງຂ້ອຍໄດ້ແຕກແລະໃສ່ກະເປົ້າຂອງພວກເຮົາແລ້ວພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງໄປໂຮງຫມໍ.
gynecologist ທີ່ກວດຂ້ອຍບອກ Giuse ວ່າລາວສາມາດກັບບ້ານໄດ້.
ແຮງງານຫາກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະໃຊ້ເວລາປະມານ 20 ຊົ່ວໂມງ. ມື້ຕໍ່ມາລາວໄດ້ກັບຄືນໄປໂຮງ ໝໍ
ແມ່ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຍັງລໍຖ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຈັດສິ່ງ.

ໃນຈຸດໃດນຶ່ງເດັກຊາຍເກີດມາ ແລະນາງພະຍາບານໄດ້ໄປບອກພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍ,
ເຊິ່ງເກືອບຈະຮູ້ສຶກເຈັບປ່ວຍດ້ວຍອາລົມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງນາງສາມາດກອດລູກຄົນ
ທໍາອິດຂອງພວກເຮົາ, ມີຊື່ Armando ຄືພໍ່ຕູ້ຂອງເຂົາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ພໍ່ເທົ່າໃດຊົ່ວໂມງ, ພໍ່ຕູ້,
ລູງແລະເພິ່ນ້ອງກໍໄດ້ຮັບແຈ້ງການ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າລາວເປັນເດັກນ້ອຍທໍາອິດໃນໂລກທັງຫມົດ.

ບົດທີສິບຫ້າ - ພວກເຮົາຂອບໃຈພຣະເຈົ້າ ...

ພະຍາບານຢູ່ໃນຫ້ອງແມ່ໄດ້ນຳເອົາສັດທີ່ມີເນື້ອຫນັງແລະເລືອດນີ້ມາໃສ່ຕຽງຂອງຂ້ອຍສອງສາມຊົ່ວໂມງຫຼັງຈາກເກີດ. ພວກເຂົາເອົາມັນໃສ່ເຕົ້ານົມຂອງຂ້ອຍ. ນອກ ເໜືອ ຈາກ doll rag ທີ່ zizi ໄດ້ເຮັດ ສຳ ລັບຂ້ອຍຕອນຍັງນ້ອຍ.

ການພັກຢູ່ໂຮງຫມໍຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນຫນຶ່ງອາທິດ. ກ່ອນກັບບ້ານພວກເຮົາໄດ້ໄປໂບດໂຮງຫມໍເພື່ອ "ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ", ເປັນພອນຂອງປະໂລຫິດ.

ຢູ່ໃນຫວອດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງພ້ອມທີ່ຈະກັບບ້ານ, ແຕ່ຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມຫມຸນ. ຫມໍຕຳແຍໄດ້ທົດສອບອາການໄຂ້ຂອງຂ້ອຍ: 39.

ຕົກກະຕາຂອງຂ້ອຍແລະຂ້ອຍຕ້ອງຢູ່ອີກສອງມື້. ໃນທີ່ສຸດໃນວັນພະຫັດທີ 12, ເກືອບໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ, ພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນໄປບ່ອນ. ໃນວັນອາທິດທີ 15 Armando ໄດ້ຖືກເອົາຢູ່ໃນລໍເຫຼືອນໃຫມ່ເພື່ອບັບຕິສະມາ font ກັບພໍ່ຂອງລາວ Giuseppe, ຫມູ່ຂອງລາວ Mariuccia ເປັນແມ່ແລະພໍ່ຂອງລາວ Basilio, ເພື່ອນຂອງ oratory. ຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມສຸກໃນການເຂົ້າຮ່ວມງານນີ້ ເພາະວ່າຜູ້ເຖົ້າແກ່ທີ່ຢູ່ໃນເລື່ອງໂຊກລາບໄດ້ແນະນຳໃຫ້ເຮົາຢູ່ເຮືອນ. ຂ້ອຍພໍໃຈກັບການກະກຽມຄວາມສົດຊື່ນເລັກນ້ອຍ.

ຊີວິດເປັນສາມຄົນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນແຕ່ຂ້ອຍເຮັດໄດ້ດີຫຼາຍ. ຂ້ອຍມີນ້ຳນົມຫຼາຍ, ແອນນ້ອຍກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ ແລະຂ້ອຍໄດ້ພາລາວໄປສູນລ້ຽງເດັກທຸກໆອາທິດເພື່ອກວດສຸຂະພາບ.

ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ໃນຕອນທ້າຍຂອງສອງເດືອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານ. ຕອນນັ້ນບໍ່ມີສວນກຳ. ແມ່ຕູ້ໄດ້ຕົກລົງທີ່ຈະເບິ່ງແຍງລາວເປັນເວລາ ໜຶ່ງ ອາທິດໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.

ເມື່ອຂ້ອຍເຮັດວຽກ 6 ໂມງແລງ, Giuse ຈະເອົາຜ້າພັນບາດໃຫ້ລາວກ່ອນທີ່ຈະໄປເຮັດວຽກແລະນຳລາວໄປຫາຈຸດຫມາຍປາຍທາງຂອງລາວ. ໃນສະຕິເດັກຜູ້ນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຮ່ວມກັບເຂົາ.

ໃຊກບໍ່ດີທີ່ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດອອກຈາກວຽກໄດ້. ຄ່ອຍໆ, ດ້ວຍສັດທາ, ພວກເຮົາໄດ້ສືບຕໍ່ການເດີນທາງເປັນສາມຢ່າງ: ອາຫານທໍາອິດ, ຂັ້ນຕອນທໍາອິດແມ່ນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ໃນມື້ທໍາອິດຂອງການອະນຸບານ Giuse ສຸດທ້າຍໄດ້ພົບເຫັນວຽກເຮັດງານທໍາທີ່ມີຄ່າຈ້າງທີ່ດີກວ່າ. ເປັນເວລາສອງສາມປີທີ່ລາວເປັນນັກອະນາໄມຢູ່ໂຮງຮຽນປະຖົມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ຖືກເອົາໃຫ້ເທດສະບານເພື່ອຮັບຕໍາແຫນ່ງຜູ້ປະສານງານ.

ນີ້ສ້າງໂອກາດທີ່ຈະອອກຈາກວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານແລະອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ລູກໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າໃຫ້ອ້າຍນ້ອຍ. ໃນວັນທີ 17 ສິງຫາ 1962, ພວກເຮົາດີໃຈທີ່ເກີດລູກຄົນທີສອງ. Luciano ຜົວໜັງອ່ອນມີຜົມສີທອງ, ກົງກັນຂ້າມກັບ Armando. A fairy tale. ໃນວັນອາທິດທີ 26 ລາວໄດ້ຮັບບັບຕີສະມາກັບພໍ່ຂອງລາວ Giuse, ພໍ່ແມ່ເພິ່ນ້ອງຂອງລາວ Mariuccia ແລະພໍ່ຂອງລາວ Antonio, ນ້ອງຊາຍຂອງ Giuse. ເວລານີ້ຂ້ອຍກໍ່ຕ້ອງຢູ່ເຮືອນ. ເມື່ອເວລາພັກການເກີດຂອງຂ້ອຍສິ້ນສຸດລົງ, ຂ້ອຍໄດ້ອອກຈາກວຽກຂອງຂ້ອຍເພື່ອອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ລູກສອງຄົນທີ່ສວຍງາມຂອງຂ້ອຍ.

ໃນວັນທີ 1 ເດືອນຕຸລາປີ 1962, Armando ໄດ້ເລີ່ມຮຽນຊັ້ນຮຽນທີໜຶ່ງດ້ວຍຜ້າກັນເປື້ອນສີຟ້າ ແລະ ຖົງນັກຮຽນໃສ່ບ່າຂອງລາວ. ພວກເຮົາໄດ້ມອບນໍ້າຕາສອງສາມນໍ້າຕາໃຫ້ຄູສອນ Leopardi.

ໃນໄລຍະເວລາດຽວກັນ, ເຈົ້າຄອງນະຄອນ Domodossola ໄດ້ເອົາ Giuse ແລະສະເຫນີໃຫ້ລາວມີທີ່ພັກຢູ່ຊັ້ນສອງຂອງອາຄານເມືອງ, ເຊິ່ງຍັງຫວ່າງຢູ່ໃນເວລາທີ່ທູດເທດສະບານໄດ້ອອກກິນເປ້ຍບໍານານ.

ໃນສອງສາມມື້ພວກເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງການເຄື່ອນໄຫວ. ພວກເຮົາມີສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທັງໝົດຢູ່ໃນສູນ. ໃນຕອນແລງ, ເມື່ອປະຕູໃຫຍ່ຖືກປິດ, ພວກເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງເມືອງ. ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງການປະທ້ວງໄດ້ຢ່າງສະບາຍຈາກລະບຽງຂອງຫ້ອງວ່າການເຈົ້າຄອງນະຄອນ.

ຈາກບ່ອງຍັງມຂອງພວກເຮົາພວກເຮົາສາມາດເຫັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຕະຫຼາດທີ່ມີປະເພນີເກົ່າແກ່ຫຼາຍສັດຕະວັດແລ້ວ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ Luciano ກຳລັງດຳເນີນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງລາວ: ລາວໄດ້ກາຍເປັນ mascot ຂອງພະນັກງານຂອງເທດສະບານ.

ເພື່ອເສີມຄ່າຈ້າງຂອງ Giuse ຂ້ອຍຍາກສ້າງວຽກເຮັດ. ຂ້ອຍເລີ່ມແຕ່ງໜ້າປ່ອງຢ້ຽມ, ຕຽງນອນ ແລະໝອນໃຫ້ໝູ່. ຄຳເວົ້າທີ່ແຜ່ລາມແລະດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງກາຍເປັນ "ນາງຜ້າມ່ານ". ໃນເວລາຫວ່າງຂອງລາວ, Giuse ໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະກະກຽມການຊຸມນຸມຂອງສາຍແລະ, ຂອບໃຈພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສາມາດມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດທີ່ສະດວກສະບາຍກວ່າ.

ໃນເດືອນຕຸລາ 1, 1968, Luciano ຍັງໄດ້ເລີ່ມໂຮງຮຽນກັບຄູອາຈານ Luisa Cerri. ເວລາຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາ.

ໃນຊ່ວງລະເບິ່ງຮ້ອນພວກເຮົາໄດ້ໄປພັກຜ່ອນຢູ່ອ້ອມແອ້ມອີຕາລີດ້ວຍເຕັ້ນຕັ້ງແຄ້ມ. ບາງຄັ້ງໄປ Sicily, ກັບບ້ານເກີດຂອງຂ້ອຍ.

ໃນເດືອນກໍລະກົດປີ 73 ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ Val d'Aosta ແລະຂ້ອຍເລີ່ມມີອາການທຳອິດຂອງການຖືພາ. ໃນວັນທີ 16 ເດືອນກຸມພາ, 1974, ນ້ອງສາວນ້ອຍ Daniela ໄດ້ໄປເຖິງ ອາມານໂດ, ເຊິ່ງມີອາຍຸເກືອບສິບແປດປີ, ແລະ ລູຊີອາໂນ, ອາຍຸສິບສອງປີ. ມັນແມ່ນຊ່ວງເວລາ carnival ແລະປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ເບິ່ງໂບສີບົວຢູ່ປະຕູຂອງຫ້ອງໂຖງເມືອງຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງຕະຫລົກ. ປະໂລຫິດຂອງ parish ແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາສະເຫຼີມສະຫຼອງບັບຕີສະມາໃນຄືນ Easter, ໂດຍມີ Gianna ຫມູ່ຂອງພວກເຮົາເປັນ godmother ແລະລຸງເຂີຍ Benito ຂອງພວກເຮົາເປັນ godfather.

ນອກເໜືອຈາກເລື່ອງໂຊກລາບແລ້ວ, ເທື່ອນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳໃນຄືນວັນທີ 13 ເມສານີ້. ໃນມື້ຕໍ່ມາ, ມີແຂກຫນຶ່ງຮ້ອຍຄົນຢູ່ທີ່ການຕ້ອນຮັບຢູ່ທີ່ oratory.

Daniela ຍັງໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນເປັນຜູ້ສູງອາຍຸ. ລູກສາມຄົນຂອງພວກເຮົາໄດ້ໃຫ້ຫລານ 7 ຄົນແກ່ພວກເຮົາຄື: Stefano, Virginia, Greta, Lorenzo, Rebecca, Letizia ແລະ Matteo.

ເລື່ອງແມ່ນສິ້ນສຸດ. ໃນວັນທີ 19 ເດືອນກັນຍາ 2015 Giuse ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະເຫຼີມສະຫຼອງ 60 ປີຮ່ວມກັນ.

ພວກເຮົາຂໍຂອບໃຈພຣະເຈົ້າ, Lady ຂອງພວກເຮົາແລະທຸກຄົນທີ່ຮັກພວກເຮົາ.

La Mazza Concetta Maglio, កើតໃນ Novara di Sicilia វែងៗ 18 កើងមេសា 1936.

ດັດຊະນີ

1. ບ້ານພໍ່
2. ອອກຈາກໂລກນີ້
3. ເກມໃນດິນຊາຍ
4. ນ້ຳມັນ, cobwebs ແລະຕາຊົ່ວຮ້າຍ
5. ນົກເຂົາ
6. Vossia pardon me (ແສງສະຫວ່າງຂອງດວງດາວ)
7. ເອມິເລຍ
8. ການບິນຂອງ swallows ໄດ້
9. ປະຕູສະຫວັນ
10. ເທວາງາມ
11. ຜິວເນື້ອສີຂາ
12. ສີມ່ວງ
13. ຊີວິດໃໝ່
14. ຮັງທຳອິດຂອງພວກເຮົາ
15. ພວກເຮົາຂອບໃຈເມະເຈົ້າ...

